

BURMESE CLASSIC .com

လက်တေးသား
တေးချစ်

ပန်းကြာပွင့်

အဆိုပီပီ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက် - ၅၀၀၂၀၃၀၆၀၂
မျက်နှာခုံခွင့်ပြုချက် - ၅၀၀၅၅၁၀၆၀၅

ထုတ်ဝေသူ

ဦးတင်လှိုင်

ပန်းပြိုင်လယ်စာပေ

၅၄၊ ခရေပင်လမ်း၊ ၂(ခ)ရပ်ကွက်၊

မင်္ဂလာဒုံ။

ပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်ဝင်းဝင်းအေး (မြ-ဝမ်ဂျာ)

ကောင်းသန့်ပုံနှိပ်တိုက်

အ-ထ-က (၆)၊

ဗိုလ်တထောင်ကျောင်းဝင်း။

ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာခုံများ

တင်ထုတ်ဆောင်

အတွင်းဆောင်

မဟာမိတ်ယာ

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်

ပြီးစီးသည်ကာလ

၂၀၀၆ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ

စာအုပ်အရွယ်

မိန့်ကြည်

ပြန်ဒီဇိုင်း

ပန်းပြိုင်လယ်စာပေ

၅၄၊ ခရေပင်လမ်း၊ ၂(ခ)ရပ်ကွက်၊

မင်္ဂလာဒုံ။

ဖုန်း - ၆၃၅၂၆၂

အုပ်စု

၅၀၀

ထုတ်ဝေ

၈၀၀ ကျပ်

လယ်တွင်းသားစောချစ်

ပန်းကြဲဖြူ

အဆိပ်မီး

ပန်းချီကျော် ဝိသုကအိမ်ရှေ့သို့ မြင်း
လေးကောင် ကသည့် ခုံညားသောရထားကြီး
တစ်စီး ဆိုက်ရောက်လာသည်။

မင်းညီမင်းသား သူဌေးသားတစ်ဦးဦး လာ
သည်ထင်၍ ဝိသုကကိုယ်တိုင် ထွက်၍ကြို၏။

သို့သော်... မမျှော်လင့်သော မြင်ကွင်း
ကြောင့် ဝိသုက အံ့အားသင့်ရသည်။ ရထားပေါ်မှ
မိန်းမချောတစ်ယောက် ဆင်းလာနေ၏။

“ပန်းချီဆရာ ဝိသုက ရှိပါသလား...”

“ဪ... ရှိပါတယ်၊ ကျုပ် ဝိသုကပါ”

အံ့ဩသွားသည့် မိန်းမချောလေး၏
မျက်လုံးအစုံက အထက်သို့ အနည်းငယ်ပင့်တက်
ပြီး မျက်ခုံးနှစ်ဖက်က အတွင်းဘက်သို့ အနည်း
ငယ် ကျုံ့သွားကြ၏။

www.burmeseclassic.com

ပန်းချီကျော် ဝိသုကအိမ်ရှေ့သို့ မြင်း
လေးကောင် ကသည့် ခုံညားသောရထားကြီး
တစ်စီး ဆိုက်ရောက်လာသည်။

မင်းညီမင်းသား သူဌေးသားတစ်ဦးဦး လာ
သည်ထင်၍ ဝိသုကကိုယ်တိုင် ထွက်၍ကြို၏။

သို့သော်... မမျှော်လင့်သော မြင်ကွင်း
ကြောင့် ဝိသုက အံ့အားသင့်ရသည်။ ရထားပေါ်မှ
မိန်းမချောတစ်ယောက် ဆင်းလာနေ၏။

“ပန်းချီဆရာ ဝိသုက ရှိပါသလား...”

“ဪ... ရှိပါတယ်၊ ကျုပ် ဝိသုကပါ”

အံ့ဩသွားသည့် မိန်းမချောလေး၏
မျက်လုံးအစုံက အထက်သို့ အနည်းငယ်ပင့်တက်
ပြီး မျက်ခုံးနှစ်ဖက်က အတွင်းဘက်သို့ အနည်း
ငယ် ကျုံ့သွားကြ၏။

J

လယ်တွင်းသားစောချစ်

“အို... မောင်ကြီးက ဝိသုကလား”

“ဟုတ်ပါတယ်... လာတဲ့ကိစ္စကို အမိန့်

ရှိပါ”

“အရှင်မ သိရိမာက အခေါ်လွှတ်လိုက်

လို့ပါ”

“ဗျာ... သိရိမာ”

ယခုအခါ... မျက်လုံးပင့်ပြီး မျက်ခုံးကျဲ့

သွားရသူမှာ ဝိသုက။

“ဟုတ်ပါတယ်... အရှင်မ သိရိမာပါ”

“အကြောင်းက... ..”

“သခင်မကိုယ်တိုင် အမိန့်ရှိပါလိမ့်မယ်”

“အခု... လိုက်ခဲ့ရမှာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်... သခင်မက ရထားနဲ့

တစ်ပါတည်း ခေါ်ဆောင်ခဲ့ဖို့ မှာလိုက်ပါတယ်”

ဝိသုက မငြင်းသာ။ ငြင်းလိုစိတ်လည်းမရှိ။

ရထားပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်။

ခမ်းနားလိုက်သည့် ရထား၊ ပြေးနေသော

မြင်းကြီးကလည်း နတ်မြင်းပျံသို့ မြူးကြွားကြွား။

သိရိမာ... ။

www.burmeseclassic.com

ပန်းကြာဖြူနှင့်အဆိပ်မီး

၃

ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ကြီး၏ အလှရတနာ...
ယောက်ျားတကာတို့၏ နှုတ်ဖျားမှာ ရေပန်းစား
နေသော ပြည်ကြီးတန်ဆာ။ မည်မျှ... မည်မျှ
ချော့၍ မည်မျှလှသနည်း။ အမည်သတင်းကိုသာ
ကြားနေရသော်လည်း ဝိသုက တစ်ခါမှ မမြင်ဘူး။
ယခု... မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်ရတော့မည်။ ဝိသုက
ရင်ထဲမှာ လှုပ်ရှားနေ၏။

ရထားထိန်း၏ ကြာပွတ်သံကို ကြားရပြီး
နောက် မြင်းခွာသံတို့က ပို၍စိပ်လာ၏။ ရထားက
ပို၍မြန်စွာ ပြေးနေသည်။

“သီရိမာ... ငါ့ကို ဘာလို့ခေါ်တာပါလိမ့်။
အို... ငါက ပန်းချီရေးသူဆိုတော့ ပန်းချီဆွဲဖို့ပဲ
ဖြစ်မှာပေါ့။ သီရိမာရဲ့ ပုံတူကိုသာ ဆွဲရမည်ဆိုရင်
တော့ အို... သီရိမာရဲ့အလှကို တစ်ဝကြီး ကြည့်ခွင့်
ရမှာပဲ။ သူ့အလှကို ငါမိအောင် ဆွဲနိုင်ပါ့မလား။
ဘာလို့မဆွဲနိုင်ရမှာလဲ... ငါလည်း ရာဇဂြိုဟ်ပြည်
မှာ ကျော်ကြားတဲ့ ပန်းချီကျော် ဝိသုကပဲ”

x x x

ရထားက ခြံဝင်းကြီး တစ်ခုအတွင်းသို့
ဝင်သွားရာမှ ရုတ်တရက်ရပ်လိုက်သည်။

“ရောက်ပါပြီအရှင်... ဆင်းသက်တော်
မူပါ”

ဝိသုက ရထားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။

“အို... လှလိုက်တဲ့ ဥယျာဉ်ပန်းမန် ရေကန်
နဲ့ အိမ်ဂေဟာ”

မြင်မြင်သမျှမှာ ပန်းချီကျော် ဝိသုက
အတွက် ကျေနပ်စရာ... ကြည်နူးစရာ။

“အတွင်းကိုကြွပါ အရှင်...”

မိန်းမပျိုရှေ့ဆောင်၍ ခေါ်ရာသို့ ဝိသုက
လိုက်ပါ ခဲ့ရ၏။

“အို...”

ဧည့်ခန်းဆောင်အတွင်းသို့ ရောက်တော့
ဝိသုက အံ့ဩဂုဏ်ယူမိရသည်။

နံရံပေါ်တွင် သူရေးဆွဲထားသည့် ပန်းချီ
ကားချပ်ကြီးများ။

“အရှင်ရဲ့ လက်ရာတွေကို သနင်မသိရိမာ
အလွန်မြတ်နိုးပါတယ်”

www.burmeseclassic.com

“အို... ဟုတ်ကဲ့လား”

ဝိသုက အံ့သြဝမ်းသာဖြစ်ရပြန်သည်။

“ဒီဘက်ကို ကြွပါအရှင်... သခင်မက
စောင့်မျှော်နေပါပြီ... ကြွပါ”

အဆောင်ဆောင်... အခန်းခန်းများကို
ဖြတ်သန်း၍ ခေါ်သွား၏။ အတွင်းခန်းတစ်ခုကို
ရောက်သော်... ပိုးကန့်လန့်ကာ ပါးပါးလေးကို
ဖယ်လှုပ်လိုက်သည်နှင့်

ကြယ်တာရာတို့၏ သခင်လပြည့်ဝန်းနှယ်
တင့်တယ်လှပသော မိန်းမချောသီရိမာ။

သလွန်ညောင်စောင်းထက်မှာ ကတ္တီပါ
အုံးဝန်းတစ်ခု ကို ကနွဲ့ကလျလေးမှီလျက်...

“ကြွပါအရှင်...”

နောက်မှ... ခန်းဆီးစလေးသည် ပကတိ
အတိုင်း ပြေပြန့်သွားရုံမက ညင်သာသောတံခါး
ပိတ်သံကလေးကိုပါ ဝိသုက ကြားလိုက်ရသည်။
လိုက်ပို့သော မိန်းမပျိုလေး ပြန်ထွက်သွားလေပြီ။

x x x

www.burmeseclassic.com

“ဪ... သတင်းကြီးတာနဲ့ညီအောင် လှပါပေတယ်”

ပန်းချီကျော် ဝိသုက ငေးမောနေရပြီ။

“ထိုင်ပါအရှင်... ပန်းချီကျော် ဝိသုကလို့ အမည်သတင်းက ကြီးလှပေမယ့်... ငယ်ရွယ်သူ တစ်ယောက်ပါပဲလား”

“ဘာကြောင့်... အခေါ်လွတ်တယ်ဆိုတာ သိပါရစေ... သီရိမာ”

“သိရမှာပေါ့ မောင်ကြီးရယ်... သီရိမာရဲ့ ပုံတူပန်းချီကားတစ်ချပ် ဆွဲပေးမယ်ဆိုရင် အဖိုး အခဘယ်မျှပေးရပါ့မလဲ”

“ဗျာ...”

ဝိသုက စဉ်းစားရပြီ။

ယူနေကျ အခကြေးငွေ တစ်ရာဆိုလျှင် နည်းသည်ဟု အထင်သေးလေမည်လား။

“အသပြာနှစ်ရာယူပါတယ် သီရိမာ...”

သီရိမာ ဖြုံးသည်။

“နည်းလှပါလား မောင်ကြီးရယ်...”

“ဗျာ...”

www.burmeseclassic.com

ပန်းကြာဖြူနှင့်အဆိပ်မီး

ဝိသုက ပို၍ပြောသည်ပင် အထင်သေးခံရ
နေရသေးသည်။

“သီရိမာရဲ့... တစ်နေ့တာ အဖိုးအခကို
မောင်ကြီး သိပါသလား”

“အသပြာတစ်ထောင်လို့ ကြားဖူးပါတယ်”

“သီရိမာက... မောင်ကြီးရဲ့ ပန်းချီလက်ရာ
တွေကို သိပ်လေးစားတဲ့ သူပါ။ ဒါကြောင့်...
ဧည့်ခန်းဆောင်မှာ မောင်ကြီးရဲ့ ပန်းချီလက်ရာ
တွေကို အမြတ်တနိုးချိတ်ဆွဲထားပါတယ်”

“တွေ့ခဲ့ပါတယ်... သီရိမာ”

“တကယ်တော့... သီရိမာတို့ မိန်းမသား
များရဲ့... အလှပြင်ဆင်ခြင်း ဆိုတာဟာလည်း
လှည့်စားဖြားယောင်းခြင်း... မာယာတွေပါပဲ
မောင်ကြီးရယ်”

သီရိမာက ပြောရင်းမှ မျက်လုံးကလေး
တစ်ချက်ဝင့်၍ မခို့တရို့လေး ပြုံးပြလိုက်သော
ကြောင့် ပန်းချီကျော် ဝိသုက အသက်ရှူမှားအောင်
ဖြစ်ရသည်။

“ယုံ... မောင်ကြီးယုံပါတယ် သီရိမာ”

“သီရိမာက အနုပညာကို တန်ဖိုးထားတတ်၊ မြတ်နိုးတတ်သူပါ မောင်ကြီးရယ်”

သီရိမာက... သူ၏ လှပသော ကိုယ်နေ ဟန်ထားကို တစ်ချက်နဲ့၍ ပြင်လိုက်ပြီးမှ နံ့သာ ယပ်တောင်ကလေးဖြင့် ဖြည်းဖြည်းသာသာ ခပ် နေသည်။

“အို... သီရိမာရဲ့ လှုပ်ရှားမှုတိုင်းဟာ အသက်ဝင်နေတဲ့ ပန်းချီကားချပ်တွေပါလား”

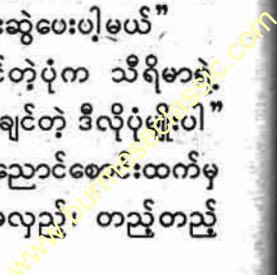
ပန်းချီကျော် ဝိသုက သက်ပြင်းချရပြီ။

“ဒါ့ကြောင့်မို့... သီရိမာ သိပ်လေးစားတဲ့ ပန်းချီအနုပညာရှင် မောင်ကြီးကို တမင်ဖိတ်ပြီး သီရိမာရဲ့ပုံတူကို ရေးဆွဲပေးဖို့ တောင်းပန်တာပါ။ မောင်ကြီးပြောတဲ့ အဖိုးအခကိုလည်း ပူဇော် ပါ့မယ်”

“ကောင်းပါပြီ... သီရိမာ။ အကောင်းဆုံး ဖြစ်အောင် မောင်ကြီး... ရေးဆွဲပေးပါ့မယ်”

“သီရိမာ ရေးဆွဲချင်တဲ့ပုံက သီရိမာရဲ့ ပကတိအလှ ကို ပေါ်လွင်စေချင်တဲ့ ဒီလိုပုံမျိုးပါ”

သီရိမာက... သလွန်ညောင်စောင်းထက်မှ ဆင်း၍ ဘေးစောင်းလည်းမလှည့်၊ တည့်တည့်

ပန်းကြာဖြူနှင့်အဆိပ်မီး

လည်း မကျ၊ ကနွဲ့ ကလျဟန်ကလေးဖြင့် ရပ်လိုက်
သည်။ ပြေပြစ်သော တင်ပေါ်သို့ ညာလက်ကို
အလိုက်သင့် ကွေးညွတ်၍ အသာအယာ ထောက်
တင်ထားခြင်းဖြင့် ကျင်သောခါးကို ပို၍လှစေ
သည်။ ဘယ်လက်ကို အဖျားကော့လျက်
ရှေ့ဘက်မှာ သွယ်ဆင်းစေပြီး တစ်တောင်ဆစ်
ကလေးကွေး၍ ဘေးဘက်သို့ စဉ်းငယ်မျှဖွင့်ရုံနှင့်
ပွင့်သောရင်မှာ ပို၍လှပစွာ ပေါ်လွင်စေသည်။

“အို...”

အံ့အားသင့်နေသော ဝိသုကသို့ မျက်ဝန်း
ညှို့ညှို့မှ ညှို့ကြည့်ကြည့်လျက် ဖိုသတ္တဝါတို့၏
ရင်ကို လှုပ်ရှားအောင် ဆွဲဆောင်အားကြီးမားသည့်
လျှို့ဝှက်နက်နဲသော အပြုံးကို ပြုံးလျက်...

ပန်းချီကျော် ဝိသုကရင်ထဲမှာ မုန်တိုင်း
များ တိုက်နေပြီ။

ပန်းချီကျော် ဝိသုက၏ နှလုံးသွေးမှာ
လှိုင်းတံပိုးများ ထကုန်ပြီ။

“အို... မာယာအနုပညာရှင် မသိရီမာရယ်”

x x x

ပဒုမ္မာကြာပန်းတို့ဖြင့် တင့်တယ်သော
ရေကန်ကြီးထဲမှာ မိန်းမလှလေးများ မြူးထူး
ပျော်ပါးစွာ ရေကစားနေကြသည်။

ထိုအချိန်တွင်... မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက်
သည် စောစောလေးကပင် သူ့ဘေးနားမှာရှိ
နေသော သခင်မလေးကို သတိရ၍ ဟိုဟို
သည်သည် လျှောက်ရှာကြည့်သည်။ ဘယ်မှာမျှ
မတွေ့ရ...။ ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။
ထို့ကြောင့်... ကန်ရေကြည် ကြည်ကို လက်နှစ်
ဘက်ဖြင့် ရက်၍ တွန်းဖယ်ရင်း အထိန်းတော်ကြီး
မမခေမာဆီသို့ ကူးခတ်သွားသည်။

www.burmeseclassic.com

ဝန်းကြွဖြူနှင့်အဆိပ်မီး

“ဟဲ့... ဘဒ္ဒါ၊ ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ”

“မမ... သခင်မလေးဥတ္တရာ ပျောက်နေတယ်၊ ရှာကြပါဦး”

“ဟင်... နင်က ရေကျွမ်းလို့ နင့်ကို သခင်မလေးနားမှာ အမြဲနေဖို့ တာဝန်ပေးထားတာ မဟုတ်လား။ နင်က ဘယ်သွားနေလို့လဲ...”

“ဟုတ်ပါတယ် မမရယ်... ဘဒ္ဒါလည်း သခင်မလေး အနားမှာနေတာပါပဲ။ သခင်မလေးကိုပေးဖို့ ကြာပွင့်တစ်ပွင့်ကို လှည့်ခူးနေတုန်း သခင်မလေး ပျောက်သွားတာပါ”

“ဟင်... ဟုတ်လား။ ဒါဖြင့်... လုပ်ကြပါဦး။ သခင်မလေး ဥတ္တရာသာ ပျောက်သွားရင်တော့ ပုဏ္ဏသူဌေးကြီးက ငါတို့အားလုံးကို အဆုံးစီရင်ပစ်လိမ့်မယ်”

“အို... မမရယ်။ ဥတ္တရာလေးကန်တော်ထဲမှာ ရေများ နစ်သွားပြီလား”

“အေး... ဥတ္တရာသာ ရေနစ်သွားရင် နင်တို့အားလုံး အသက်ကို ဖက်နဲ့ထုပ်ထားကြပေတော့”

ကျန်အပျိုတော်များကတော့... ဘာမျှ မသိ

www.burmeseclassic.com

သေး။ ကြာပန်းချိုးကြ၊ ရေကူးကြ။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ရေပက်ကစားကြနှင့် ပျော်နေကြသည်။

“ဟဲ့... မာလာတို့... စိတ္တာတို့... ပဘာတို့ သိပ်ကဲမနေကြနဲ့။ ဒီကို မြန်မြန်လာကြစမ်း။ သခင်မလေး ဥတ္တရာ ပျောက်နေလို့။”

“ဟင်... မမ၊ အို... ဒုက္ခပါပဲ”

“ဟဲ့... ဒုက္ခပါပဲ လုပ်မနေနဲ့၊ ပဘာက ကမ်းပေါ် တက်ကြည့်စမ်း။ ကျန်တာတွေက ရေထဲမှာရှာ”

အားလုံးထိတ်ထိတ်ပျာပျာနှင့် အပြေးအလွှား ရှာဖွေကြသည်။

အထိန်းတော်ကြီးက သူ့နေရာ ရေထဲမှာ ပင် ရပ်ရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်သည်... မတွေ့။

“သခင်မလေး ဥတ္တရာဟာလည်း ဇောကျွမ်းပါတယ်။ ရေနစ် မသေနိုင်ပါဘူး။ ငါတို့ကို ကျီစယ်ချင်လို့များ ပုန်းနေတာလား။ ငင်း... ဒါဖြစ်နိုင်တယ်”

အထိန်းတော်ကြီးက စဉ်းစားဉာဏ်ရှိသည်။

“ဘယ်မှာပုန်းမလဲ။ ဟုတ်ပြီ... ငါသိပြီ”

အထိန်းတော်ကြီးသည် ရေကန်အလယ်သို့ ရေကူးသွားသည်။ ကန်အလယ်တွင် ပဒုမ္မာကြာပွင့်ကြီး သုံးပွင့်ဆိုင်၍ အလှချင်းပြိုင်နေကြသည်။ အထိန်းတော်ကြီးက ကြာပွင့်ကြီးများကို ညင်ညင်သာသာဘေးသို့ ဆွဲဖယ်လိုက်သည်။

“ဟင်... မမ ခေမာ”

ကြာပွင့်ကြီးများ၏အလယ်မှ ပြုံးရွှင်စွာဖြင့် လှပနေသော ဥတ္တရာ၏မျက်နှာလေး ဘွားခနဲပေါ်လာသည်။

“အို... ပဒုမ္မာကြာပွင့်တကာတို့ထက် ပိုပြီး လှတဲ့ သခင်မလေး ဥတ္တရာရယ်။”

x x x

ရေကစား၍ ငြီးငွေ့သောအခါ ဥယျာဉ်
တော်ထဲတွင် ပန်းခူးတမ်း၊ ပန်းသီတမ်း ကစားကြ
ပြန်သည်။

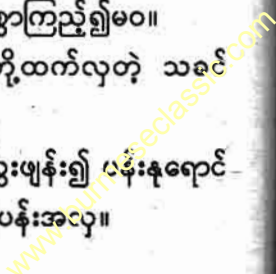
အလှဆုံးဖြစ်သော... ဥတ္တရာလေး၏
လည်တိုင်တွင် အလှဆုံးဖြစ်သော ပန်းကုံးများကို
သူ့ထက်ငါ လှယက်ကာ ဆင်မြန်းပေးကြသည်။

ပန်းကုံးရောင်စုံတို့သည် ဥတ္တရာ၏ ရင်
ပေါ်၌ လှပစွာ တွဲလဲခိုနေကြသည်။ ဥတ္တရာထိုင်နေ
သည်က ပန်းမွေ့ယာ... ။ ဥတ္တရာဘေးမှာလည်း
ရောင်စုံပန်းတွေ အစုစုအပုံပုံ။

အထိန်းတော်ကြီးခေမာက ပန်းတွေကြားမှ
သူ့သခင်မလေးကို ချစ်ခင်စွာကြည့်၍မဝ။

“အို... ပန်းတကာတို့ထက်လှတဲ့ သခင်
မလေး ဥတ္တရာရယ်”

ဥတ္တရာလေးရှက်သွေးဖျန်း၍ ပန်းနုရောင်
သန်းသွားသည်က တကယ့်ပန်းအလှ။

ပန်းကြာဖြူနှင့်အဆိပ်မီး

၁၅

“မမက သိပ်ပြောတတ်တာပဲ... ။ ဖခင် သူဌေးကြီးကို ဆုချီးမြှင့်အောင် ဥတ္တရာပြောပေး မယ်နော်”

“ဟင့်အင်း... မလိုချင်ပါဘူး ကလေးရယ်။ မမရင်ထဲ ရှိတဲ့အတိုင်း ပြောတာပါ။ သခင်မလေး ပေးမယ်ဆိုရင် တစ်ခုသာ တောင်းချင်ပါတယ်”

“ဘာလဲမမ... တောင်းလေ”

“လာ... ဟိုမှာ ပန်းနွယ်ဒန်းစီးရင်း ပြော မယ်နော်”

အထိန်းတော်ကြီးက ဥတ္တရာ၏ နူးညံ့သော လက်ကလေးကို ဆွဲယူလိုက်သည်။ ကလေးနွယ် သီကရီပါလာသော ဥတ္တရာကို ဒန်းပေါ်သို့မတင်၍ ညိမ့်ညိမ့်လေး လွှဲပေးသည်။

ပန်းနွယ်ဒန်းမှ ရောင်စုံပန်းများကလည်း ဥတ္တရာနှင့်အတူ ညိမ့်အေးလျက်...

“တောင်းလေ... မမ”

ဥတ္တရာက ပေးချင်လှပြီ။

“အင်း... မမလေ။ မိန်းမလှလေးတွေကို အများကြီးတွေ့ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့... တချို့အလှ

www.burmeseclassic.com

က မာတယ်၊ တချို့ အလှက ပူတယ်၊ တချို့ အလှ ကျတော့လည်း နွမ်းလျနေသလိုပဲ။ သူတို့မျက်နှာ ပေါ်မှာ အလှဖျက်တဲ့အရိပ်ကလေး တစ်ခုခုသန်း နေတတ်တယ်။ သခင်မလေးရဲ့ မျက်နှာကတော့ လှရုံ၊ ယဉ်ရုံမကဘူး... အမြဲတမ်းကြည်လင်အေးမြ ပြီး... ပန်းကလေးလိုလန်းနေတာ ဘယ်လိုနည်း ကောင်းများ ရှိလဲလို့”

“အင်း... ရှိတယ် မမရဲ့...”

အထိန်းတော်ကြီး... အသိခက်နေသော လျှို့ဝှက်ချက်ကို ဥတ္တရာက... လွယ်လွယ်ပင် ဖွင့်ပြောဖို့ အသင့်။

“ရှိရင်... အဲဒီနည်းကောင်းကို ပေးပါလို့ တောင်းချင်တာပါ သခင်မလေးရယ်”

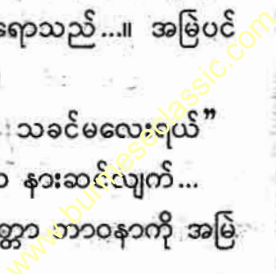
“မေးမယ်... ပေးမယ်။ မမရအောင်ယူနော်”

ဥတ္တရာက... ရက်ရောသည်...။ အမြဲပင် ပေးချင် ကမ်းချင်နေသည်။

“ရအောင်ယူမှာပေါ့ သခင်မလေးရယ်”

အထိန်းတော်ကြီးက နားဆင်လျက်...

“ဥတ္တရာလေ... မေတ္တာ ဘာဝနာကို အမြဲ

ဝန်းကြွဖြူနှင့်အဆိပ်မီး

တမ်း ပွားများတယ် မမရဲ့။ သတ္တဝါတွေ ကျန်းမာ
ကြပါစေ၊ ချမ်းသာကြပါစေ၊ ဘေးရန်ခပ်သိမ်း
ကင်းငြိမ်းကြပါစေလို့ မေတ္တာပို့ပါတယ် မမရယ်။
ဒါပေမဲ့... နှုတ်ဖျားကတင် ပြောတာမဟုတ်ဘူး
နော်... တကယ် ရင်ထဲကပါ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့
ချစ်ခင်မေတ္တာထားရမှာ...”

“အို... ကောင်းလိုက်တာ သခင်မလေးရယ်။
မမလည်း သခင်မလေးပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ဦးမယ်”

“လုပ်ကြည့်လေ မမ... သူက မေတ္တာဖျက်
ရင်တောင် ကိုယ်က မပျက်နဲ့။”

“ကောင်းလိုက်တာ ဥတ္တရာလေးရယ်”

အထိန်းတော်ကြီးမှာ ရင်ထဲက ဝမ်းသာ
စိတ်ကြောင့် ဒန်းကို ပို၍အားပြင်းစွာလွှဲမိသည်။

ဥတ္တရာ၏ ပဝါအင်္ကျီ၊ ဆံပင်တို့မှာ လေ
အသင့်တွင် လွင့်နေသည်။

“ဒါကြောင့်မို့... တို့သခင်မလေးက ဒီ
လောက် ချစ်စရာကောင်းနေတာကိုး”

မာလာနှင့် ပဘာကလည်း ဒန်းကို ကူလွှဲ
ကြသည်။

ပြုံးရွှင် ရယ်မောနေသော ဥတ္တရာ၏ မျက်နှာလေးမှာ အေးမြကြည်လင်နေ၍ မြင်သူ တကာတို့ မချစ်ဘဲမနေနိုင်။

ထိုအချိန်တွင်... ဖခင်ပုဏ္ဏသူဌေးကြီးနှင့် အတူ သုမနသူဌေးကြီးသည် ပန်းခြံအတွင်းသို့ လမ်းလျှောက်ရင်း ရောက်လာကြသည်။

“အလို... ပုဏ္ဏသူဌေးကြီး။ ဟိုဒန်းပေါ်က မိန်းကလေးဟာ ချောလိုက်... ယဉ်လိုက်... ကျက်သရေရှိလိုက်တာဗျာ...”

ပုဏ္ဏသူဌေးကြီးက... လှမ်းကြည့်ပြီး ပြုံး လိုက်သည်။

“အဲဒါ ကျွန်တော့်သမီး ဥတ္တရာလေ သူဌေး ကြီးရဲ့”

“ဗျာ... အဲဒါ ပုဏ္ဏသူဌေးရဲ့သမီး ဥတ္တရာ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်... သူဌေးကြီး”

သုမနသူဌေးကြီး အံ့သြနေသည်။

“အင်း... ဥတ္တရာလေးက ဒီအရွယ်ရောက် ပြီး ဒီလောက် လှနေပြီကိုး။ အင်း... ကျုပ်တော့

ဝန်းကြွဖြူနှင့်အဆိပ်မီး

ဘဝအဆက်ဆက်က ရေစက်ပဲ ထင်ပါရဲ့သူဌေးကြီးရယ်။ သူ့ကိုမြင်တာနဲ့ သမီးရင်းအသွင် ချစ်ခင်မိတယ်ဗျာ။ ကျုပ်သားမောင်နှံနှုနဲ့ လက်ထပ်ပေးပြီး သမီးလိုချစ်နိုင်ဖို့ ပုဏ္ဏသူဌေးကို တောင်းခံရတော့မှာပဲ”

“အို... သူ့သား မောင်နှံနှုနဲ့”

ပုဏ္ဏသူဌေး၏ရင်တွင်းမှာ တုန်လှုပ်သွားမိသည်။

“သီးချိန်တန် သီး၊ ပွင့်ချိန်တန် ပွင့်” “သမီးကညာ အခါမလင့်စေနှင့်” ဆိုသည်ကို ပုဏ္ဏသူဌေးကြီး နားလည်ပါသည်။ သုမနသူဌေးနှင့် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းချင်း ဆက်သွယ်ပြီး လူချင်းရင်းနှီးသည်လည်း မှန်ပါသည်။ သူ့ကျေးဇူးတွေလည်း များစွာရှိခဲ့ဖူးပါသည်။ သို့သော်... ခက်နေသည်က သူတို့ ကိုးကွယ်သည်မှာ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ။

“ဘယ်လိုလည်းသူဌေးပုဏ္ဏ... ပြောပါဦး”

သုမနသူဌေးကြီးက မေးနေပြီ။

“ဪ... အင်း... ကျွန်တော့်သမီးလေးက ငယ်ပါသေးတယ် သူဌေးကြီးရယ်... ဆော့လို့...”

ကစားလို့တောင် အားမရသေးပါဘူး။ ကျွန်တော်
လည်း အလှကြည့်လို့ မဝသေးပါဘူး။”

သုမနသူဌေးကြီး မျက်နှာတင်းသွားသည်။
ငြင်းလိုသော စကားအသွားအလာကို လူပါးမို့
ရိပ်မိ၏။

သူ့ဆန္ဒကို ဆန့်ကျင်ရုံမည် မထင်သူက
ဆန့်ကျင်ပြလိုက်၍ သူ့မာနက မြွေဟောက်လို
ပါးပျဉ်းထလာသည်။

“အို... ပုဏ္ဏသူဌေး... အခု သင့်ကို
တောင်းဆိုနေတာ ဘယ်သူလဲဆိုတာကို သင်သိပါ
တယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့... သိပါတယ်။ သုမနသူဌေးကြီး
ပါ”

“အသင်ပုဏ္ဏ... သင်ဟာ ငါ့ရဲ့ ကျေးဇူးတွေ
ကို မေ့သွားပြီလား။ သင်ဟာ... ငါ့ရဲ့ လယ်ယာ
လုပ်သားဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဘဝကို မေ့သွားပြီလား”

“မမေ့ပါဘူး... သူဌေးကြီး”

“ဒါဖြင့်... သင့်သမီးနဲ့ ငါ့သား လက်ထပ်ဖို့
ကိစ္စ တောင်းဆိုတာမှာ ဘာဖြစ်လို့ မလိုတဲ့စကား

ပန်းကြာဖြူနှင့်အဆိပ်မီး

တွေ ပြောနေရတာလဲ။ အခု မြင်နေရတဲ့ သင့်သမီး ဥတ္တရာဟာ လက်ထပ်ဖို့ အရွယ်ရောက်နေပြီ ဆိုတာကို လူတိုင်းသိပါတယ်”

“အို... ဒါ... ဒါကိုတော့ ဟို... ခွင့်လွှတ်ပါ သူဌေးကြီး”

ကြောက်ရွံ့လျက်ပင် ပုဏ္ဏသူဌေးအား တင်း၍ ငြင်းလိုက်ရသည်။

“ဘာ... ခွင့်လွှတ်ပါ ဟုတ်လား”

အရှိန်အဝါနှင့် ဖိသည်ကိုပင် ငြင်းဆန်ရဲ သော ပုဏ္ဏအား အံ့ဩရုံမက ဒေါသလည်း ဖြစ် ရပြီ။ သုမနသူဌေးကြီး၏ မျက်နှာ ရုတ်ချည်းပင် ကြမ်းတမ်းခက်မာ၍ နှုတ်ခမ်းများ တဆတ်ဆတ် လှုပ်လာသည်။

“သင်ဟာ ငါ့ရဲ့ အစားအလုပ်သမားဘဝ ကနေ သူဌေးဖြစ်လာပြီးမှ ငါ့ကျေးဇူးကို မထောက် တဲ့သူ... ဟင်း... ငါ့အကြောင်း သိစေမယ်”

သုမနသူဌေးကြီးသည် ကျွဲရိုင်းတစ်ကောင် ၏ ဝှေ့ခတ်တော့မည့် ခက်ထန်မှုမျိုးဖြင့် ဥယျာဉ် ထဲမှ ပြန်ထွက်သွားသည်။

ပန်းရုံပေါ်မှ ပန်းရည်စုပ် ငှက်ကလေးများ
ပင် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာ ပျံပြေးသွားကြသည်။

ဥတ္တရာအတွက် ပန်းခူးနေသော စိတ္တာ
သည် သုမနသုဋ္ဌေးကြီး ဒေါသဖြစ်သည်ကို ကြား
လိုက် မြင်လိုက်ရ၍ ငှက်ကလေးများလိုပင်...
လန့်ဖျပ်ပြီး ဥတ္တရာထံ ပြေးသွားလေသည်။

“ဟဲ့... စိတ္တာ... ပန်းရည်စုပ်ငှက်ကလေး
တွေ ဘာကြောင့်လန့်ပျံကြတာလဲ၊ ဒီဥယျာဉ်ထဲမှာ
ငှက်ကလေးတွေကို ဘယ်သူက လန့်အောင်လုပ်
တာလဲ”

“သုမနသုဋ္ဌေးကြီးပါ... သခင်မ”

ဥတ္တရာမေးသည်ကို ဖြေသော စိတ္တာ၏
အသံလေးများ တုန်ခါ၍နေ၏။

“အို... သုဋ္ဌေးကြီးကို ငှက်ကလေးတွေက
ဘာလို့လန့် ရတာလဲ”

“မှန်လှပါသခင်မ... သုမနသုဋ္ဌေးကြီးက
သခင်မကို သူ့သားမောင်နန္ဒနဲ့ ထိမ်းမြားလက်ထပ်
ဖို့ သခင်မရဲ့ ဖခင် ပုဏ္ဏသုဋ္ဌေးကြီးကို ပြောပါ
တယ်”

ဝန်းကြွဖြူနှင့်အထိပ်မီး

R

“အို... ဘုရား... ဘုရား”

ဥတ္တရာလည်း ငှက်ကလေးများနှယ်ပင် ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်စွာ ဒန်းပေါ်မှ ဆင်း၍ ရင်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဖိထားမိသည်။

“သူတို့က... မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိအယူရှိသူတွေ မဖြစ် နိုင်ပါဘူး စိတ္တာရယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် သခင်မ... ။ အဲဒါကြောင့် သခင်မရဲ့ ဖခင် ပုဏ္ဏသူဌေးကြီးက ငြင်းလိုက်လို့ သုမနသူဌေးကြီး ဒေါသဖြစ်သွားတာပါ”

“ဪ... ဖခင်က ငြင်းလိုက်သလား၊ တော်ပါသေးရဲ့ စိတ္တာရယ်”

အထိန်းတော်ကြီး ခေမာကတော့... သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို မသိမသာလေး ချလိုက် သည်။

“အင်း... ဒါပေမဲ့... ငှက်ကလေးတွေ လန့်ပြီး ပျံပြေးရတာတော့ မကောင်းဘူး သခင် မလေးရယ်”

အထိန်းတော်ကြီးက နောင်ရေးကို တွေး၍ စိုးရိမ်ပူပန်ရှာ၏။

www.burmeseclassic.com

ပုဏ္ဏသူဌေးကြီး... သူဌေးကတော်ကြီး...
 သမီးဥတ္တရာနှင့် ခြွေရံသင်းပင်းတို့သည် ရဟန်း
 တော်များအား လှူဒါန်း ဆက်ကပ်ရန်အတွက်
 အရက်တက်အချိန်ကပင် ထ၍ ချက်ပြုတ်ပြင်ဆင်
 ကြ၏။

နံနက်ခင်းမှာ... နေမင်း၏ အလင်း
 ယပ်တောင် ဖြန့်ချိန်တွင် ကြွလာကြကုန်သော
 ရဟန်းတော်တို့အား နေရာထိုင်ခင်းပေးခြင်း၊
 ဆွမ်းလုပ်ကျွေးခြင်း၊ လှူဖွယ်ဝတ္ထုတို့ကို လှူဒါန်း
 ခြင်း စသည့်ဒါနမှုကို ပြုကြသည်။

www.burmeseclassic.com

ပန်းကြာဖြူနှင့်အဆိပ်မီး

အိမ်သားအားလုံးမှာ ထက်သန်သော
စေတနာသဒ္ဓါ တရားကြောင့် မောသည်မထင်၊
ပန်းသည်မသိ လစ်ဟင်းမည်ကိုသာ စိုးရိမ်မိ၍
တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သတိပေးနေကြ
ရ၏။

“သမီး ဥတ္တရာရေ... ရဟန်းတော်တွေ
အတွက် ဘာမှမလစ်ဟင်းပါစေနဲ့ကွယ်... ဂရုစိုက်”

“ကောင်းပါပြီ ဖခင်... စိတ်ချပါ။ စိတ္တာ
ရေ... ဒီဘက်ကို ယာဂုယူခဲ့ပေးပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့... လာပါပြီ။ သခင်မလေး...”

“မမခေမာ ကျောင်းတော်ကို ပြန်ကြွတဲ့
ရဟန်းတော်များအတွက် စတုမရ လှူတာ
လောက်ပါ့မလား ထပ်ယူထားဦးလေ...”

“လောက်ပါတယ် သခင်မလေး... မာလာ
နဲ့ ပဘာလည်း သွားယူနေကြပါပြီ”

နေအတော်မြင့်မှပင် ရဟန်းတော်များအား
လှူဒါန်း ဆက်ကပ်ခြင်းအမှု ပြီးစီး၏။

အခိုင်းအစေများက ဆေးကြောသိမ်းဆည်း
ဩချိန်တွင် ပုဏ္ဏသူဌေးကြီးနှင့် မိသားစုမှာ

www.burmeseclassic.com

ကုသိုလ်ဒါနကို ပရစေတနာ သဒ္ဓါတရားပွားများ၍
ကြည်နူးကျေနပ်နေကြ၏။

“အင်း... ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာ
မြတ်သုံးပါးကို နေ့စဉ်လှူဒါန်းပူဇော်ရတာ ဝမ်းသာ
ကြည်နူးစရာကောင်းပါပေတယ်”

ဥတ္တရာ၏ ရင်မှာ... ဒါနအတွက် ပီတိ
ဖြာလျက်။

“အင်း... အမိတို့မှာ မရှိရှားပါးစဉ်ကတောင်
သဒ္ဓါတရား အားကောင်းခဲ့လို့ အလှူဒါနအကျိုးနဲ့
ခုလို ချမ်းချမ်းသာသာ နေရတာသမီး... ။ အခု
ပြည့်စုံတဲ့ဘဝမှာ သဒ္ဓါတရားကို ပွားသည်ထက်
ပွားပါစေ”

“ကောင်းပါပြီ မိခင်... မနေ့က သုမန
သူဌေးကြီးရဲ့ ဆန္ဒကိုသာ ဖခင်လိုက်လျောခဲ့ရင်
သမီး... ဒီလိုလှူခွင့်ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူးပေါ့”

ပုဏ္ဏသူဌေးကြီးက ခေါင်းညိတ်ပြရင်း...
သမီးဥတ္တရာ၏ မျက်နှာလေးကို ချစ်မဝစွာ ကြည့်
လိုက်သည်။ ပြီးမှ... ဇနီးသူဌေးကတော် ဘာရိတာ
ဘက်သို့လှည့်၍ ပြောလိုက်၏။

www.burmeseclassic.com

ဝန်းကြာဖြူနှင့်အဆိပ်မီး

သုမနသုဋ္ဌေးကြီးကိုတော့... အားနာစရာ
ကောင်းတာပေါ့။ သူ့ကို မှီခိုအားထားခဲ့ရတဲ့
ကျေးဇူးတရားတွေလည်း ရှိခဲ့သေးတာကိုး။ သူ့သား
မောင်နန္ဒဟာလည်း တခြားကိစ္စတွေမှာတော့...
ငြင်းစရာ ဘာမှမရှိပါဘူး... ။ သူဋ္ဌေးမျိုးရိုးက
ဆင်းသက်သူဖြစ်တယ်။ ရုပ်ရည်ရူပကာလည်း
ပြည့်စုံတယ်။ ဒါပေမဲ့... ဘာသာအယူ မတူတော့
ခက်တာပေါ့”

“မနေ့က သုမနသုဋ္ဌေးကြီး တော်တော်
ဒေါသကြီးသွားတယ်ဆိုတော့... ကျွန်မတို့ကိုများ
ဘယ်လိုဒုက္ခပေးနိုင်မလဲ အရှင်”

သူဋ္ဌေးကတော်ကြီးက မိန်းမသားပီပီ စိုးရိမ်
ရှာသည်။ အစဉ်အလာကလည်း ကြောက်ခဲ့ရသူမို့
အရှိန်အဝါ၏ လွှမ်းမိုးမှုက ရှိနေဆဲဖြစ်သည်။

အဲဒီအတွက်တော့... ဘာမှမစိုးရိမ်ပါနဲ့
ရှင်မ ဘာရိတာ... ငါတို့ အခုရထားတဲ့ စည်းစိမ်
ချမ်းသာဟာ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာ
သုံးပါးကို ကြည်ညိုမြတ်နိုးတဲ့ ဂုဏ်ကျေးဇူး၊
ရှင်သာရိပုတ္တရာ ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးကို ရှင်မ

www.burmeseclassic.com

ရော... ငါကိုယ်တိုင်ပါ သဒ္ဒါတရားကြီးမားစွာ
 လှူဒါန်းခဲ့ကြတဲ့ ဆွမ်းအလှူ၊ ရေအလှူက အကျိုး
 ပေးခဲ့တာပဲ။ သုမနသုဋ္ဌေးထားလို့ ရှင်ဘုရင်
 ကိုယ်တိုင်တောင် ကျုပ်တို့ရဲ့ ကုသိုလ်ကံ အကျိုး
 ပေးကို သိမ်းယူလို့မရခဲ့တာ ရှင်မအသိပဲ”

သုဋ္ဌေးကတော် ဘာရိတာ ကျေနပ်စွာ
 ခေါင်းညိတ်ရင်း... တောတန်းလေးဆီမှ ကြွလာ
 နေသော ရှင်သာရိပုတ္တရာ မထေရ်မြတ်ကြီးကို
 မြင်ယောင်၍ ရိုသေသဒ္ဒါစိတ်များ ယိုဖိတ်လာ
 မိသည်။

ပုဏ္ဏသုဋ္ဌေးကြီးကိုယ်တိုင်လည်း ရှေ့ဆီသို့
 ငေးမျှော်ကြည့်နေရင်းမှ ပြုခဲ့ကြသော ကောင်းမှု
 များနှင့်တကွ ဒိဋ္ဌဓမ္မ အကျိုးရပုံများကို ပြန်လည်
 မြင်ယောင်နေမိသည်။

x x x

ရာဇဂြိုဟ်မြို့ကြီးတွင်... တီးသံ၊ မှုတ်သံ တို့ဖြင့် ခြိမ်းခြိမ်းညံ့နေ၏။ တစ်မြို့လုံးနီးပါးမှ မြို့သူမြို့သားတို့သည် ဝတ်ကောင်းစားလှများကို ဝတ်ဆင်ထား၍ မြူးကြွနေကြသည်။ တောင်ထိပ် သဘင်နက္ခတ်ပွဲသို့သွား၍ ပျော်ရွှင်စွာ ဆင်နွှဲရန် ပြင်ဆင်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

သူမနသူဌေးကြီး၏ လယ်ယာလုပ်သား စာရင်းငှားများလည်း အားလုံးနီးပါး တောင်ထိပ်ပွဲ သဘင်သို့ လိုက်ပါကြ၍ လယ်ယာအလုပ်မှာ လုပ်ကိုင်မည့်သူမရှိ ဖြစ်နေသည်။

သူဌေးကြီးသည် ခြံဝင်းထဲမှ ကုန်းမြင့် ပေါ်ရှိ တိုက် အိမ်ရှေ့မှာရပ်၍ တောင်ထိပ်နက္ခတ်ပွဲ သဘင်သွားကြသူများကို လှမ်းမျှော်ကြည့်နေသည်။

ထိုအချိန်တွင်... ခြံဝင်းထဲသို့ အလုပ်သမား တစ်ဦး ဝင်ရောက်လာ၏။ အဝတ်အဆင်က... နွမ်းနွမ်းပါးပါး။

“ဟဲ့... ပုဏ္ဏပါလား”

“မှန်ပါတယ် သူဌေးကြီး”

“မင်းတို့မိသားစုရော အများသူငါ မြို့သား
တွေလို တောင်ထိပ်ပွဲ မသွားကြဘူးလား”

“မသွားနိုင်ပါဘူး သူဌေးကြီး... တောင်ထိပ်
သဘင် နကွတ်ပွဲသွားဖို့ဆိုတာ ငွေကြေးပြည့်စုံ
သူများသာ ကောင်းတာပါ...။ ကျွန်တော့်မှာ...
မနက်ဖြန်အတွက် ချက်စရာဆန်ပင် မပြည့်စုံ
ပါဘူး။ တစ်နေ့လုပ်မှ တစ်နေ့စားဖို့ရတာပါ”

“ဒါဖြင့်... မင်း ဒီနေ့လယ်ထဲမှာ အလုပ်
ဆင်းဖို့ လာတာလားကွ”

“မှန်ပါတယ် သူဌေးကြီး”

“ကောင်းတာပေါ့ကွာ...။ မင်းက အလုပ်
ကြိုးစားတဲ့ လူပဲ... မင်းလုပ်သလောက် မင်းရ
မှာပေါ့။ ကြိုက်ရာ နွားတစ်ရှဉ်းကို ယူသွားလုပ်
ပေတော့”

သူဌေးကြီး၏ ခွင့်ပြုချက်ရသည်နှင့်
သူဆင်းရဲပုဏ္ဏသည် အသန်ဆုံး နွားတစ်ရှဉ်းနှင့်
ထွန်ထည်တို့ကိုယူ၍ လယ်တောသွားရန် ပြင်ဆင်
သည်။ ပြီးမှ... ဇနီးရှိရာ သူဌေးကြီးအိမ် ခြံဝင်း
နောက်ဘက်မှ တဲဆီသို့သွားသည်။

“ရှင်မရေ... ငါတော့ ဒီနေ့ ခါတိုင်းထက် နှစ်ဆပြီးအောင်လုပ်မယ်ဟေ့... ရှင်မကလည်း ငါ့ဖို့ ခါတိုင်းထက် နှစ်ဆထမင်းချက်ပြီး ပို့ပေတော့”

“ကောင်းပါပြီအရှင် ပို့ပါမယ်”

လိမ္မာသော ဇနီးဖြစ်သူ ဘာရီတာက နက္ခတ်ပွဲသဘင် မသွားရကောင်းလားဟု လင်ကို ငြူဖူခြင်းမရှိ။ လင်က တောသွား၍ အလုပ် လုပ် သလို မယားက ချက်ရေးပြုတ်ရေး အိမ်မှုကိစ္စကို ဆောင်ရွက်၏။

အပျိုဖော်ဝင်စ သမီးလှ ဥတ္တရာမှာ လှချင် ပချင် ပျော်ချင် ပါးချင်သောအရွယ်ဖြစ်သော်လည်း လိမ္မာသော သမီးဖြစ်၍ မိဘကို စိတ်ဆင်းရဲအောင် မပြု။ နက္ခတ်ပွဲသဘင်သို့ သွားလိုကြောင်း စကား ဦးမျှ မသမ်း။ မိဘနှစ်ပါးကို ကူညီ၍ အေးချမ်းစွာ နေရှာ၏။

ပုဏ္ဏသည် ဇနီးနှင့်သမီးကို နှုတ်ဆက်ပြီး သည်နှင့် မနက်စောစီးစွာပင် လယ်တောသို့ ထွက် ခဲ့၏။

ထိုနေ့မှာပင် မြတ်စွာဘုရား၏ လက်ယာ
 တော်ရံ တရားစစ်သူကြီး ရှင်သာရိပုတ္တရာ ရဟန္တာ
 မထေရ်မြတ်ကြီးသည် (၇)ရက် ပတ်လုံး နိရောဓ
 သမာပတ် ဝင်စားတော်မူရာမှ ထတော်မူသည်ဖြစ်
 ၍ ဘုရားအစရှိသော ရတနာသုံးပါး၌ ကြည်ညို
 သဒ္ဓါရှိသူတို့အား ပြုသောကုသိုလ်ကံအလျောက်
 ချီးမြှောက်နိုင်စေရန် သင်္ကန်းကို သပ္ပာယ်စွာ
 ဆင်မြန်း၍ သပိတ်ကိုယူပြီး ကြွတော်မူရာ ပုဏ္ဏ
 လယ်ထွန်ရာ တောအရပ်သို့ ရောက်ရှိလာ၏။

ပုဏ္ဏလယ်ထွန်နေသည်နှင့် မလှမ်းဝေးကမ်းမှ
 တောစပ်တွင် ကြည်လင်သန့်ရှင်းသော ရေကန်
 တစ်ခု ရှိသည်။

www.burmeseclassic.com

ရှင်သာရီပုတ္တရာသည် ရေကန်ဘေးမှ သစ်ပင်ခြုံငယ်တစ်ခုအနီးမှာ ရပ်တော်မူ၏။

“အို... ရဟန်းတော်အရှင်သူမြတ်ပါလား”

ကြည်ညိုဖွယ်ရာ ဣန္ဒြေတော်နှင့် ရပ်တော် မူနေသော ရှင်သာရီပုတ္တရာ မထေမြတ်ကြီးကို ဖူးမြင်ရသည်နှင့်ပင် ပုဏ္ဏရင်ထဲမှာ ရိုသေသဒ္ဓါကြီး စွာ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

လယ်ထယ်ခြင်းအလုပ်ကို ခေတ္တထားခဲ့၍ မထေရ်မြတ်ရှိရာသို့ ရောက်လာသည်။ မထေ မြတ်ကြီးကို ငါးပါးသော ထိခြင်းဖြင့် ရိုသေစွာ ကန်တော့၏။

မိမိမှာ လှူစရာတမ်းစရာ ဆွမ်း စသည် လည်းဘာမျှ မရှိ။ သို့သော်... မထေရ်ကြီးကို လှူလိုသော စေတနာသဒ္ဓါစိတ်က ထက်သန် နေ၏။

“ငါ... ဘာများ လှူရရင်ကောင်းမလဲ”

လှူစရာကို ရှာကြံစဉ်းစား၏။

“နံနက်ခင်းအတွက် သွားတိုက်ဆီပူကို လှူရလျှင် မထေရ်ကြီး အလှူခံလိုပေသိမ့်မည်ဟု

မှန်းဆ၍ သင့်လျော်ရာ သစ်ခက်ကို အဆင်ပြေအောင် ဖြတ်တောက်... တံပူပြုလုပ်၍ ရှင်သာရီပုတ္တရာ မထေရ်မြတ်ကြီးကို ရိုသေစွာ ဆက်ကပ်လှူဒါန်းသည်။

မထေရ်ကြီးက တံပူကို အလှူခံတော်မူပြီးနောက်... ပုဏ္ဏအား သပိတ်နှင့် ရေစစ်ကို ပေးသည်။

ပုဏ္ဏ သပိတ်နှင့် ရေစစ်ကိုယူ၍ ရေကန်မှ ရေကြည် ရေအေးကို သန့်စင်စွာစစ်ပြီး သပိတ်မှာ ထည့်၍ ရှင်သာရီ ပုတ္တရာမထေရ်ကြီးကို ကပ်လှူသည်။

မထေရ်မြတ်က ကပ်လှူသော ရေကို သုံးဆောင်ပြီး ပုဏ္ဏ၏ ဇနီးဘာရိတာ ထမင်းပို့လာချိန်နှင့် ခန့်မှန်း၍ လာလမ်းအတိုင်း ကြွတော်မူသည်။

ဘာရိတာသည် ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ပုဏ္ဏအား ထမင်းပို့ရန် ထမင်းတောင်းကိုရွတ်လာရာ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ ကြွလာနေသော ရှင်သာရီပုတ္တရာ မထေရ်ကြီးကို တွေ့မြင်သည်နှင့် လမ်းဘေးသို့ ဆင်း၍ ထမင်းတောင်းလေးကိုရပြီး ရိုသေစွာ ကန်တော့သည်။

www.burmeseclassic.com

ရှေးယခင်က မထေရ်မြတ်ကို တွေ့မြင်ပါလျက် လှူစရာ မပါ၍ မလှူခဲ့ရ၊ ယနေ့တော့... မထေရ်မြတ်ကို ဖူးမြင်ရသည်။ တောင်းထဲမှာလည်း လှူစရာ ဆွမ်းဘောဇဉ် အဆင်သင့် ပါရှိသည်။ ကြံကြိုက်ခဲလှသည်။ ယနေ့ မလှူလျှင် လှူခွင့် ကြုံမည်မဟုတ်ဟု ဆင်ခြင်၍ ကြံကြိုက်စဉ်မှာ လှူရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“အရှင်မြတ်ဘုရား တပည့်တော်မ မိသားစုကို သနားငဲ့ညှာသောအားဖြင့် ဤဆွမ်းဘောဇဉ်ကို ညံ့သည်၊ ကောင်းသည် သဘောမထားဘဲ အလှူခံတော်မူပါဘုရားဟု” လျှောက်ထား၍ လှူဒါန်းတော်မူသည်။

ရှင်သာရိပုတ္တရာ မထေရ်မြတ်ကြီးက သပိတ်အဖုံးကို ဖွင့်၍ ဆွမ်းအလှူကို ခံယူတော်မူသည်။

တစ်ဝက်ခန့် လောင်းလှူပြီးသော် ရှင်သာရိပုတ္တရာ မထေရ်မြတ်ကြီးက သင့်တန်ပြီဟု သဗ္ဗိတံကို ဖုံးမည်ပြု၏။ ထိုအခါ ဘာရိတာက...

“အရှင်မြတ်ဘုရား... တစ်ယောက်စာ လောက်ရုံမျှသာရှိသော ဤဆွမ်းကို ချန်ထားခြင်း

ငှာ မသင့်ပါ။ တပည့်တော်မအား ယခုလောလော ဆယ်အတွက် ငဲ့ညှာတော်မမူပါနှင့်။ နောင်အခါ သံသရာ ကောင်းကျိုးအတွက်... စောင့်ရှောက် ချီးမြှောက်သောအားဖြင့် အလှူခံတော်မူပါဘုရား” ဟု လျှောက်ထား၍ ဆွမ်းအားလုံးကို အကြွင်း မထားဘဲ သဒ္ဓါတရား ထက်သန်စွာ လှူဒါန်း လိုက်၏။

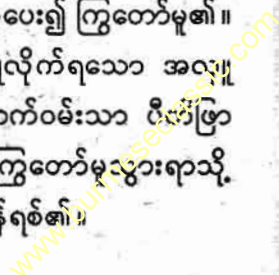
“ဤကောင်းမှု၏ အကျိုးကြောင့် ဆင်းရဲ ခြင်းမှ လွတ်ကင်း၍ အရှင်ဘုရားတို့ သိသော မြင်အပ်သော တရားသာလျှင် အဖို့ရှိသည်ဖြစ်ပါ စေသား အရှင်ဘုရား”

ဘာရိတာ ဆုတောင်း၏။

“သင်... ဒါယိကာမ တောင်းတဲ့ဆုနဲ့ ပြည့်စုံစေ”

ရှင်သာရိပုတ္တရာ ဆုပေး၍ ကြွတော်မူ၏။

ဘာရိတာသည် ပြုလိုက်ရသော အလှူ ကောင်းမှုအတွက် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပီပီပြီပြီ လျက် အရှင်မြတ်ကြီး ကြွတော်မူသွားရာသို့ ဖူးမြော်ကြည်ညိုလျက် ကျန်ရစ်၏။

ဝန်းကြာဖြူနှင့်အဆိပ်မီး

အရှင်မြတ်ကို မတွေ့မြင်ရတော့မှ လင်ဖြစ်
သူအတွက် ထမင်းပြန်ချက်ရန် သတိရပြီး ကပျာ
ကယာ တောင်းကလေးကို ခေါင်းမှာ ရွတ်ပြီး
အိမ်သို့ အမြန်ပြန်ခဲ့သည်။

အိမ်ရောက်သည်နှင့် ထမင်းချက်သည်
သမီးငယ် ဥတ္တရာက မိခင်ကို ကူညီ၏။ ထမင်း
ကျက်သည်နှင့် လင်ရှိရာ လယ်တောဆီသို့
အမြန်ဆုံးလာခဲ့သည်။

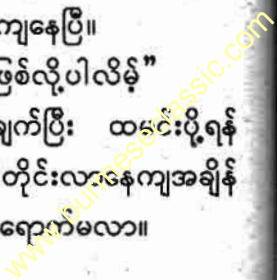
x x x

သုမနသုဋ္ဌေးကြီး၏ လယ်တောတစ်ခွင်မှာ ပုဏ္ဏတစ်ယောက်သာလျှင် လယ်ထည်လျက်ရှိ၏။ အခြားသူများမှာ တောင်ထိပ်နက္ခတ်သဘင်ပွဲသို့ သွားနေကြပြီ။ ပုဏ္ဏတစ်ယောက်တည်း အလုပ် လုပ်ရသည်မှာ ခရီးတွင်လှ၏။ နွားတစ်ရှဉ်း ကလည်း အကောင်းဆုံးကို ရွေးယူလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

နေအတော်မြင့်သောအခါ... မိုက်က ဆာ လာ၏။ ဇနီးသည်ဘာရိတာ ထမင်းပို့လာမည့် တောတန်းဘေးမှ လမ်းကလေးဆီသို့ လှမ်းမျှော် သည်။ ဘာရိတာ၏ အရိပ်အယောင်ကိုပင် မမြင်ရ။ ထမင်းပို့ နောက်ကျနေပြီ။

“ဘာရိတာ... ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်”

ခါတိုင်းထက် ပိုချက်ပြီး ထမင်းပို့ရန် အသေအချာမှာခဲ့ကာမှ ခါတိုင်းလာနေကျအချိန် ပင် ကျော်လွန်သည်အထိ ရောက်မလာ။

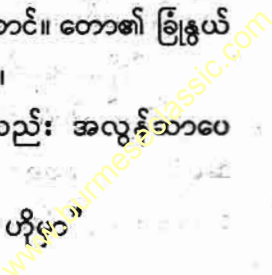
ပုဏ္ဏ... သည်းခံ၍ ထယ်ခြင်းအလုပ်ကို ဆက်၍ ပြု၏။ လုပ်ငန်းများစွာ ပြီးမြောက်၏။

နေပူရှိန်က ပြင်းလာပြီ။ နွားများပန်းကြပြီ။ ပုဏ္ဏလည်း မောပြီ။ ဗိုက်ထဲမှာလည်း ဆာလွန်းနေပြီ။ မတတ်နိုင်တော့ပါ။ ပုဏ္ဏထယ်ခြင်းကို ရပ်နားလိုက်သည်။ နွားများကို ထမ်းပိုးမှဖြုတ်၍ လွှတ်လိုက်သည်။ ကိုယ်တိုင်လည်း လယ်ကန်သင်းဘေးမှ သစ်ပင်ရိပ်မှာနားရင်း ထမင်းပို့လာမည့် မယားကို မျှော်ရသည်။

ဘာရိတာသည် ထမင်းတောင်းကိုရွတ်၍ တောတန်းဘေးမှ လမ်းအတိုင်း ခပ်သုတ်သုတ် လှမ်း၍လာရင်း ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ပုဏ္ဏလယ်ထယ်နေသော တောဆီသို့ လှမ်းမျှော်လိုက်သည်။ ထယ်နေသည်ကို မတွေ့ရ။ နွားများ ဖြုတ်ထားပြီ။ ဟိုတစ်ကောင် သည်တစ်ကောင်။ တော၏ ခြံနွယ်တို့ကိုရှာဖွေ၍ စားနေကြပြီ။

လင်ဖြစ်သူ ပုဏ္ဏလည်း အလွန်သာပေလိမ့်မည်။

“ဟော... တွေ့ပြီ... ဟိုမှာ”

သစ်ပင်ရိပ်မှာ ထိုင်လျက် သူလာသည့် လမ်းကို လှမ်းမျှော်နေသည်။ ဘာရိတာ နေကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ခေါင်းပေါ် တည့်တည့် ရောက်နေပြီ။

“အင်း... ငါ ထမင်းပို့တဲ့အချိန် သိပ် နောက်ကျနေပြီ။ ငါ့ယောက်ျား အဆာလွန်ဒေါသ ထွက်ပြီး ငါ့ကို ရိုက်နှက် ဆဲဆိုလုပ်ရင်တော့ ငါ... ဒီနေ့ သဒ္ဒါတရားထက်သန်စွာ ပြုထားတဲ့ ကောင်းမှု ကုသိုလ်အားလုံး အကျိုးမဲ့ဖြစ်တော့မယ်။ လင် ကျေနပ်လောက်အောင် ကြိုကြိုတင်တင်ပြောမှ... သင့်တော်မယ်”

ဘာရိတာသည် မောင်ပုဏ္ဏမြင်သာအောင် ပြေးလုနီးပါး လျှင်မြန်စွာသွား၏။ သစ်ပင်ရိပ်သို့ ဝင်မိသည်နှင့် မျက်နှာချိုသွေးလျက် နဖူးမှရွေးကို လက်ဖြင့်သပ်လိုက်သည်။

“အို... အရှင်။ ထမင်းပို့နောက်ကျတာလို သည်းခံခွင့်လွှတ်ပါနော်။ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ အရှင်သာဓုခေါ်စရာ စကားပြောပါ့မယ်။ ပထမ တစ်ခေါက် ထမင်းတောင်းရွတ်ပြီး အစောကြီးလာ

ဝန်းကြာဖြူနှင့်အဆိပ်မီး

ခဲ့ပါတယ်။ လမ်းမှာ... ရှင်သာရီပုတ္တရာမထေရ် မြတ်ကြီးကို ဖူးမြင်ရတော့... ဆွမ်းလှူချင်တဲ့ စေတနာသဒ္ဓါတရား ထက်သန်လာလို့ အရှင်စားဖို့ ယူလာတဲ့ ထမင်းအားလုံး မထေရ်မြတ်ကြီးအတွက် ဆွမ်းအဖြစ်လောင်းလှူပြီးမှ အိမ်ကိုအမြန်ပြန်ပြီး အရှင်အတွက် ချက်ပြုတ်ယူခဲ့ရတာ ကောင်းမှုကို အတူတကွ အမျှယူရအောင် သာဓုခေါ်ပါ အရှင်”

ဘာရီတာက တောင်းပန်စကားဆို၍ ဆွမ်း အလှူအတွက် အမျှဝေသည်။

“အို... ကောင်းလိုက်တာ ဘာရီတာရယ် သာဓု... သာဓု... သာဓု... ငါ့ကိုယ်တိုင်လည်း မနက် အစောကြီး အရှင်မြတ်ကြီးနဲ့တွေ့လို့ ဘာမှ လှူ စရာမရှိတာနဲ့ တံပူတစ်ချောင်းနဲ့အတူ ကန်ရေကို စစ်ပြီး သပိတ်အပြည့် လောင်းလှူလိုက်တယ်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဝမ်းသာစရာ... ငါ့အလှူကို လည်း ရှင်မ အတူအမျှရအောင် သာဓုခေါ်ပါဦး”

“သာဓု... သာဓု... သာဓု”

ပုဏ္ဏကလည်း ရေအလှူကို အမျှဝေ၍ လင်မယားနှစ်ယောက် အပြန်အလှန်အမျှဝေ အတူ

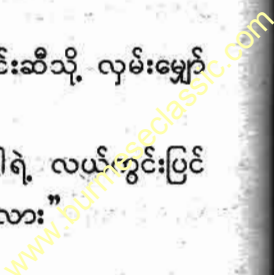
တကွ သာဓုခေါ်ကြသည်။ ပြုခဲ့ကြသောကောင်းမှုကို ကြည်နူးကျေနပ်စွာနှင့် ဘာရိတာ ပြင်ဆင်ကျွေးသောထမင်းကို အလွန်သာလောင်နေသောပုဏ္ဏ အဝအနှင့် စားလိုက်သည်။ ပြီးသည်နှင့်... သစ်ပင်ရိပ် လေအေးအေးမှာ တမှေးအိပ်ရန် ဇနီးဘာရိတာ၏ ပေါင်ပေါ်တွင် အဝတ်ခင်းကာ ခေါင်းတင်လိုက်သည်။

ပုဏ္ဏအိပ်ရာမှ အနီးတွင် လယ်ကွင်းပြင်ကို မြင်ရသည်က... ရွှေအရောင် တပြောင်ပြောင် တဝင်းဝင်း ဖြစ်နေ၏။

“အို... ချစ်နှမ ဘာရိတာ... လယ်ကွင်းပြင်ကို ကြည့်လိုက်စမ်းပါ။ ငါအိပ်ရာနီးစမို့ မျက်စိအမြင် မှားနေတာလား၊ လယ်ကွင်းပြင်တစ်ခုလုံးက ထယ်သီးခဲတွေ ရွှေရောင်တဝင်း ဝင်းဖြစ်နေကြသလိုပါပဲလား။”

ဘာရိတာ... လယ်ကွင်းဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သည်။

“အို... အရှင်... ဟုတ်ပါရဲ့ လယ်ကွင်းပြင်တစ်ခုလုံး ရွှေရောင်ဝင်းလို့ပါလား။”

တကွ သာဓုခေါ်ကြသည်။ ပြုခဲ့ကြသောကောင်းမှုကို ကြည်နူးကျေနပ်စွာနှင့် ဘာရိတာ ပြင်ဆင်ကျွေးသောထမင်းကို အလွန်ဆာလောင်နေသော ပုဏ္ဏ အဝအနင့် စားလိုက်သည်။ ပြီးသည်နှင့်... သစ်ပင်ရိပ် လေအေးအေးမှာ တမှေးအိပ်ရန် ဇနီးဘာရိတာ၏ ပေါင်ပေါ်တွင် အဝတ်ခင်းကာ ခေါင်းစာင်လိုက်သည်။

ပုဏ္ဏအိပ်ရာမှ အနီးတွင် လယ်ကွင်းပြင်ကို မြင်ရသည်က... ရွှေအရောင် တပြောင်ပြောင် တဝင်းဝင်း ဖြစ်နေ၏။

“အို... ချစ်နှမ ဘာရိတာ... လယ်ကွင်းပြင်ကို ကြည့်လိုက်စမ်းပါ။ ငါအိပ်ရာနီးစဉ့် မျက်စိအမြင် မှားနေတာလား၊ လယ်ကွင်းပြင်တစ်ခုလုံးက ထယ်သီးခဲတွေ ရွှေရောင်တဝင်း ဝင်းဖြစ်နေကြသလိုပါပဲလား။”

ဘာရိတာ... လယ်ကွင်းဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သည်။

“အို... အရှင်... ဟုတ်ပါရဲ့ လယ်ကွင်းပြင်တစ်ခုလုံး ရွှေရောင်ဝင်းလို့ပါလား။”

“လာ... ရှင်မ သွားကြည့်ရအောင်”

ပုဏ္ဏတို့လင်မယား ရွှေရောင်ဝင်းသော လယ်ကွင်းဆီသို့ အပြေးအလွှား သွားကြည့်ကြသည်။

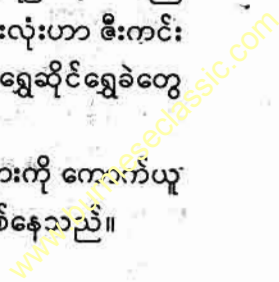
မှန်သည်။ ထယ်သီးခဲများမှာ ရွှေခဲများဖြစ်နေကြပြီ။

ပုဏ္ဏက... သေချာအောင် တစ်ခဲကို ကောက်ယူ၍ ထွန်တုံးထက်မှာ ထုရိုက်ကြည့်သည်။ သေချာပြီ။

ရွှေ... ရွှေထယ်သီး... ရွှေမြေကြီး။

“ရှင်မရေ ကြည့်လိုက်စမ်း... အရင်က ငါတို့ ခိုက်ခဲ့တဲ့ မျိုးစပါးမျိုးပဲတွေဟာ သုံးလေးလကြာမှ အသီးအနှံစား ရတယ်။ ဒီနေ့တော့... မနက်က ရှင်သာရီပုတ္တရာမထေရ်မြတ်ကြီးကို လှူတဲ့ကုသိုလ်မျိုးစေ့ဟာ ချက်ချင်းကောင်းကျိုးရပြီဟေ့... အံ့ဩစရာ။ ငါထွန်ခဲ့သမျှ မြေကြီးအားလုံးဟာ မီးကင်းလောက်တောင်မကျန် အားလုံးရွှေဆိုင်ရွှေခဲတွေ ဖြစ်ကုန်ကြပြီ”

ပုဏ္ဏမှာ ရွှေထယ်သီးခဲများကို ကောက်ယူ မြှောက်ပြရင်း ဝမ်းသာအားရဖြစ်နေသည်။

ဤမျှ များပြားသော ဥစ္စာများကို ဖုံးကွယ်ထားခြင်းငှာလည်း မစွမ်းသာ၍ ထမင်းတောင်းမှာ ဆန့်သမျှထည့်ပြီး အဝတ်ပုဆိုးအုပ်၍ နန်းတော်သို့ သွားသည်။ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးနှင့် တွေ့ခွင့်ရရန် တောင်းခံသည်။ ဘုရင်ဗိမ္ဗိသာရ နန်းတော်သို့ ဝင်ခွင့် တွေ့ခွင့်ပြုသည်။

အုပ်ထားသောပုဆိုးကို ဖယ်၍ ရွှေတုံး၊ ရွှေခဲများကို သွန်ချပြီး...

“အရှင်မင်းမြတ်... ယနေ့ အကျွန်ုပ် ထယ်အပ်သော လယ်မြေမှ ထယ်သီးခဲမြေကြီးအားလုံး ရွှေတုံးရွှေခဲအတိ ဖြစ်လာကြပါသည်... သိမ်းယူတော်မူပါဘုရား” ဟု လျှောက်တင်သည်။

“အသင်... မည်သူနည်း”

“အကျွန်ုပ်... လယ်စာရင်းငှားပုဏ္ဏ ဖြစ်ပါသည် ဘုရား”

“အသင်... ယနေ့ အဘယ်မည်သော ကောင်းမှုကို ပြုသနည်း”

“ယနေ့မနက်က မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ လက်ယာရံ ဓမ္မသေနာပတိ ရှင်သာရိပုတ္တရာ

မထေရ်မြတ်ကြီးကို ကျွန်ုပ်က ရေလှူသည်။ ဇနီးဘာရိတာက ဆွမ်းတစ်နပ်စာ လောင်းလှူသော ကောင်းမှုကိုပြုပါသည် ဘုရား”

အမြော်အမြင်ရှိသော ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးက နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်စွာ ဦးခေါင်းညိတ်၍ ပြလိုက်သည်။

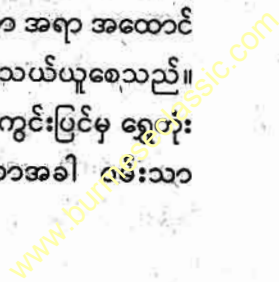
ရှင်သာရိပုတ္တရာ မထေရ်မြတ်ကြီးအား ပေးလှူသော အလှူသည် ဒိဋ္ဌဓမ္မအကျိုးပြုလေပြီ” ဟုလည်း မိန့်တော်မူလိုက်၏။

“မောင်မင်း... ရွှေတုံးရွှေခဲများကို သယ်ယူရန် လှည်းအစီး မည်မျှလိုမည်နည်း”

“လှည်းအစီးများစွာ အရာ အထောင်လိုပါမယ် ဘုရား...”

ဘုရင်က ယုံကြည်အပ်သော အမတ်တို့ကို ကြီးကြပ်စေ၍ လှည်းအစီးများစွာ အရာ အထောင်စေလွှတ်ပြီး ရေတုံးရွှေခဲများကို သယ်ယူစေသည်။

မင်းချင်းတို့သည် လယ်ကွင်းပြင်မှ ရွှေတုံးရွှေခဲများစွာကို တွေ့မြင်ရသောအခါ လမ်းသာအားဖြင့်...

မထေရ်မြတ်ကြီးကို ကျွန်ုပ်က ရေလှူသည်။ ဇနီး
ဘာရိတာက ဆွမ်းတစ်နပ်စာ လောင်းလှူသော
ကောင်းမှုကိုပြုပါသည် ဘုရား”

အမြော်အမြင်ရှိသော ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးက
နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်စွာ ဦးခေါင်းညိတ်၍ ပြ
လိုက်သည်။

ရှင်သာရိပုတ္တရာ မထေရ်မြတ်ကြီးအား
ပေးလှူသော အလှူသည် ဒိဋ္ဌဓမ္မအကျိုးပြုလေပြီ”
ဟုလည်း မိန့်တော်မူလိုက်၏။

“မောင်မင်း... ရွှေတုံးရွှေခဲများကို သယ်ယူ
ရန် လှည်းအစီး မည်မျှလိုမည်နည်း”

“လှည်းအစီးများစွာ အရာ အထောင်လိုပါ
မယ် ဘုရား...”

ဘုရင်က ယုံကြည်အပ်သော အမတ်တို့ကို
ကြီးကြပ်စေ၍ လှည်းအစီးများစွာ အရာ အထောင်
စေလွှတ်ပြီး ရေတုံးရွှေခဲများကို သယ်ယူစေသည်။

မင်းချင်းတို့သည် လယ်ကွင်းပြင်မှ ရွှေတုံး
ရွှေခဲများစွာကို တွေ့မြင်ရသောအခါ လမ်းသာ
အားရဖြင့် ...

“ဘုရင်မင်းမြတ်ပိုင်တဲ့ ရွှေတွေကွ... ဘုရင့် ရွှေတွေ... ဘုရင့်ရွှေ...” ဟု ပြောကြသည်။ ထိုသို့ ပြော၍ လှည်းပေါ် ကောက်တင်သမျှ ရွှေများ အားလုံး မြေကြီးခဲဖြစ်သွားကြလေသည်။

မင်းချင်းတို့လည်း ဖြစ်ပုံအလုံးစုံကို ဘုရင် အား ပြန်လည်လျှောက်တင်ကြရသည်။

“မောင်မင်းတို့က မည်သို့ပြောပြီး သယ်ယူ ကြသနည်း”

ဘုရင်က မေးသည်။

“ဘုရင်မင်းမြတ်ရွှေ... ဘုရင့်ရွှေ... ပြောပြီး သယ်ယူကြောင်းပါဘုရား”

“မိုက်လိုက်လေ... လယ်တစ်ကွင်လုံး ရွှေတုံး ရွှေခဲဖြစ်သည်မှာ... ပုဏ္ဏလင်မယားရဲ့ ဘုန်းကံကြောင့် ဖြစ်တာကွယ့်... ပြန်သွားကြ... ပုဏ္ဏရွှေလို့ပြောပြီး သယ်ယူကြ”

မင်းချင်းများ ပြန်သွားကြသည်။

ပုဏ္ဏရွှေ... ပုဏ္ဏရွှေတွေ ဟုပြော၍ ရွှေတုံး ရွှေခဲ များကို လှည်းပေါ်တင်ပြီး သယ်ယူကြသည်။ နန်းရင်ပြင်မှာ... စုပုံလိုက်သောအခါ အတောင်

ရှစ်ဆယ်မြင့်သော ရွှေတုံး ရွှေခဲ အစုအပုံ ဖြစ်လာ၏။

ဘုရင်က မြို့သူမြို့သားများကို လာရောက်ကြည့်ရှုစေ၏။ လူအပေါင်းတို့... ရွှေပုံကြီးကို ကြည့်ပြီး တအံ့တဩ ရင်သပ်ရှုမောဖြစ်ကြသည်။

“မင်းနေပြည်တော်၌ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည် ဤမျှသော... ရွှေအစုအပုံ ရှိပါသလော” ဟု ဘုရင်က မေး၏။

“မရှိကြောင်းပါဘုရား” မြို့သူမြို့သားတို့ လျှောက်တင်ကြသည်။

“စာရင်းငှားပုဏ္ဏ... ယနေ့မှစ၍ ဗဟုဓန သူဌေးဖြစ်စေ”

ဘုရင်က... ပုဏ္ဏကို သူဌေးဘွဲ့နှင့်တကွ သူဌေး၏ အဆောင်အယောင် အစီအနင်း ထီးစည်တို့ကို ချီးမြှင့်ပေးသနားတော်မူ၏။ ထိုအခါ သူဌေးပုဏ္ဏက...

“အရှင်မင်းကြီး... ကျွန်တော်မျိုးတို့မှာ သူတစ်ပါးအိမ်နောက်တွင် တဲထိုး၍ နေရပါသည်။ ဤပစ္စည်းများကို သိုမှီးသိမ်းဆည်းရန် သင့်လျော်

သော နေ့စရာကို ချီးမြှင့်ပေးသနားတော်မူပါ ဘုရား” ဟု လျှောက်တင်သည်။

ဘုရင်က... မှန်ပေသည်ဟု ရှေးယခင်က သူဌေးတစ်ဦး နေခဲ့ဖူးသော နေရာတစ်ခုကို ရှင်းလင်းသုတ်သင်၍ နေထိုင်ရန် ချီးမြှင့်သည်။

ပုဏ္ဏသူဌေးသည် ထိုနေရာမှ ခြံနွယ် ပိတ်ပေါင်းတို့ကို လူများငှား၍ မြေကိုရှင်းလင်း ပြုပြင်သောအခါ ရွှေအိုးများစွာကို အိုးနှုတ်ခမ်းချင်း ထိစပ်လျက် တူးဖော်ရရှိပြန်သည်။

ပုဏ္ဏက... ရွှေအိုးများကို သိမ်းယူပါရန် ဘုရင့်သို့ လျှောက်တင်ဆက်သ၏။ ဘုရင်က သူဌေးပုဏ္ဏ၏ ကုသိုလ်ကံကြောင့် ရအပ်သော ရွှေအိုးများဖြစ်သည်။ သူဌေးကြီးပုဏ္ဏပင် ပိုင်စေ” ဟု ပေးအပ်၏။

သူဌေးပုဏ္ဏသည် ရှင်းလင်း သုတ်သင် ပြီးသော အိမ်ဝင်းခြံမြေတွင် သူဌေးအဆင့်နှင့် လျော်ညီစွာ တိုက်တာအဆောက်အဦ ဆောက်လုပ် သည်။ အိမ်တက်မင်္ဂလာ၊ ထီးဆောင်မင်္ဂလာနှင့် သမီးလေးဥတ္တရာ၏ နားထွင်းမင်္ဂလာပါ ပေါင်းပြီး

လျှင် သဘင်ကြီးစွာခံလျက် (၇)ရက်ပတ်လုံး ဘုရား အစရှိသော သံဃာတော် အရှင်မြတ်တို့အား ဆွမ်း သင်္ကန်းမှစ၍ ပစ္စည်း (၄)ပါး အလှူကြီးများကို ကြီးစွာပြု၏။

ထိုအခါ... ပုဏ္ဏသူဌေးအား မြတ်စွာဘုရား သည် အနုမောဒနာပြုတော်မူလျက် အစဉ်အတိုင်း တရားစကားများကို ဟောကြားတော်မူသည်။ ပုဏ္ဏသူဌေးနှင့်တကွ ဇနီးဘာရိတာ၊ သမီးဥတ္တရာ တို့ သုံးဦးလုံး သောတာပန်ဖြစ်ကြပြီးလျှင် နေ့စဉ် မပြတ် အလှူအတန်းနှင့် ဓမ္မလျော်လျက် နေကြ လေကုန်၏။

x x x

ပန်းကြာဖြူနှင့်အဆိပ်မီး

လျှင် သဘင်ကြီးစွာခံလျက် (၇)ရက်ပတ်လုံး ဘုရား
အစရှိသော သံဃာတော် အရှင်မြတ်တို့အား ဆွမ်း
သင်္ကန်းမှစ၍ ပစ္စည်း (၄)ပါး အလှူကြီးများကို
ကြီးစွာပြု၏။

ထိုအခါ... ပုဏ္ဏသူဌေးအား မြတ်စွာဘုရား
သည် အနုမောဒနာပြုတော်မူလျက် အစဉ်အတိုင်း
တရားစကားများကို ဟောကြားတော်မူသည်။
ပုဏ္ဏသူဌေးနှင့်တကွ ဇနီးဘာရိတာ၊ သမီးဥတ္တရာ
တို့ သုံးဦးလုံး သောတာပန်ဖြစ်ကြပြီးလျှင် နေစဉ်
မပြတ် အလှူအတန်းနှင့် မွေ့လျော်လျက် နေကြ
လေကုန်၏။

x x x

မနက်ပိုင်းတွင် သံဃာတော်အရှင်မြတ်များကို ဆွမ်း၊ ကွမ်းဝေယျာဝစ္စ ကပ်လှူပူဇော်၍ အပြီးတွင် ဥတ္တရာသည် အခြွေအရံများနှင့်အတူ မိခင်၊ ဖခင်တို့ကို နံနက်စာတည်ခင်း ကျွေးမွေးရာမှာ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ လိုလေသေးမရှိအောင် ပြုစုစောင့်ရှောက်သည်။

သာဓု... သာဓု... သာဓု။

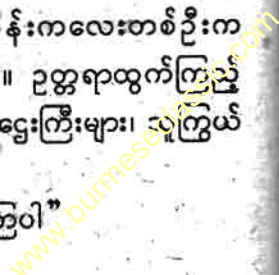
သူဌေးကြီးပုဏ္ဏသည် သမီးလှ ဥတ္တရာ၏ လိမ္မာရေးခြာရှိသည်ကို ရင်ထဲမှာ ကြည်နူး လှိုက်လှဲစွာ သာဓုခေါ်လျက်ရှိ၏။

ထမင်းစားပြီးသည်နှင့် ဥတ္တရာက မိဘနှစ်ပါးကို အချို့ပွဲ တည်ခင်းကျွေးမွေးပြန်သည်။

“သခင်မဥတ္တရာ... အပြင်မှာ ဧည့်သည်များ ရောက်နေပါတယ်... သူဌေးကြီးနဲ့ တွေ့ချင်တယ် လို့ ပြောပါတယ်။

အခိုင်းအစေ မိန်းကလေးတစ်ဦးက ဥတ္တရာကို လာပြောသည်။ ဥတ္တရာထွက်ကြည့်သည်။ ရာဂြိုဟ်မြို့မှ သူဌေးကြီးများ၊ သူကြွယ်ကြီးများ ဖြစ်သည်။

“ကြွပါရှင်... ကြွကြပါ”

ဥတ္တရာက... ဧည့်သည်များကို မိဘများ ရှိရာသို့ ဖိတ်ခေါ်သည်။

“အို... သူဌေးကြီးတို့၊ သူကြွယ်ကြီးတို့၊ ပါလား ကြွကြပါဗျာ... ဒီမှာ ထိုင်ကြပါ”

ပုဏ္ဏသူဌေးကြီးနှင့် ဇနီး ဘာရိတာတို့ ကလည်း ခရီးဦးကြိုဆို၍ နေရာထိုင်ခင်းပေး ကြသည်။

သမီးဥတ္တရာကတော့... အခြွေအရံများ၏ အကူအညီနှင့် ဧည့်သည်တော်ကြီးများအတွက် အချို့ပွဲ၊ ကွမ်းဆေးတို့ဖြင့် လိုလေသေးမရှိအောင် တည်ခင်းဧည့်ခံသည်။

“သူဌေးကြီးများ လာရင်းကိစ္စကို အမိန့် ရှိကြပါခင်ဗျာ...”

ပုဏ္ဏသူဌေးကြီးက အားလုံးကို လေးစား ရိုသေစွာ ပြောလိုက်၏။

“အင်း... လာရင်းကိစ္စကိုမပြောခင် ကျုပ်တို့ ဟာ အဆွေတော် ပုဏ္ဏသူဌေးကြီးမိသားစုရဲ့ ကောင်းကျိုးကို လိုလားတဲ့ မိတ်ဆွေကောင်းတွေ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ဦးစွာပြောပါရစေဗျာ”

ဧည့်သည်သူဌေးကြီး တစ်ဦးက စကား နိဒါန်းချီလိုက်သည်။

“မှန်ပါတယ်ခင်ဗျာ... ယုံကြည်စိတ်ချပြီး သားပါ”

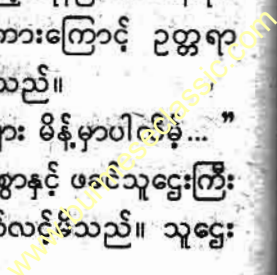
“ပွင့်ချိန်ပွင့် သီးချိန်တန်သီး၊ သမီးကညာ အခါမလင့်စေနဲ့” ဆိုတဲ့ စကားတွေ ရှိပါတယ်။ သူဌေးကြီးရဲ့သမီးလေး ဥတ္တရာဟာ အိမ်ထောင်ချ ထားပေးဖို့ အချိန်အရွယ်ရောက်နေပါပြီ။ ပြီးတော့ လည်း... ပုဏ္ဏသူဌေးကြီးရဲ့ ရေရှည်ကောင်းကျိုး တိုးတက်ပွားစည်စေဖို့ သမီးလေးဥတ္တရာကို သုမန သူဌေးကြီးရဲ့သား မောင်နန္ဒနဲ့ ထိမ်းမြားလက်ထပ် ခွင့်ပေးပါလို့ ကျွန်တော်တို့ လာရောက်တောင်းရမ်း ကြတာပါဗျာ”

“အို... ဘုရား... ဘုရား”

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ဧည့်ခံရန်ပြင်ဆင်နေရင်း မှ ကြားလိုက်ရသော စကားကြောင့် ဥတ္တရာ ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်သွားရသည်။

“ဖခင်... ဘယ်လိုများ မိန့်မှာပါလိမ့်... ”

ရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်ကြီးစွာနှင့် ဖခင်သူဌေးကြီး ကို အားကိုးရာအဖြစ် မျှော်လင့်ခဲ့သည်။ သူဌေး

ကတော် ဘာရိတာလည်း စိုးရိမ်ကြီးစွာနှင့် ပုဏ္ဏ
သူဌေးကြီး၏ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ပုဏ္ဏသူဌေး၏ ရင်ထဲမှာတော့... အဖြေက
ရှိပြီးသား... ။ စဉ်းစားစရာမလိုသော အဖြေက
ပြတ်သားသည်။

“သူဌေးကြီးတို့အားလုံးရဲ့ စေတနာကို
လေးစားပါတယ်။ ကျေးဇူးလည်းတင်ပါတယ်။
ဒါပေမဲ့... ဒီကိစ္စကိုတော့ အားနာစွာနဲ့ ငြင်းပယ်
ရမှာပါပဲ။ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ခင်ဗျာ”

လာရောက်တောင်းရမ်းကြသော သူဌေး
သူကြွယ်များသည် ထင်မထားသော စကားကို
ကြားရသည်မို့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြသည်။

“ပုဏ္ဏသူဌေးကြီး ဘယ်သူ့ရဲ့ တောင်းဆို
ချက်ကို ငြင်းပယ်လိုက်တယ်ဆိုတာတော့... သိပါ
တယ်နော်”

သူဌေးကြီးတစ်ယောက်မေးပုံက... မကျေ
နပ်သော လေသံ။

“သိပါတယ်... သုမသူဌေးကြီးရဲ့တောင်းဆို
ချက်ကို ငြင်းရတာပါ”

ပုဏ္ဏသူဌေး၏လေသံက မှန်၏။

www.burmeseclassic.com

“သုမနသုဋ္ဌေးကြီးဟာ... အသင်မို့ခိုအားထားခဲ့ရတဲ့ ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်ခဲ့ဖူးတာကို သတိရပါတယ်နော်”

ကျေးဇူးအရှိန်အဝါနှင့် ဖိလာခြင်းဖြစ်သည်။

“မှန်ပါတယ်... ကျေးဇူးကိုလည်း ဘယ်တော့မှ သတိမမေ့ပါဘူး”

“ဒါဆိုရင်... သင့်ပေါ်မှာ ကျေးဇူးရှိခဲ့တဲ့ သုမနသုဋ္ဌေးကြီးရဲ့ ဆန္ဒကို မငြင်းသင့်ဘူးထင်ပါတယ်”

ပြောလက်စသုဋ္ဌေး၏ ဖိအားပေးသော စကား။

“အဆွေပုဏ္ဏ... သုဋ္ဌေးကြီး သုမနဆိုတာ အခုမှ အကြောင်းအားလျော်စွာ ထချမ်းသာတဲ့ သုဋ္ဌေးမဟုတ်ဘူး။ ရာဇဂြိုဟ်မှာ... သုဋ္ဌေးမျိုးရိုးက ဆင်းသက်လာပြီး အလွန်ချမ်းသာတဲ့ သုဋ္ဌေးကြီး ဖြစ်တယ်။ ဒီလို... သုဋ္ဌေးမျိုးရိုးနဲ့ အဖျိုးချင်း ဆက်သွယ်ရတယ်ဆိုတာ ဝမ်းသာဂုဏ်ယူစရာ အခွင့်အရေးဖြစ်ပါတယ်”

နောက်သူဌေးတစ်ဦးက... ထပ်ဆင့်၍
မြင့်တင်နေပြန်သည်။

“ဒီတော့... အဆွေတော်အတွက်ရော
အဆွေတော်ရဲ့ သမီးဥတ္တရာအတွက်ရော
နောင်ရေးကို အရှည်တွေးပြီး မငြင်းပယ်သင့်ဘူး
လို့ ထင်ပါတယ်”

သူကြွယ်ကြီးတစ်ဦးကလည်း ကောက်ပင်
ရိတ်လှီး စကားနည်းဖြင့် အပိုင်စီးပြောပြန်သည်။

“ခင်တို့... ဖခင် ဘယ်လိုငြင်းမှာလဲ”

ဥတ္တရာ စိုးရိမ်စွာ နားစွင့်နေရပြီ။

“အဆွေတော်တို့... ပြောကြာတာတွေ
အားလုံးမှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့... ကျွန်ုပ်တို့မိသားစု
က ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာမြတ်သုံးပါးကို
ရိုသေစွာ ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်သူတွေ ဖြစ်ပါတယ်။
သူတို့နဲ့ ဘာသာကိုးကွယ်မှု အယူဝါဒ မတူကြ
ပါဘူး။ ဒါကြောင့်... ငြင်းနေရတာကို ခွင့်လွှတ်
တော်မူကြပါ”

ပုဏ္ဏသူဌေးက တောင်းပန်၍ငြင်းသည်။

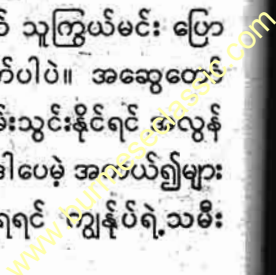
လာရောက်တောင်းရမ်းကြသော သူဌေး
သူကြွယ်များ ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိဖြစ်နေစဉ်

စကားကြွယ်သော သူဌေးကြီး တစ်ဦး၏ စကားက လိမ္မာရေးခြာရှိလှသည်။

“အဆွေတော်ပုဏ္ဏသူဌေး မေ့လျော့နေတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ အဆွေတော်ရဲ့ သမီးလေ ဥတ္တရာ ဟာ အလွန်အလိမ္မာနဲ့ ပြည့်စုံသူ ဖြစ်ပါတယ်။ ဉာဏ်ပညာလည်း ရှိပါတယ်။ သူဌေးသား မောင် နန္ဒနဲ့ အိမ်ထောင်ကျရင် မောင်နန္ဒကို ကိုယ့်ဖက် ပါအောင် ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်းရှိပါလိမ့်မယ်။ မောင် နန္ဒဆိုတာကလည်း သူဌေးပုဏ္ဏရဲ့ လက်မှာ ချီရင်း ပွေ့ရင်း ကြီးပြင်းခဲ့ရသူဖြစ်ပါတယ်။ ခြံဝင်းတစ်ခု ထဲမှာ အတူဆော့ကစားရင်း ကြီးပြင်းခဲ့ရတဲ့ မောင် နန္ဒကို ဥတ္တရာ အလိမ္မာနဲ့ သိမ်းသွင်းနိုင်မှာ သေချာ ပါတယ်။ မငြင်းပါနဲ့ သူဌေးမင်း။”

သူဌေးများအားလုံး ခေါင်းညိတ်ရင်း ပုဏ္ဏ သူဌေးကို လှမ်းကြည့်ကြသည်။

“အင်း... အဆွေတော် သူကြွယ်မင်း ပြော တာ စဉ်းစားသင့်တဲ့ အချက်ပါပဲ။ အဆွေတော် မျှော်လင့်သလို ဆွဲဆောင်သိမ်းသွင်းနိုင်ရင် အလွန် ကောင်းမွန်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အလယ်၍များ ဆွဲဆောင်သိမ်းသွင်းလို့ မရရင် ကျွန်ုပ်ရဲ့ သမီး

ဝန်းကြာဖြူနှင့်အဆိပ်မီး

ဥတ္တရာဟာ ရတနာသုံးပါးကို လှူဒါန်းမှုနဲ့ ကင်းကွာမနေနိုင်တဲ့အတွက် အခက်တွေ့မှာ စိုးရိမ်ရပါတယ်”

“ဪ... ဒီအတွက်ဆိုရင်တော့ မကြောင့်ကျပါနဲ့ သူဌေးမင်းရယ်... သူမနသူဌေးကြီးကို ပြောပေးမယ်လို့ ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံးက တာဝန်ယူပါတယ်။ လက်ထပ်ပြီးတဲ့နောက် ဥတ္တရာစိတ်ဆန္ဒရှိတဲ့အတိုင်း လှူခွင့်ရပါစေမယ်”

အားလုံးကပင် ပြောပေးမည့်အကြောင်း၊ လှူခွင့်ရစေမည့်အကြောင်း... အာမဝန်တာခံကြသည်။

ပုဏ္ဏသူဌေး မည်သို့ဆက်ပြောရမှန်းမသိ။
ငြင်းပယ်ရန် ခက်သွားရလေပြီ။

ထိုသို့ ငြင်းပယ်ရန်ခက်၍ အငြင်းစကား ထပ်မံ၍ မထွက်နိုင်သည်ကိုပင် သဘောတူညီမှုရလေပြီဟု ယူဆ၍ ဝမ်းသာအားရ ပြန်သွားကြလေသည်။

x x x

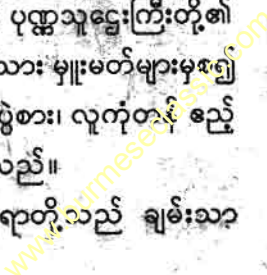
သဘောတူပြီဟု ကြားသိရသည်နှင့် သုမန သူဌေးကြီးသည် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်လွန်း၍ ဝဋ္ဋကဏ္ဍက အမည်ရှိသော ခြံဝင်းကျယ်ကြီးကို အုတ်တံတိုင်းပတ်ရံကာ၍ အလှပဆုံး ဥယျာဉ်နှင့် တကွ ခုံညားကြီးမားသော အိမ်ကြီးတစ်ဆောင် အမြန်ဆုံးဆောက်စေသည်။

ဥယျာဉ်အတွင်းမှာ လှပသော လမ်းများ၊ ရေကန်၊ ပန်းခြံတို့ကိုလည်း တင့်တယ်ခမ်းနားစွာ စီစဉ်ပေးသည်။

အားလုံးအဆင်သင့်ဖြစ်သည်နှင့် မောင်နန္ဒ နှင့် ဥတ္တရာတို့ကို မင်္ဂလာအခမ်းအနားကြီးစွာပြု၍ ထိမ်းမြားလက်ထပ်ပေးသည်။

သုမနသူဌေးကြီးနှင့် ပုဏ္ဏသူဌေးကြီးတို့၏ မျက်နှာကြောင့် မင်းညီမင်းသား မှူးမတ်များမှတစ်ဆင့် သူဌေးသူကြွယ်၊ ကုန်သည်ပွဲစား၊ လူကုန်တို့ ဧည့်ပရိသတ်များ စည်ကားလှသည်။

မောင်နန္ဒနှင့် ဥတ္တရာတို့သည် ချမ်းသာ

ကြွယ်ဝမှုရှိခြင်း၊ အရွယ်၏ကောင်းခြင်း၊ ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါ၏ တင့်တယ်ခြင်းတို့နှင့် ပြည့်စုံကြ၍ မြင်သမျှ လူတိုင်း နှစ်သက်အားကျဖြစ်ကြသည်။

မောင်နန္ဒသည် ညားခါစ ဇနီးချောလေး ဥတ္တရာကို လွန်စွာချစ်လွန်း၍ အချိန်ရှိသမျှ မျက်စိအောက်မှ အပျောက်မခံနိုင်ဖြစ်နေရသည်။

ရေကန်မှာ ရေအတူချိုးရင်း ချစ်ဇနီးလေး ဥတ္တရာ၏ အလှကို တစ်မိမ့်စိမ့်မိမ့်ကြည့်၍မဝ ဖြစ်နေရသည်။

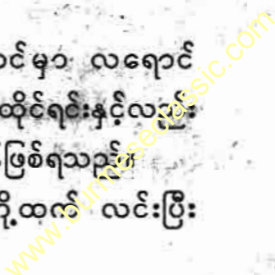
“အို... ရေကြည်တကာတို့ထက် အေးမြတဲ့ အချစ်ကလေး ဥတ္တရာရယ်”

ပန်းနွယ်ဒန်းမှာ အတူတကွ စီးကြရင်းနှင့် လည်း ချီးကျူးမကုန်ဖြစ်ရသည်။

“အို... ပန်းတကာတို့ထက်လှပတဲ့ အချစ်ကလေး... ဥတ္တရာရယ်”

ညအခါ လသာဆောင်မှာ လရောင်အောက်တွင် နှစ်ယောက်အတူ ထိုင်ရင်းနှင့်လည်း ချစ်သူကိုကြည့်ပြီး အံ့သြမကုန်ဖြစ်ရသည်။

“အို... ကြယ်တကာတို့ထက် လင်းပြီး

လမင်းတကာတို့ထက် ဝင်းစက်တဲ့ အချစ်ကလေး ဥတ္တရာရယ်”

အိစက်ညက်ညောသော ဖဲမွေ့ရာထက် တွင် အတူတကွ လျောင်းစက် ပေါင်းဖက်ကြရင်း နှင့်လည်း အချစ်၏ ချိုမြိန်မှုမှာ မရောင့်ရဲနိုင်ဖြစ် ရသည်။

“အို... အတွေ့တကာတို့ထက် နူးညံ့တဲ့ အချစ်ကလေး ဥတ္တရာရယ် မောင်နဲ့အတူနေရတာ ပျော်ရဲ့လားကွယ် ပြောပါဦး”

“ပျော်ပါတယ် မောင်ရယ်...”

အမှန်ပင်လည်း ဥတ္တရာ ပျော်ပါသည်။ သိပ်ချစ်၊ သိပ်ကြင်နာသော မောင်နန္ဒ၏ မြတ်နိုး ကြင်နာမှုမှာ ဥတ္တရာသာယာမိပါသည်။

“မောင့်ကိုရော ပြန်ချစ်ရဲ့လား ဥတ္တရာလေး ရယ် ပြောပါဦး”

“ချစ်ပါတယ် မောင်ရယ်...”

“အို... ဝမ်းသာလိုက်တာ အချစ်ကလေး ဥတ္တရာရယ်”

လသာည တစ်ည။

ကောင်းကင်မှာ လမင်းကြီး ထိန်ထိန်သာ
နေသည်။

ရေကန်ဘေးရှိ ပုန်းညက်ပင်အောက်မှ
ကျောက်ခုံတန်းလေးမှာ ဥတ္တရာနှင့် မောင်နန္ဒတို့
နှစ်ယောက်အတူ ထိုင်၍ တစ်ယောက်လက်ကို
တစ်ယောက်ဆုပ်ကိုင်ထားကြသည်။

“ပန်းနဲ့လေးတွေ မွေးနေတယ်နော် မောင်”

“အင်း... ဒါပေမဲ့ အချစ်ကလေး ဥတ္တရာရဲ့
ကိုယ်သင်းနဲ့လေးကို ဘယ်ပန်းနဲ့မှ မမီဘူးကွယ်”

မောင်နန္ဒ၏ မျက်နှာက ဥတ္တရာ၏ မျက်နှာ
လေးအနီးသို့ တိုးကပ်လာ၏။

ဥတ္တရာ၏ မျက်နှာလေးက အလိုက်သင့်
မော့လျက် ကောင်းကင်ထက်သို့ကြည့်မိရာ...

“အို... လမင်းကြီးက ပြည့်ပြည့်ဝိုင်းဝိုင်း
ဖြစ်တော့မှာပါလား။”

ဥတ္တရာ၏ မျက်နှာလေး တွေတွေငေးငေး
ဖြစ်သွားသည်။

“အချစ်မှာ မွေ့လျော်နေတာနဲ့ လပြည့်
လကွယ်နေ့တွေကို မေ့မေ့လျော့လျော့ဖြစ်နေခဲ့မိပါ
ပေါ့လား။”

သီတင်းနေ့တိုင်း သီလဆောက်တည်၍
ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော် အရှင်မြတ်များ
အား လှူခဲ့တမ်းခဲ့ရသည်များကို သတိရလာသည်။

“မောင်...”

“ဘာလဲအချစ်ကလေး... ပြောလေ။”

“ကောင်းကင်မှာ လမင်းကြီး သာနေတာ
ကြည့်ပါဦး မောင်ရယ်။”

မောင်နန္ဒက... ချစ်သူကျေနပ်အောင်
မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“လပြည့်တော့မယ်နော်... မောင်။”

ဝန်းကြာဖြူနှင့်အဆိပ်မီး

၆၃

“ဟုတ်တယ်လေ... ဒါပေမဲ့ လပြည့်ည လမင်းကြီးလည်း အချစ်ရဲ့ရွှန်းပတဲ့ အလှကို မမိပါဘူး”

ညားခါစကာလ... ချစ်ကြင်နာ၍ မဝနိုင် သော သူဌေးသား မောင်နန္ဒခမျာ ဘာမြင်မြင် ဘာပြောပြော အချစ်နှင့်အလှမှ မထွက်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

“မောင်ရယ်... ဥတ္တရာ တစ်ခုပြောချင် တယ်”

“ပြောလေ... အချစ်ရဲ့”

“ဥတ္တရာလေ မိဘတွေနဲ့ အတူနေတုန်းက ရှစ်ရက် သီတင်းနေတိုင်း လပြည့်လကွယ်တိုင်း ဥပုသ်စောင့်ခဲ့ရတယ်”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လည်း အချစ်ရယ် စောင့် ခဲ့ပေါ့”

“အခုဆိုရင် မောင်နဲ့ လက်ထပ်ပြီးတာ နှစ်လကျော်သွားပြီ...။ ဥတ္တရာ သီတင်းသီလ မစောင့်ဘဲနေခဲ့ရတယ်”

“အို... အဲဒါ ဘာဖြစ်လည်း အချစ်ရယ်

www.burmeseclassic.com

မောင်နဲ့ အခုလို... ချစ်ကြင်နာနေရတာ ပျော်စရာ
မကောင်းဘူးလားကွယ်”

“ပျော်ပါတယ် မောင်ရယ်... ဒါပေမဲ့ အခု
လာမယ့် လပြည့်နေ့မှာတော့ ဥတ္တရာကို ဥပုသ်
စောင့်ခွင့်ပြုပါ မောင်ရယ်နော်”

ဥတ္တရာပြောပုံလေသံက တောင်းတောင်း
ပန်ပန်။

“အချစ်... အချစ်ကလေး ဥတ္တရာရယ်
ကြားလေသွေးတာတောင် ဝေးတယ်ထင်တဲ့ ဒီလို
အချိန်မျိုးမှာ မောင်လေ... ဥတ္တရာနဲ့ ခဏလေး
တောင် ခွဲပြီးမနေနိုင်လိုပါကွယ်”

သူဌေးသား မောင်နန္ဒက လုံးကျစ်သွယ်လျ
၍ အလှကြီး လှနေသောဥတ္တရာ ကိုယ်လုံးလေးကို
တင်းတင်းပါအောင် ပိုက်ထွေးပွေ့ဖက်ထားလိုက်
သည်။

“ဟင်း...”

သက်ပြင်းတစ်ချက်ကိုသာ ဥတ္တရာချလိုက်
မိရသည်။

လှပသော ဝတ်စားတန်ဆာ အဖိုးတန် ရကနာတို့ကို ဝတ်ဆင်နေရသော်လည်း ဥတ္တရာ ဝမ်းမသာယာနိုင်ပါ။

စားကောင်းသောက်ဖွယ်တို့ကို စားနေရ သော်လည်း ဥတ္တရာ မမြိန်ပါ။

စောင်း၊ ညှင်း၊ ပဿာတူရိယာတို့နှင့် ရံ ရွှေတော်များ သီဆို တီးမှုတ်ကခုန် ဖျော်ဖြေကြ သော်လည်း ဥတ္တရာ မပျော်ပါ။

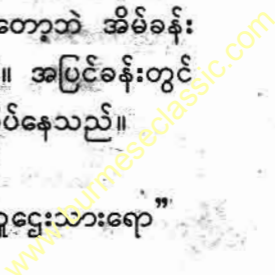
ညသည်... တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ၏။ သူဌေးသားအပါအဝင် တစ်အိမ်လုံး အိပ်မောကျ နေကြပြီ။

ဥတ္တရာသည် မိမိ၏ခါးကို ဖက်ထားသော သူဌေးသား၏ လက်ကို အသာအယာ မယူ၍ အုံးဝန်းပေါ်သို့ တင်လိုက်သည်။

မီးတိုင်များကို မထွန်းတော့ဘဲ အိမ်ခန်း ဆောင်အတွင်းမှ ထွက်ခဲ့သည်။ အပြင်ခန်းတွင် အထိန်းတော်ကြီး မမခေမာ အိပ်နေသည်။

“မမခေမာ... ထပါဦး”

“အို... သခင်မလေး၊ သူဌေးသားရော”

အထိန်းတော်ကြီးက လေသံတိုးတိုးဖြင့်
မေးသည်။

“စိတ်ချပါ။ သူအိပ်ပျော်နေလို့ ထွက်လာ
ခွင့်ရတာပေါ့။ လာ... ဥယျာဉ်ထဲကို ခဏဆင်း
ရအောင်”

“ကောင်းပါပြီ... သခင်မလေး”

ဥယျာဉ်ထဲရှိ စမ်းချောင်းကလေး ဘေးမှ
ကျောက်ခုံတန်းလေးတွင် ဥတ္တရာနှင့် အထိန်းတော်
ကြီးတို့ ထိုင်ကြသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို ညဉ့်၏ အမိုက်
တိုက်ကြီးက ဖုံးလွှမ်းထား၏။

သစ်ပင်ကြီးများသည်လည်း မိုးမိုးမည်း
မည်းနှင့် သရဲ တစ္ဆေကြီးများလိုဖြစ်နေသည်။

“အို... တစ်လောကလုံးလည်း မှောင်လို့
ပိန်းလို့ ပါလား မမခေမာရယ်။ ဥတ္တရာရဲ့ ဘဝနဲ့
တူလိုက်တာ...”

အထိန်းတော်ကြီးက ကောင်းကင်ကို
မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ကောင်းကင်မှာ ကြယ်ပွင့်လေးတွေတော့
လက်နေပါသေးတယ်... သခင်မလေးရယ်”

www.burmeseclassic.com

ပန်းကြာဖြူနှင့်အဆိပ်မီး

“အင်း... လမင်းကြီး ဘယ်ကို ရောက်
နေလဲ... မမခေမာရယ်”

“ဒီနေ့ လကွယ်နေ့ညပါ သခင်မ...”

“ဪ... လကွယ်နေ့ညတဲ့လား။ အင်း...
ဒီအိမ်ကြီးကို ရောက်လာကတည်းက ကာမဂုဏ်နဲ့
ထဲမှာ နစ်နေရတာနဲ့ လပြည့်ရက်၊ လကွယ်ရက်
တွေကိုတောင် မသိခဲ့တာ ကြာခဲ့ပြီကော...”

ဥတ္တရာ၏ ပါးပေါ်မှာ ပူနွေးသောမျက်ရည်
များက စီးကျလာသည်။

ဥတ္တရာဝမ်းနည်းစိတ်ကို ထိန်းချုပ်၍ မထား
နိုင်သောကြောင့် တစ်ချက်ရှိုက်လိုက်မိသည်။

“အို... သခင်မလေး ငိုနေတယ်”

အထိန်းတော်ကြီး ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်
သွားမိသည်။

“ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာသုံးပါးနဲ့
ပေးပြီး အလှူအတန်းကောင်းမှုနဲ့ ကင်းမဲ့နေတဲ့
ဥတ္တရာရဲ့ ဘဝဟာ မှောင်အတိကျနေတာပါ...
မမခေမာရယ်”

သခင်မလေး၏ ငိုကြွေးပူဆွေးမှုကြောင့်
အထိန်းတော်ကြီးပါ မျက်ရည်ကျပြီ။

“မမခေမာ ဘယ်လိုကူညီရမလဲ... သခင်
မလေးရယ် အမိန့်ရှိပါ”

“သီတင်းကျွတ်ဖို့ ဘယ်နှစ်ရက် လိုသေးလဲ
မမခေမာ”

“အင်း... ဒီနေ့ တော်သလင်းလကွယ်
ဆိုတော့ ဆယ့်ငါးရက်ပဲလိုပါတော့တယ် သခင်
မလေး”

“အို... နီးနေပါပကောလား မမခေမာရယ်။
ဒီလိုဆိုရင် မနက်ဖြန်ခါ အခြေအနေအခွင့်သာ
တာနဲ့ စာတစ်စောင် ရေးပေးလိုက်မယ် မမခေမာ။
ဖခင်သူဌေးကြီးဆီကို သွားပို့ပေးပါနော်”

“အို... စိတ်ချပါ သခင်မလေးရယ်။ မမ
ခေမာ... သခင်မလေး အရိပ်အခြည်ကိုကြည့်ပြီး
အခွင့်သာတာနဲ့ အသင့်ဖြစ်အောင် စောင့်နေ
ပါ့မယ်”

ဥတ္တရာ ရင်မောစွာနဲ့ ကောင်းကင်ကို
မော့ကြည့်လိုက်တော့ တဖျတ်ဖျတ်လက်နေသော
ကြယ်ရောင်ကလေးများကို မြင်နေရပါသေးသည်။

x x x

www.burmeseclassic.com

ပုဏ္ဏသူဌေးကြီးနှင့် သူဌေးကတော်ကြီး တို့သည် သမီးဥတ္တရာ၏ စာကိုဖတ်ပြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေကြသည်။

“အင်း... သူရိန်ရာဟု ဖမ်းသလို ငါ့သမီးလေး ကောင်းမှုနဲ့ ဝေးပြီး စိတ်ဆင်းရဲနေရှာပါပေါ့လား”

စာကိုကိုင်လျက် သူဌေးကြီး ငေးရာ တွေးရာ စဉ်းစားရပြီ။

“သမီးလေးကို ရာဟုခံတွင်းက လွတ်အောင် တစ်နည်းနည်းနဲ့တော့ ကယ်တင်ပါဦး... သူဌေးကြီးရယ်”

သူဌေးကတော်ကြီးက စို့လာသော မျက်ရည်ကို ပဝါဖြင့်တို့၍ သုတ်လိုက်သည်။

စာပေးသူ အထိန်းတော်ကြီး ခေမာမှာ သူ့မျက်နှာကို သခင်နှင့် သခင်မတို့ မမြင်သာအောင် ခေါင်းငုံ့၍ နေရှာသည်။

စဉ်းစားနေသော သူဌေးကြီး၏ မျက်နှာပေါ်တွင် အလင်းရောင်လေး တစ်ချက်လက်သွား

၏။ သူဌေးကြီးထိုင်နေရာမှ ရုတ်တရက်ထလိုက်သည်။

“ဟဲ့... ခေမာ ဒီမှာခဏစောင့်”

ပုဏ္ဏသူဌေးကြီးသည် ဘဏ္ဍာတိုက်အတွင်းသို့ ဝင်သွားပြီး အသပြာအိတ်တစ်အိတ်ကို ဆွဲ၍ ထွက်လာ၏။

“ဟဲ့... ခေမာ ဒါကိုယူသွား... အထဲမှာ အသပြာတစ်သောင်း ငါးထောင်ပါတယ်”

“အမိန့်ရှိပါ... သူဌေးကြီး”

“အေး... ဒီရာဇဂြိုဟ်မြို့ကြီးမှာ တစ်နေ့ ပျော်ပါးခ အသပြာတစ်ထောင်ပေးရတဲ့ ပြည့်တန်ဆာမ... သီရိမာဆိုတာ ရှိတယ်။ သမီးဥတ္တရာကိုယ်တိုင် သီရိမာဆီသွားပြီး သုမန သူဌေးသားရဲ့ အငှားမယားအဖြစ် ပျော်ပါးဖို့ ဆယ့်ငါးရက်အတွက် ငွေတစ်သောင်းငါးထောင်နဲ့ ငှားပါလို့ ပြော... အဲဒီ ဆယ့်ငါးရက်မှာ ငါ့သမီးလေးဥတ္တရာ သီတင်းသီလစောင့်ပါစေ”

“ကောင်းပါပြီ... သူဌေးမင်း”

ပန်းချီကျော်ဝိသုကသည် သီရိမာ၏ပုံတူ
ကို ခုနစ်ရက်၊ ခုနစ်လီ သွားရောက်ဆွဲပြီးနောက်
သီရိမာကို အစွဲကြီး စွဲနေမိပြီ။ သီရိမာကို တစ်ရက်
တာမျှ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရလျှင် သေပျော်ပြီဟူ၍ပင် တသ
မိ၏။

ထို့ကြောင့် ပန်းချီကို ကြိုးစား၍ဆွဲသည်။
ရသမျှငွေများကို မသုံးရက်၊ မစားရက် စုသည်။
အသပြာတစ်ထောင်ရလျှင် သီရိမာကို တစ်ရက်
တာ ပိုင်ဆိုင်ရမည်။

သို့သော်... အသပြာတစ်ထောင်ပြည့်ဖို့
လည်း မလွယ်။ မင်းညီမင်းသား၊ သူဌေးသူကြွယ်
များက ပုံလာအပ်မှသာ အခကြေးငွေကောင်း
ကောင်း ရသည်။ ခက်သည်မှာ လူကုန်တန်လူ

www.burmeseclassic.com

ချမ်းသာများကလည်း ပြည့်တန်ဆာ သီရိမာ
 လောက်ပင် ပန်းချီအနုပညာကို စိတ်ဝင်စားခြင်း
 မရှိ။ တစ်ခါတစ်ရံ မျက်စိလည်လမ်းမှားလာမှသာ
 တစ်ကားစ၊ နှစ်ကားစ ရောင်းရသည်။ ထိုငွေ
 ကလေးများကို အခြေပြု၍ စုခဲ့ရာ ခြောက်ရာသော
 အသပြာတော့ရပြီ။ သီရိမာကို တစ်ရက်တာပိုင်ဖို့
 အရေး နောက်ထပ် လေးရာလိုသေးသည်။

ဤကြားကာလတွင် ပန်းချီကျော် ဝိသုက
 အတွက် စိတ်ဖြေစရာတစ်ခုတော့ ရှိပါ၏။ သီရိမာ
 ပုံကို သွားရောက်ဆွဲပေးနေရစဉ်ကပင် ဝိသုကသည်
 သီရိမာ၏ ပုံတူပုံကြမ်း တစ်ခုကိုလည်း အရဆွဲယူ
 ထားခဲ့သည်။ ယခု... ထိုပုံကို စိတ်တိုင်းကျ အချော
 ကိုင်နေခြင်းဖြင့် သီရိမာနှင့်တွေ့နေရသလို ခံစား
 ရသည်။

ခုနစ်ရက်တိတိ တစ်မိမိမိကြည့်မြင်ခဲ့
 ရသော သီရိမာ၏ ကိုယ်အင်္ဂါ အစိတ်အပိုင်းယူ
 သမျှကို ဝိသုက အသေးစိပ်မှတ်မိနေသည်။ နှာတံ
 ကလေးစင်းပုံ၊ နှုတ်ခမ်းကလေးများ ပြည့်ဖြိုးပုံ၊
 မျက်တောင်ကလေးများ ကော့နေပုံမှ အစ

www.burmeseclassic.com

ပန်းကြာဖြူနှင့်အဆိပ်မီး

လက်ပေါ်မှ မွေးညင်းကလေး တစ်ပင်ချင်းအထိ အတိအကျ ပြန်၍မြင်နေသည်။

ငွေရမည့် ပန်းချီကား လာအပ်လျှင် အသပြာတစ်ထောင်ပြည့်ရေး ဟူသော အတွေးဖြင့် ဝမ်းသာအားရ ရေးဆွဲသလို ငွေပေးမည့်ပန်းချီကား အပ်သူမလာလျှင် သီရိမာကို တစ်စုံစီမုံ ကြည့်လိုက် လိုသေးသည်။ ထင်သမျှကို အနုစိပ်ဖြည့်စွက် မွမ်းမံ လိုက်နှင့် ရောင့်ရဲတင်းတိမ်နေရသည်။

ဝိသုက၏ နေ့နေ့ ညညအချိန်ဟူသမျှကို သီရိမာကသာ လွမ်းမိုးထားသည်။ ပန်းချီခန်းထဲမှာ သီရိမာ၏ ပုံတူပန်းချီကား အနီးမှာသာ အချိန်တွေ ကုန်နေရသည်။ ကျင်စွယ်မှတ်ဆိတ် တို့ကိုပင် ရိတ်ဖြတ်ပယ်ရှင်းခြင်းမပြုနိုင်။ ထို့ကြောင့် နှုတ်ခမ်း မွေးကားကား မှတ်ဆိတ်မွေးဖားဖားနှင့် ဝိသုက သည် အရူးကြီးလို ဖြစ်နေ၏။

“ဪ... စွဲလမ်းရလွန်းတဲ့ သီရိမာရယ်...”

ဝိသုက လွမ်းဆွတ်တမ်းတမိသည်။

x x x

ဖခင်ထံမှ ငွေရပြီးကတည်းက အိမ်မှ ထွက်
ခွင့်ရမည်နေ့ကို ဥတ္တရာစောင့်မျှော်နေခဲ့သည်။
ယနေ့... အခါသင့်၍ အခွင့်သာလှ၏။

ဗာရာဏသီမှ မင်းသား၊ သူဌေးသား
မိတ်ဆွေများရောက်လာ၍ မောင်နန္ဒသည် အိမ်တွင်
ဧည့်ခံပြီး မူးယစ်သောက်စားနေကြသည်။

ထို့ကြောင့်... ဥတ္တရာသည် အထိန်းတော်
ကြီး မမခေမာနှင့်အတူ မြင်းလေးကောင်ကသော
ရထားဖြင့် သီရိမာ၏အိမ်သို့ ထွက်ခဲ့၏။

သီရိမာ၏ ခြံဝင်းရှေ့သို့ ရထားရောက်
သောအခါ ဥတ္တရာ အံ့ဩရသည်။

www.burmeseclassic.com

ဝန်းကြာဖြူနှင့်အဆိပ်မီး

“အို... ခြံဝင်းကြီးကလည်း အုတ်တံတိုင်း
ဝတ်ရုံပြီး ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှပါလား မမခေမာ”

“သီရိမာဟာ... ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သာမက
အပြည်ပြည် ကျော်ကြားတဲ့ အလှဘုရင်မလို့
သတင်းကြီးပါတယ် သခင်မလေး”

ရထားက ခမ်းနားသော ဝင်းတံခါးကြီး၏
ရှေ့မှာ ရပ်သွားသည်။

မလွယ်ပေါက်မှ တံခါးငယ် ပွင့်သွား၍
အစောင့်၏ မျက်နှာပေါ်ထွက်လာသည်။

“ဝေဠုကဏ္ဍက အိမ်တော်မှ သူဌေးမ
ဥတ္တရာပါ”

မလွယ်ပေါက်တံခါး ပြန်ပိတ်သွားသည်။

“အင်း... သီရိမာ... သီရိမာ အမည်သတင်း
ကြီးပါပေတယ်”

“သီရိမာရဲ့အလှကြောင့်လည်း ရာဇဂြိုဟ်
ဗျူးကြီးဟာ အပြည်ပြည်ကလာကြတဲ့ ဧည့်သည်
တွေ၊ ကုန်သည်တွေနဲ့ စည်ကားနေတယ်လို့ ပြော
ကြပါတယ် သခင်မလေး”

“သီရိမာဟာ တိုင်းပြည်ရဲ့ အဆင်ကန်ဆာ
တစ်ခု ဖြစ်နေတာပါလား မမရယ်”

“ဒါကြောင့်လည်း သူ့ကို ပြည့်တန်ဆာလို့
ခေါ်ကြတာပေါ့ သခင်မလေးရယ်”

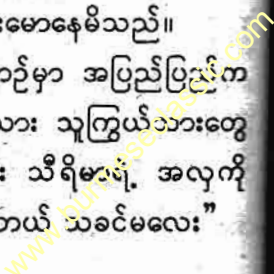
ဝင်းတံခါးကြီး ဖြည်းညင်းစွာ ပွင့်သွားပါပြီ။

ရထားထိန်းက ရထားကိုလှုပ်သော တံတား
တစ်ခု ပေါ်မှဖြတ်၍ ခြံဝင်းအတွင်းသို့ဝင်ခဲ့၏။

ခြံအတွင်း၌ လှုပ်သော လမ်းကလေးများ၊
ပန်းရုံများ၊ ပန်းပင်တန်းကလေးများ ပြုပြင်ထား
သည့် ပုံသဏ္ဍာန်အမျိုးမျိုးနှင့် သစ်ပင်များ အဆန်း
တကြယ်လှပသည့် သစ်ခွပန်းများ၊ ရစ်ခွေစီးဆင်း
နေသော စမ်းချောင်းကလေးများ ဆေးရောင်ဖြယ်
ထားသည့် တံတားခုံးကလေးများ၊ ရေကန်လေး
များ၊ နေရာတိုင်းမှာ စိတ်ကူးယဉ်စရာ ထိုင်ခုံတန်း
ကလေးများနှင့် စနစ်တကျ တင့်တယ်လှပ
သောသစ်နေသည်။

ဥတ္တရာ အံ့ဩငေးမောနေမိသည်။

“သီရိမာရဲ့ ဥယျာဉ်မှာ အပြည်ပြည်က
မင်းညီမင်းသား၊ သူဌေးသား သူကြွယ်သားတွေ
လာရောက်အပန်းဖြေရင်း သီရိမာရဲ့ အလှကို
ရှုစားကြတယ်လို့ သိရပါတယ် သခင်မလေး”

“ဪ... သီရိမာ...။ ဒါကြောင့်လည်း အမည်သတင်းကြီးပေတာကိုး”

အစိမ်းဘက်သို့ အနည်းငယ်လှသော အပြာရောင် ဆေးသုတ်ထားသည့် တိုက်အိမ်ကြီး ရှေ့မှ ဆင်ဝင်အောက်တွင် ရထားရပ်သွားသည်။ ဥတ္တရာနှင့် အထိန်းတော်တို့ ရထားပေါ်မှ ဆင်းကြသည်။

မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက်က ဆင်ဝင်အောက်မှ ခရီးဦးကြိုပြုနေသည်။

“သူဌေးမ ဥတ္တရာကို သခင်မ သီရိမာက ကြိုဆိုပါတယ်လို့ ပြောပါတယ်ရှင် ကြပါ”

ဥတ္တရာနှင့် အထိန်းတော်ကြီးသည် မိန်းမပျိုလေး၏ နောက်မှ လိုက်ပါသွားကြသည်။ လူသွား လမ်းများကို ကော်ဇောများ ခင်းထားသည်။ နံရံဘေးတွင် ခုံနှင့် တင်ထားသော ကြွေပန်းအိုး၊ ကျောက်ပန်းအိုကြီးများတွင် ပန်းအလှများကို ထိုးထားသည်။

ဧည့်ခန်းအလယ်မှာတော့ ကတ္တီပါမှီအုံး၊ ထိုင်အုံးများပါသည့် ခမ်းနားသော ထိုင်ခုံကြီးများ၊

ထိုင်ဖုံတစ်ခုပေါ်တွင် ချောမောလှပသော အမျိုး
သမီးတစ်ယောက်။

“ထိုင်ကြပါရှင်... ဘာကိစ္စရှိပါသလဲ”
နောက်ခံပန်းနုရောင် ပိုးကန့်လန့်ကာလေး
က လှိုင်းတွန့် ထနေသည်။

“အို... ကနုကမာ ပန်းနုလွှာအတွင်းမှ ထွက်
အံကျလာတဲ့ သဘာဝပုလဲလို ဖြူဝင်းနုညက်တဲ့
သီရိမာ”

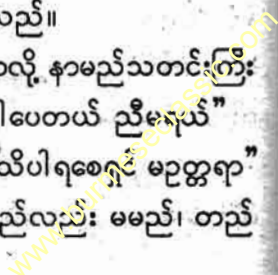
ဥတ္တရာမှာ မိန်းမချင်းပင် အံ့ဩငေးမောနေ
မိသည်။

“ဒီအိမ်ကြီးမှာ... လာတောင့်လာခဲ့ အမျိုး
သမီးဧည့်သည်မို့ လေးစားစွာ ခရီးဦးကြိုပြု
တယ်ရှင်”

သီရိမာက ဥတ္တရာကို ဦးခေါင်းအနည်းငယ်
ညွတ်၍ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“သီရိမာ... သီရိမာလို့ နာမည်သတင်းကြီး
နေတာနဲ့ ညီအောင် လှပါပေတယ် ညီမရယ်”

“လာရင်းကိစ္စကို သိပါရစေရှင် မဥတ္တရာ”
သီရိမာက ပြုံးသည်လည်း မမည်၊ တည်

ပန်းကြာဖြူနှင့်အဆိပ်မီး

သည်လည်း မဟုတ်၊ ကြည်လင်သော မျက်နှာလေးနှင့် အခြွေအရံ မိန်းကလေးနှစ်ဦးက သီရိမာကို နံ့သာစုံ ယပ်တောင်ကလေးများဖြင့် ဖြည်းဖြည်း သာသာ ခပ်ပေးနေကြ၏။

“ညီမနဲ့ နှစ်ယောက်ချင်းသာ တိုင်ပင်လိုပါတယ်”

“ကောင်းပါပြီရှင်”

သီရိမာက လက်ဖြင့် အချက်ပြလိုက်၍ အခြွေအရံနှစ်ဦးသည် ဥတ္တရာနှင့်အတူ ပါလာသည်။ မေမာကိုပါ ခေါ်ပြီး ထွက်သွားကြသည်။

“ဒီလိုပါ... ညီမရယ်”

ဥတ္တရာက အကြောင်းစုံပြောပြသည်။

သီရိမာ စိတ်ပါဝင်စား နားထောင်၏။

“ဒါက... ဆယ့်ငါးရက်အတွက် အသပြာ တစ်သောင်း ငါးထောင်”

ဥတ္တရာက အသပြာထုပ်ကို သီရိမာဘေးမှ ကျောက်သလင်းစားပွဲပေါ်သို့ တင်လိုက်သည်။

“တန်ရာတန်ဖိုးပေးခိုင်းတာပဲ။ ကျေနပ်အောင် ကူညီရမှာပေါ့... မမရယ်”

သီရိမာက သဘောတူလက်ခံလိုက်၏။

“အို... ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ညီမရယ်”

ဥတ္တရာ၏ မျက်နှာမှာ မြူတိမ်မှေးယှက်
ရာမှ ထွက်ပေါ်လာသည့် လပြည့်ဝန်းနယ်
ကြည်လင်သွား၏။

မာယာလေးဆယ်မှာ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာသော
သီရိမာကတော့ မျက်နှာကို တစ်ဝက်သာပြုံး၍
ခေါင်းညှိတ်ဟန်မှာ ညင်ညင်သာသာ။

“ဒီနေ့ညကစပြီး ညီမလာရမှာနော်”

သီရိမာက မျက်တောင်တစ်ချက်ခတ်ရုံမျှ...
ကောင်းပါပြီဆိုသော သင်္ကေတ။

x x x

ညနေချမ်း ဆည်းဆာအချိန်မှာ ဥတ္တရာ
သည် တိုက်ရှေ့မှာရှိသည့် ပန်းခြံအတွင်း လမ်း
လျှောက်ရင်း သီရိမာကို မျှော်သည်။

မြင်းရထားတစ်စီး ခြံဝင်းအတွင်းသို့
မောင်းဝင်လာ၏။

အစွမ်းကုန်ပြင်ဆင်ထား၍ အလှကြီးလှ
နေသော သီရိမာ ရထားပေါ်မှ ဆင်းလာသည်။

“အို... ရဲရဲစွင့်စွင့် ဝင့်ဝင့်ကြွားကြွား လှရက်
လိုက်တာ သီရိမာရယ်”

www.burmeseclassic.com

ဥတ္တရာ အံ့ဩချီးကျူးရပြန်၏။ ဤသို့ ပြင်လာသည့် အတွက်လည်း သီရိမာကို စိတ်ထဲမှ ကျိတ်၍ ကျေးဇူးတင်နေမိသည်။ ဤအလှမျိုးကို မြင်ရလျှင် လင်တော်မောင်သူဌေးသားကို စကား များများမပြောရဘဲ အဆင်ပြေလောက်သည်ဟု ဥတ္တရာ ဝမ်းသာနေမိသည်။

“လာ... လာ... ညီမသီရိမာ၊ ညီမ ပဘာ ရေ... ရထားပေါ်က အဝတ်သေတ္တာကို ယူခဲ့ ပါကွယ်”

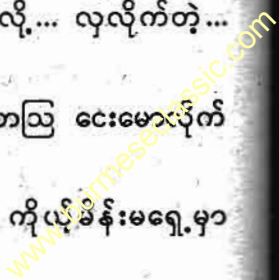
ဥတ္တရာက သီရိမာကို ချစ်ခင်စွာလက်ချင်း တွဲ၍ အိမ်အပေါ်ထပ်သို့ ခေါ်ခဲ့သည်။

သူဌေးသားက ခြေသံကြား၍ လှည့်ကြည့် လိုက်သည်။

“အို... ဥတ္တရာ ဘေးက ဘယ်သူပါလိမ့်။ မျက်လွှာကလေး အသာချလို... လှလိုက်တဲ့... မိန်းကလေး”

မောင်နန္ဒက တအံ့တဩ ငေးမောလိုက် မိ၏။

ပြီးမှ ... သတိရ၍ ကိုယ့်မိန်းမရှေ့မှာ

ဝန်းကြာဖြူနှင့်အဆိပ်မီး

၈၃

တစ်ဖမ်းမိန်းမကို စိတ်မဝင်စားလေယောင် ဥတ္တရာ
ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“ဥတ္တရာ... မောင့်ကို ပစ်ထားပြီး ဘယ်
သွားနေတာလဲ”

သူဌေးသားက ဣန္ဒြေပျက်သွားသည်ကို
ဖုံးကွယ်နိုင်ရန် ဥတ္တရာကို အပြစ်တင်သံနှင့် မေး
လိုက်သည်။

“ဪ... ရှိပါတယ် မောင်ရယ်... ။
အောက်မှာ... ဒီက ညီမလေးရောက်လာလို့ ခဏ
ဆင်းတာပါ။ ဒီညီမလေးက သီရိမာလေ။ သိပ်
ချောတာပဲနော် မောင်”

“ဘာ... သီရိမာ ဟုတ်လား”

သူဌေးသား တအံ့တဩ ဖြစ်သွားသည်။
သို့သော်... အခွင့်ရခိုက် စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်
လိုက်၏။

မာယာရှင်မလေး သီရိမာက မျက်လွှာလေး
ချ၍ အကြည့်ခံနေရာမှ မနေတတ်သည့်ဟန်ဖြင့်
မျက်လွှာတစ်ချက်ပင့်၍ မခို့တရီလေး ပြန်ကြည့်
လိုက်သည်။ သူဌေးသားနှင့် အကြည့်ချင်းဆုံးတော့
ရှက်စနိုးဟန်ဖြင့် မျက်လုံးကလေးတွေ သွားသည်။

“ဟင်...”

သူဌေးသား၏ ရင်တွင်းမှာ မုန်တိုင်း တစ်ချက် ဝင်မွေ့သွားပြီ။

“မောင်...”

“ဟင်... ဗျာ၊ ပြောပါ ဥတ္တရာ”

ဥတ္တရာ ပြုံးချင်သော်လည်း... မပြုံး။ ယောက်ျားဆိုသည်မှာ ရှက်သွားလျှင် ဒေါသကြီး တတ်သည်။ ဒေါသကြီးလျှင် အကြံပျက်ရတော့ မည်။

“ဥတ္တရာလေ ဒီနေ့ကစပြီး သီတင်းကျွတ် လပြည့်နေ့အထိ ဥပုသ်သီတင်းစောင့်ပြီး အလှူ အတန်းပြုပါရစေ”

“ဘာ... ဘာပြောတယ်”

“နားထောင်ပါဦးမောင်...။ ဒီဆယ့်ငါးရက် အတွင်းမှာ ဟောဒီညီမလေး သီရိမာက မောင်နဲ့ အတူနေပြီး ဥတ္တရာကိုယ်စား မောင်ကို ပြုစုပါ လိမ့်မယ်”

မာယာရှင်မလေး သီရိမာက အနေခက် ဟန်ဖြင့် ကိုယ်ကလေးတစ်ချက် ရှိလိုက်ရင်း

မိန်းကောဖြူနှင့်အဆိပ်မီး

၈၅

ကိုယ်ကာယအနွဲ့အလှကိုပါ မြင်သာအောင်ပြ
လိုက်သည်။

“အို... ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ ဥတ္တရာရယ်”

သူဌေးသားမှာ မယုံနိုင်လောက်အောင်
အံ့အားသင့်၍ သီရိမာကို တစ်လှည့်၊ ဥတ္တရာကို
တစ်လှည့်ကြည့်နေသည်။

သီရိမာလှသလို ဥတ္တရာလည်း မိန်းမချော
တစ်ယောက် ဖြစ်ပါ၏။ သို့သော်... သီရိမာက
အချောဆုံး၊ အလှဆုံး၊ အနုဆုံးဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်
ထားသည့်အပြင် မာယာအလင်္ကာကိုပါ တန်ဆာ
ဆင်ထား၍ ယောက်ျားသားတစ်ယောက်ကို ပိုပြီး
ညှို့အင်အားရှိနေသည်။

“မောင်... ဥတ္တရာကို ခွင့်ပေးပါနော်။
ညီမလေးသီရိမာ သိပ်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်
ကွယ်။ မောင်... စိတ်ချမ်းသာအောင် ကြင်နာယုယ
ပါနော်... မမသွားတော့မယ်”

ဥတ္တရာက မောင်နန္ဒ၏ သဘောတူညီ
ချက်ကို မစောင့်တော့ဘဲ နှုတ်ဆက်၍ လွှတ်သွား
သည်။ သီရိမာက တာဝန်သိစွာ ပါးနပ်လှပါ၏။

www.burmeseclassic.com

နှုတ်ဆက်သောဥတ္တရာကို လှည့်၍ပင် မကြည့်။ သူဌေးသားဆီသို့သာ မျက်ဝန်းညိုညိုဖြင့် ညိုကြည့်လိုက်၏။

ဥတ္တရာအခန်းထဲမှထွက်မိသည်နှင့် အခန်းတံခါးကို အပြင်ဘက်မှ ညင်သာစွာ ပိတ်ပေးလိုက်သည်။

“ဪ... ကျေးဇူးရှင် မသိရိမာ... ။ သူ့တာဝန်ကျေ ရှာပါပေတယ်။ မျက်လုံးနဲ့ ညှို့ထားလိုက်တာ သူဌေးသား ငါ့ကို ဟန့်တားကလေးတားဖို့တောင် မစွမ်းဆောင်နိုင်တော့ရှာဘူး။”

အခန်းထဲမှာ ချောမောအောင်မြင်စွာ ထွက်လာနိုင်ခဲ့သော ဥတ္တရာ၏ မျက်နှာလေးသည် နို့အိုင်တွင်းမှ ထွင်းဖောက်ထွက်ပေါ်၍ ဖူးပွင့်လာသော ပဒုမ္မာကြာပန်းကဲ့သို့ တင့်တယ်လန်းဆန်းနေ၏။

x x x

အပြင်မှ တံခါးပိတ်သွားပြီဆိုသည်နှင့် သူဌေးသား မောင်နန္ဒသည် သီရိမာ၏ ညှို့ မျက်ဝန်းများကို ရွန်းရွန်းစားစား တုံ့ပြန်လိုက် ပါသည်။

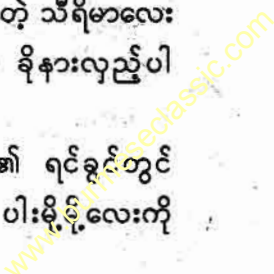
မာယာရှင်မလေးက အကြည့်ချင်း မပြိုင် ဝံ့ဟန်ဖြင့် မျက်ဝန်းငုံကိုပိတ်၍ ခေါင်းကလေးငုံ လိုက်သည်။

“အို... သိပ်ရှက်နေသလား အချစ်ကလေး ရယ်... သနားစရာ”

သီရိမာကို သနားကြင်နာစိတ်ကြောင့် သူဌေးသား၏ ရင်မှာ တင်းကျပ်မောပန်းလာ၏။

“အို... ချစ်စရာနုနယ်လှပတဲ့ သီရိမာလေး ရယ် အစ်ကိုရင်မှာ ဝင်ရောက် ခိုနားလှည့်ပါ လားကွယ်”

သီရိမာက သူဌေးသား၏ ရင်ခွင်တွင် ဝိုတဝိုနဲ့နဲ့ကလေးမှီပြီး သူ၏ ပါးမို့ခိုလေးကို

သူဌေးသား၏ နှလုံးသားနေရာမှာ ကပ်ထား
လိုက်သည်။ ပြင်းလည်း ပြင်းထန်၊ မြန်လည်း
မြန်သော နှလုံးခုန်သံများကို သီရိမာ ကြားနေ
ရသည်။

“ဪ... ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာ
အချစ်ကလေး သီရိမာရယ်”

သူဌေးသားသည် သီရိမာ၏ ကိုယ်ကလေး
ကို တင်းကျပ်စွာ ပွေ့ပိုက်ထားလိုက်မိသည်။

ဆားငန်ရည်နောက် ငတ်တိုင်းသောက်၊
သောက်လေ... သောက်လေ ငတ်မပြောသို့
မောင်နန္ဒနှင့် သီရိမာတို့မှာ အချစ်နွဲ့အိုင်တွင်း
ဆင်းသက်၍ ချစ်လေ... ချစ်လေ... ချစ်မပြေ။

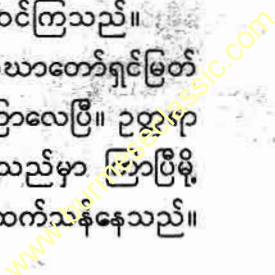
အလွန်ချစ်တတ်သူနှင့် အလွန်အချစ်ခံ
တတ်သူနှစ်ဦးတို့ ဆုံမိသောအခါ ရမ္မက်မီးလျှံများ
တညီးညီး တပြောင်ပြောင်လောင်၍ နေ့မှန်းလည်း
မသိ၊ ညမှန်းလည်း မသိခြေ။ ရေကုန်၊ လည်းဆန်
ကမ်းသည်အထိ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ချစ်နေကြ၏။

x x x

သီရိမာကို ခင်ပွန်းဖြစ်သူ မောင်နန္ဒနှင့် အတူထားခဲ့ပြီး စက်ရာခန်းမှ ထွက်လာခွင့်ရခြင်း သည် ဥတ္တရာအတွက် ကာမအမှောင်ထုအတွင်းမှ လွတ်မြောက်ခွင့်ရခြင်း ဖြစ်၏။ တိမ်မည်းညိုအုပ် ဖုံးခြင်းမှ လွတ်ကင်းလာရသော လစန္ဒာသို့ ကြည်လင်ရွှင်လန်းစွာ ဝမ်းပန်းတသာဖြစ်ရသည်။ မနက်လင်းသည်နှင့် ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာ တော်များကို ဆွမ်းကပ်ရန် ပစ္စည်း (၄)ပါးလှူဒါန်း ရန် ညဦးယံကတည်းက လိုအပ်သည်များ ကြိုတင် ပြင်ဆင်ထားကြသည်။

မနက်အရုဏ်တက်သည်နှင့် ဥတ္တရာနှင့် အခြွေအရံများ ဆွမ်း၊ ဆွမ်းဟင်းချက်ကြသည်။ လှူဖွယ်ဝတ္ထုအစုစုတို့ကို ပြင်ဆင်ကြသည်။

ဘုရားရှင်နှင့်တကွ သံဃာတော်ရှင်မြတ် များကို မဖူးမမြင်ရသည်မှာ ကြာလေပြီ။ ဥတ္တရာ ဖူးမြင်လိုလှပြီ။ မလှူမတမ်းရသည်မှာ ကြာပြီမို့ လှူရန်တမ်းရန် စေတနာသဒ္ဓါ ထက်သန်နေသည်။

“ဪ... ကျေးဇူးရှင် ကျေးဇူးကြီးလှပါပေမယ်။ ကိုယ်ကျန်းမာ၊ စိတ်ချမ်းသာရှိပါစေ၊ အကျိုးဆောင်၍ အောင်ပါစေ”

ဆွမ်းချက်နေရင်းမှ သီရိမာ၏ ကျေးဇူးတရားကို သတိတရဖြစ်မိသည်။ ကျေးဇူးတင်စွာ ဆုတောင်းမေတ္တာပို့မိသည်။

“အရှင်မဥတ္တရာ... မြတ်စွာဘုရားရှင်နဲ့ သံဃာတော်များ ကြွလာပြီ”

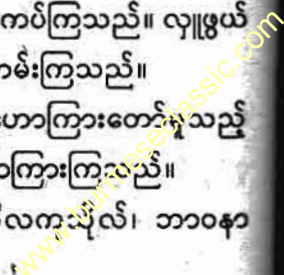
မမခေမာ သတင်းပေးသည်ကို ကြားရသည်က ဝမ်းသာစရာ။

“အို... ဟုတ်ပါရဲ့ ကြည်ညိုစရာကောင်းလို့ကတော့”

ဥတ္တရာဖူး၍မဝ ကြည်ညို၍အားမရ။
မြတ်စွာဘုရားနှင့် သံဃာတော်များကို ခရီးဦးကြိုကြသည်။ ဆွမ်းကပ်ကြသည်။ လှူဖွယ် ဝတ္ထုအစုစုတို့ကို လှူကြတမ်းကြသည်။

မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူသည့် ဆရာတော်ကို ရိုသေစွာနာကြားကြသည်။

ဒါနကုသိုလ်၊ သီလကုသိုလ်၊ ဘာဝနာ

ဝန်းကြာဖြူနှင့်အဆိပ်မီး

ကုသိုလ်တို့ မိဘတိုးဘွားဆရာသမား အစထား၍
ဝေနေယျသတ္တဝါများကို အမျှဝေကြသည်။

“ဪ... သီရိမာ ကျေးဇူးကြီးပေစွ။
သူ့ကြောင့် ဒီကောင်းမှုကို ပြုရပေတယ်။ ငါတို့နဲ့
ထပ်တူထပ်မျှ ကောင်းမှု၏အဖို့ဘာဂကို ရပါစေ
အမျှ... အမျှ... အမျှ”

သီရိမာကို ကျေးဇူးတင်စွာ အမျှဝေသည်။

နေ့ခင်းပိုင်းမှာ... သီရိမာနှင့်အတူ သူ၏
အကူအညီ အခြွေအရံများ ဘုရားကျောင်းတော်သို့
သွားကြသည်။ သန့်ရှင်းရေးမှအစ ဝေယျာဝစ္စ
ကောင်းမှုပြုကြသည်။ ကိုးပါးသီလကို ကောင်းစွာ
ဆောက်တည်၍ တရားဘာဝနာပွားများကြသည်။

ညနေပိုင်းနှင့် ညဦးပိုင်းမှာ နောက်တစ်နေ့
ဆွမ်းကပ်ရန်အတွက် စီစဉ်စရာရှိသည်တို့ကို
ကြိုတင် ပြင်ဆင်ကြသည်။ ပြီးသည်နှင့် ဥတ္တရာ
သည် သင့်တင့်သော အဆောင်ငယ်တစ်ခုမှာ
မမြင့်သောနေရာ၊ မမြတ်သောနေရာတွင် သီလကို
ကောင်းစွာ ဆင်ခြင်၍ အိပ်စက်၏။

မောင်နန္ဒနှင့် သီရိမာတို့ရှိရာ အိမ်ကြီးဘက်

သို့ အဝင်အထွက်မရှိရုံမက တစ်ချက်မျှပင် လှည့်
မကြည့်။ မိမိ၏ အကူအညီများနှင့်အတူ အလှူ
ကောင်းမှုများ မလစ်ဟင်းရအောင် ကြိုးစားနေ
ရသည်။

နောက်တစ်နေ့မနက် အာရုံတက်သည်နှင့်
ဆွမ်းချက်ကြသည်။ မြတ်စွာဘုရားနှင့် သံဃာတော်
များကို ဆွမ်းကပ်ကြ၊ လှူကြ၊ တမ်းကြသည်။
ယခင်ရက်များက မလှူခဲ့ရသမျှ အတိုးချ၍
လှူဒါန်းကြသည်။

နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ဘုရားရှင်နှင့်တကွ သံဃာ
တော် အရှင်မြတ်များကို ဖူးမြင်နေရသည်။
လှူဒါန်းနေသည်။ သီတင်းသီလ ဆောက်တည်၍
တရားနာရသည်။ တရား ဘာဝနာပွားရသည်။

“ဪ... အဟောဝတသုခံ ချစ်သာလေစွ
တကား သာဓု... သာဓု... သာဓု...”

ဥတ္တရာနှင့်တကွ သူ၏ အခြွေအရံများ
ကောင်းမှု ကုသိုလ်မှာ ကောင်းစွာမွေ့လျော်နေ
ကြရပါ၏။

မနက်လင်း၍ အိပ်ရာမှ နိုးသည်နှင့် သီရိမာ၏ လက်တံသွယ်ပြောင်း ဆင်နှာမောင်းသည် မောင်နန္ဒ၏ ကိုယ်အထက်ပိုင်းကို ပွေ့ပိုက်လျက်သား ဖြစ်နေ၏။ နူးညံ့သောလက်ချောင်း ဖော့ဖယောင်းတို့က မောင်နန္ဒ၏ နား၊ ပါးပြင်၊ နှုတ်ခမ်းတို့ကို ညင်သာစွာ ထိတွေ့၏။ ပြီးမှ... လည်ပင်း၊ ရင်ဘတ်တို့ကို အသာအယာပွတ်သပ်ပေးသည်။ ကယုကယင်ညင်သာသော အတွေ့ထူးတို့မှာ မောင်နန္ဒရင်မောစွာ ယမ်မူးရလေပြီ။

“အို... အချစ်ကလေးသီရိမာရယ် ချစ်စရာကောင်းအောင် ပြုတတ်ပါပေတယ်။ အချစ်ကလေးကို ချစ်ရလွန်းလို့ မောင်ရှူးလိမ့်မယ်”

မောင်နန္ဒ... သီရိမာဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

သီရိမာ မောင်နန္ဒအနီးသို့ တိုးကပ်သွား၏။
နှစ်ဦးသား လွတ်ထွက်သွားမှာ စိုးသည့်
အလား တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တင်းကျပ်စွာ
ပွေ့ဖက်ထားမိကြ၏။

အတူတူပါပဲ မောင်ရယ်... သီရိကလည်း
မောင့်ကို ချစ်လွန်းလို့ ရူးနေရပါပြီ။

အရက်တက်ချိန်မှာပင် အချစ်စိတ် ထိပ်
တက်၍ အမှောင်ထုအတွင်းသို့ သက်ဆင်းမိကြ
ပြန်သည်။

အချိန်တိုင်း နေရာတိုင်းမှာပင် အမှောင်
တကာ အမှောင်ကြောင့် အလင်းပျောက်လျက်
ရှိကြသည်။

စက်ခန်းဆောင်မှ ကြာခြည်ယံအတွင်းမှာ
အတူ အုံးစက်ရင်းလည်း ယမက်ကွန်ရက်မှ ရုန်း
မထွက်နိုင်။

ရေချိုးခန်းအတွင်းမှာ ရေအတူ ချိုးရင်း
လည်း ကိလေသာရေယဉ်ကြောမှာ မျောပါကြ
သည်။

ထမင်းစားဆောင်မှာ ထမင်းအတူ စားရင်

www.burmeseclassic.com

ဝန်းကြွဖြူနှင့်အဆိပ်မီး

၉၁

ပင် အားနေသောလက်ချင်း ဆုပ်ကိုင်ထား၍
မျက်လုံးအကြည့်ချင်း ဒဿနသံသဂ္ဂ ဖြစ်နေမိ
ကြ၏။

နေ့မှန်းလည်းမသိ၊ ညမှန်းလည်းမသိ။
အချိန်ကုန်လို့ ကုန်မှန်းမသိ။

ယမက်၊ ကိလေသာ၊ ကာမဂုဏ် ဆားငန်
ရေနောက် ငတ်တိုင်းသောက်... ထသောက်လေ
သောက်လေးသောက် မပြေ။

ဝေဒနာပြီး ဝေဒနာ၊ ခံစားမှုပြီး ခံစားမှု။

အားလုံးကို မေ့လျော့သည်။ ဘာကိုမျှ
မသိ။ ဘယ်သူ့ကိုမျှ သတိမရ။ လောကအလုံး
အမိုက်မှောင်ကြီး ဖုံးလျက်။

x x x

“အို ... အေးငြိမ်းပေစွ ချမ်းသာပေစွ ဘုရားအရိပ်၊ တရားအရိပ်၊ သံဃာအရိပ်ဆိုတာ ဘာနဲ့မှမတူအောင် အေးမြပါလား”

ဥတ္တရာ၏ ရင်ထဲမှာ အေးငြိမ်းချမ်းသာ လျက်ရှိ၏။

(၁၄)ရက် ကာလပတ်လုံး သီတင်းသီလ ဆောက်တည်ရသည်။ ဘုရားရှင်နှင့် သံဃာတော် များကို ဆွမ်းလောင်းလှူရသည်။ ဝေဠုဝန်ကျောင်း တော်သို့သွား၍ တရားဘာဝနာ ပွားရသည်။

အလှူပြီး အလှူ၊ ကောင်းမှုပြီး ကောင်းမှု။
အေးချမ်းမှုချင်း ဆက်နေ၏။
စေတနာ၊ သဒ္ဓါ၊ ဘာဝနာ။

“မနက်ဖြန်ကာ သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့ ဘုရားရှင်နဲ့တကွ သံဃာတော်အရှင်မြတ်များကို အိမ်မှာ ဆွမ်းကပ်ရမယ်၊ လှူရ တမ်းရ တရားနာ ရမယ်၊ ကောင်းလေစွ သာဓု... သာဓု... သာဓု”

ဘုရား အစရှိသော ရဟန်းတော်များ အတွက် ချက်ကြ၊ ပြုတ်ကြသော အခြွေအရံများ၏ အလယ်မှာ စီမံခန့်ခွဲနေသော ဥတ္တရာ၏ မျက်နှာကလေးသည် ပကတိကြည်လင် အေးချမ်းနေ၏။

“သခင်မလေး... ဒီဟင်းကို မြည်းကြည့်ပေးပါဦး”

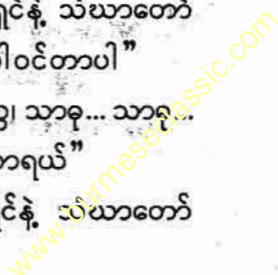
စိတ္တာကမ်းလာသော ဇွန်းကိုယူ၍ ပွတ်ထနေသော နေရာမှ ဟင်းရည်အနည်းငယ်ကိုယူပြီး လျှာဖျားတွင် တင်ရုံမျှ မြည်းကြည့်သည်။

“အင်း... ကောင်းပါတယ်ကွယ်။ ညီမတို့က စေတနာ ကောင်းတော့... ဟင်းတွေကောင်းတာပေါ့။ ဘုရားရှင်နဲ့ သံဃာတော်တွေအတွက် စေတနာထားပြီး အကောင်းဆုံး၊ အသန့်ရှင်းဆုံး ဖြစ်အောင် ကြိုးစားကြ ညီမတို့”

“သခင်မ ဒါက ဘုရားရှင်နဲ့ သံဃာတော်တွေအတွက် ကျွန်မက အလှူပါဝင်တာပါ”

“အို... လှလိုက်တဲ့ပန်းတွေ၊ သာဓု... သာဓု... သာဓု။ တော်လိုက်တာ... မာလာရယ်”

“သခင်မလေး ဘုရားရှင်နဲ့ သံဃာတော်

တွေအတွက် နေရာထိုင်ခင်းတွေ ပြင်ဆင်ထားရ တော့မလား၊ ကျွန်မတို့... အားနေတယ် သခင်မ”

“ဪ... ဟုတ်ပါရဲ့။ မမခေမာရေ ဟောဒီ ပဘာတို့ကို သိုးမွေးကော်စောတွေ ထုတ်ပေးလိုက် ပါနော်”

“သခင်မလေး... ထောပတ်ဆီပူအိုးက ဆီကျက်နေပြီ။ မုန့်တွေ ကြော်တော့မယ်နော်”

“ဪ... အေး... အေး... ခဏနေဦး။ သာဟတ္ထိက ဒါနဖြစ်အောင်... မမကိုယ်တိုင် ကြော်မယ်”

မီးပူ၊ ဆီပူကြောင့် ချွေးပြိုက်ပြိုက်ကျနေ သော်လည်း စေတနာသဒ္ဓါစိတ်ကြောင့် ဥတ္တရာ၏ ရင်ထဲမှာ အေးမြနေသည်။

မုန့်ကြော်ရင်း ရတနာသုံးပါးကို ကြည်ညို စွာ အာရုံပြုလိုက်သည်။

“ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ”

x x x

www.burmeseclassic.com

အိစက်ညက်ညောသော ဖဲမွေ့ရာထက် တွင် သီရိမာသည် မောင်နန္ဒ ရင်ခွင်ကျယ်ကို ခေါင်းအုံးပြု၍ ကနွဲ့ကလျလှဲမှီနေသည်။

“အစ်ကိုနဲ့ ဒီလိုနေရတာ ပျော်ရဲ့လား... သီရိမာ”

“သိပ်ပျော်တာပဲ အစ်ကိုရယ်... သီရိမာ လေ... အစ်ကိုနဲ့ခွဲပြီး မနေချင်တော့ဘူးသိလား... ဟောဒီလို ရွှေလည်တွဲပြီး အမြဲတမ်းချစ်ပွဲဝင်နေ ချင်တယ်”

“အို... နေချင်ရင် နေရမှာပေါ့... အချစ် ကလေးရယ်”

“ဟင့်အင်း... အစ်ကိုမယားကြီး ဥတ္တရာရှိ နေတာ ဘယ်မှာနေလို့ရမလဲ”

သီရိမာက နှုတ်ခမ်းကလေးစုပြီး အိပ်ရာ တစ်ဖက်စွန်းမှ ခေါင်းအုံးသို့ ရွှေသွားသည်။

“ဟား... ဟား... ဥတ္တရာကို ထည့်ပြောမနေ ပါနဲ့ အချစ်ရယ်။ ခုလောက်ဆိုရင်... ချက်ဟယ်၊ ပြုတ်ဟယ်နဲ့ မီးဖိုဘေးမှာ ပူလောင်နေမှာ... သူက ဒီလိုအေးအေးချမ်းချမ်း နေချင်တာမဟုတ်ဘူး”

www.burmeseclassic.com

သီရိမာက တစ်ဖက်သို့စောင်းအိပ်နေရာမှ မောင်နန္ဒဘက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်သည်။ ခေါင်းအုံးထက်တွင် ဖိုးရိုးဖားရားကျနေသော ဆံပင်များ အကြားမှ သီရိမာ၏ ဖြူဝင်းသောမျက်နှာလေးနှင့် ကပိုကရီဖြစ်နေသော အဝတ်အစားများကြောင့် သီရိမာ၏ ကသီကရီအလှသည် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဆွဲဆောင်မှုရှိ၏။

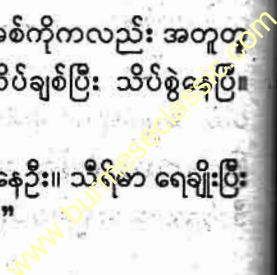
သီရိမာက... မောင်နန္ဒ၏ မျက်နှာကို ငေးကြည့်ရင်း မောင်နန္ဒ၏ ရင်ဘတ်ပေါ်သို့ သူ၏ ဖြူနေသောလက်ကလေးကို လှမ်းတင်လိုက်သည်။

“သီရိမာလေ... မောင့်ကိုသိပ်ချစ်ပြီး သိပ်စွဲနေပြီရှင်... သိလား။”

သီရိမာ၏ ကပိုကရီအလှကို ငေးမောနေသော မောင်နန္ဒသည် သီရိမာ၏ စကားကြောင့် သိပ်သဘောကျသွား၏။

“ဟား... ဟား... အစ်ကိုကလည်း အတူတူပါပဲဗျာ...။ သီရိမာကို သိပ်ချစ်ပြီး သိပ်စွဲနေပြီ။ အမြဲတမ်း ဟောဒီလို”

“ဟင့်အင်း... ခဏနေဦး။ သီရိမာ ရေချိုးပြီး အလှပြင်လိုက်ဦးမယ်နော်”

သီရိမာက မောင်နန္ဒ၏ ပွေ့ဖက်လာသော လက်များကို ဟန့်တားတွန်းဖယ်ရင်း အိပ်ရာထက်မှ ထလိုက်သည်။

“မောင်လည်း ရေချိုးခန်းထဲ လိုက်ခဲ့မယ်”

“ရေချိုးမှာလား... မောင်”

မောင်နန္ဒက ခေါင်းခါပြသည်။ ရေတော့ မချိုးချင်။

“ရေမချိုးရင် မလိုက်ခဲ့ပါနဲ့ မောင်ရယ်၊ မကြာစေရပါဘူး... ခဏလေးပါ... ဒီအိပ်ရာပေါ်မှာ ငြိမ်ငြိမ်လေး နားနေလိုက်နော်”

“မကြာစေနဲ့အချစ်ကလေးရယ် အကြာကြီး ခွဲပြီး... မောင်မနေနိုင်ဘူး”

သီရိမာက... အချစ်ရည် ရွန်းလဲ့သော အကြည့်ဖြင့်ကြည့်၍ ခေါင်းညိတ်ပြပြီး အိပ်ခန်း ထဲမှ ထွက်သွားသည်။

တစ်ခဏကြာမည့် အချိန်ကလေးကို သည်းခံစောင့်ရမည့် အရေးအတွက် မောင်နန္ဒ ရင်မောစွာ သက်ပြင်းချ မိသည်။

x x x

www.burmeseclassic.com

ကြေးခွက်ကိုစောင်း၍ လောင်းချလိုက်
 သော ရေအလျဉ်သည် သီရိမာ၏ မျက်နှာ၊
 လည်ပင်း၊ ပခုံးတို့မှတစ်ဆင့် တစ်ကိုယ်လုံးသို့
 ဖြာ၍ စီးဆင်းသွားကြ၏။

မိမိ၏ ကိုယ်ခန္ဓာကို သန့်ရှင်းစင်ကြယ်
 အောင် ဆပ်ပြာမွှေးဖြင့် ဂရုတစိုက် ပွတ်တိုက်
 သန့်စင်သည်။

သီရိမာ၏ဆန္ဒမှာ ခါတိုင်းထက်ပင် ပို၍
 သန့်စင်ချင်သည်။ ခါတိုင်းထက်ပင် ပို၍မွှေးပျံ့
 ချင်သည်။ ထို့ကြောင့် ဆပ်ပြာအကြွေကြိမ်တိုက်၍

www.burmeseclassic.com

ဝန်းကြာဖြူနှင့်အဆိပ်မီး

ရေကို အထပ်ထပ်လောင်းနေမိသည်။ မွေးညှင်း
တစ်မျှင် ဆံပင်တစ်ချောင်းပင် ညစ်နွမ်း၍ မနေ
စေချင်။

“အို... ငါ ဘာလို့ ဒီလောက်အဖြစ်သည်း
နေတာပါလိမ့်”

သီရိမာ... ကိုယ့်ဘာသာ ပြန်တွေးရင်း
သက်ပြင်းတစ်ချက် ချမိသည်။

“ဟင်... သူဌေးသားကို ငါ့ရင်ထဲမှာ
တကယ်ပဲ ချစ်ခင်စွဲလမ်းနေမိပါပကောလား...”

ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ပြန်သုံးသပ်မိသည်နှင့်
သီရိမာ ထိတ်လန့်ရသည်။

“အင်းလေ... ငါ့တစ်သက်လုံးမှာလည်း
ဘယ်ယောကျ်ားနဲ့မှ ခုလောက် ရက်ကြာကြာ
နှစ်ယောက်တည်း အတူတွဲပြီး မနေခဲ့ရပဲကိုး။
တချို့ယောကျ်ားဆိုတာကလည်း ကြေးစား
တစ်ယောက်ကို ငွေပေးပြီး ကြေးစားလို ဆက်ဆံ
ခဲ့ကြတာပဲ။ ဒီတော့လည်း... ရော့အသပြာ ရော့
ခန္ဓာဆိုတာမျိုးပေါ့။ ခုတွေ... ခုမေ့တဲ့ ဘဝ။
ဒီသူဌေးသားနဲ့ကျမှ နေ့ရောညပါ ရက်တွေကြာ

အောင် နှစ်ယောက်တည်း အတူတွဲပြီး နေရတယ်။
ပြီးတော့... သူက သိပ်ပြီးကြင်နာတတ်၊ ယုယ
တတ်၊ ချစ်တတ်တဲ့လူ။ အို... ငါ့စိတ်ထဲမှာ သူ့ကို
ငါ့လင်အစစ်လို ထင်နေမိပြီ”

ဆယ့်ငါးရက်ဆိုသော အချိန်က မြန်လွန်း
လှ၏။ မနက်ဖြန်ဆိုလျှင် ပြည့်တော့မည်။ အချိန်
တန်၍ အိမ်ပြန်လျှင် သူဌေးသားနှင့် ခွဲရတော့မည်။

“လွမ်းလိုက်တာ... မောင်ရယ်”

မခွဲခင်က လွမ်းနေရပြီ။ အိပ်မက်ရှည်ကြီး
မက်နေသည်မှ လန့်နိုးရတော့မည်... မနိုးချင်သေး။
အိပ်မက်လည်း မဆုံးချင်သေး။ သူဌေးသားနှင့်အတူ
နေချင်သည်။

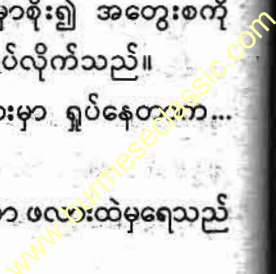
“မခွဲချင်ဘူး... မောင်ရယ်”

သီရိမာ ရေချိုးရင်း တွေးနေမိရာမှ အတူ
နေရချိန်လေး လျော့သွားမှာစိုး၍ အတွေးစကို
ဖြတ်ပြီး ဖလားဖြင့် ရေကိုခပ်လိုက်သည်။

“တို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ရှုပ်နေတာက...

သူ”

လောင်းချိုးလိုက်သော ဖလားထဲမှရေသည်

ဝန်းကြာဖြူနှင့်အဆိပ်မီး

မအေးဘဲ တစ်ကိုယ်လုံးပူသွားသည်ဟု ထင်မိသည်။

အရှင်မ ဥတ္တရာအပေါ် လုံးဝမကျေနပ်။

ရေချိုးပြီးသောအခါ သီရိမာအလှပြင်ခန်းသို့ဝင်၍... ရှေ့မှန် နောက်မှန်အမျိုးမျိုးနှင့် ကြိုးစားပြီးအလှပြင်၏။

“အလှဆုံးဖြစ်အောင် ပြင်ရမယ်။ ဒါမှ... ငါ့ကို သူ့မယားဥတ္တရာထက်... ပိုချစ်မှာ”

အကောင်းဆုံး ဝတ်စားတန်ဆာများကို ထုတ်၍ ဝတ်ဆင်ပြန်သည်။

“ဥတ္တရာသာမရှိရင် သူ့ဌေးသားကို ငါ... တစ်သက်လုံး ပိုင်ရမှာ။ အင်း... သေလိုက်ပါလား ဥတ္တရာရယ်”

x . x . x

သူဌေးသားမောင်နန္ဒသည် သီရိမာပေါ်လာ
ခဲ၍ အိပ်ရာပေါ်မှစောင့်နေရင်း အားမလိုအားမရ
ဖြစ်မိသည်။

“ကြာလိုက်တာ... သီရိမာရယ်”

ပူလောင်စိတ်ကို သက်သာရနိုးဖြင့် အိပ်ရာ
မှ ထ၍ အပြင်သို့ထွက်ခဲ့၏။ လေသာပြတင်းက
ပွင့်နေသည်။ လေအေးကလေးရလိုရငြား လေသာ
ပြတင်းဝမှာသွား၍ ရပ်သည်။

“အို... ဟိုမှာ... ဥတ္တရာ”

အခြွေအရံများနှင့်အတူ မမောနိုင်မပန်းနိုင်
ချက်ပြုတ်နေသော ဥတ္တရာကို လေသာပြတင်းမှ
လှမ်းမြင်ရသည်။

“ဪ... ဥတ္တရာ... ဥတ္တရာ မိုက်လှိုက်တဲ့
မိန်းမ... ။ အေးအေးချမ်းချမ်း နေနိုင်ပါလျက်နဲ့
ပူပူလောင်လောင် အဆင်းရဲခံနေလိုက်တာ”

သူဌေးသား ပြုံးမိသည်။

ထိုအချိန်တွင် အလှပြင်ခန်းမှ ထွက်လာသော သီရိမာသည် ပြုံးနေသော သူဌေးသားကို လှမ်းမြင်သည်။

“ဟင်... သူ ဘာကိုကြည့်ပြီး ဘာကိုပြုံးနေတာပါလိမ့်”

သီရိမာသည် သူဌေးသား၏ ဘေးသို့ ပြေးသွားပြီး ပြတင်းပေါက်မှ အောက်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ချက်ပြုတ် ကြော်လှော်နေသော ဥတ္တရာကို တွေ့ရသည်။

“ဪ... လက်စသတ်တော့ သူကိုး။ ဟိုမိန်းမကို ကြည့်ပြီး ကြည့်နူးနေတာကိုး။ ဟင်း... မိန်းမကလည်း ကိုယ့်ဘာသာ ပူပူလောင်လောင် ကြော်လှော်နေတာ မဟုတ်ဘူး။ အောက်ကနေ ငါ့လင်ကို လှမ်းမြူနေတာ သိကြသေးတာပေါ့”

သီရိမာ၏ ရင်ထဲမှာ မနာလိုဝန်တို့စိတ်ကြောင့် ပူလောင်နေသည်။ နှလုံးခုန်အား ပြင်းလာ၍ သွေးတိုးအားက နားထင်အထိ နှောင့်တိုးလာ၏။ တစ်ကိုယ်လုံး ပူထူသွားသည်။ အံ့ကို

www.burmeseclassic.com

တင်းတင်းပါအောင် ကြိတ်လှိုက်သည်။ မျက်စိများ
ပြာဝေလာကြပြီ။ ကြီးမားသော ဝန်တိုစိတ်က
ခက်ထန်သော ဒေါသသို့ လျင်မြန်စွာပြောင်းလဲ
သွား၏။ သီရိမာ အောက်သို့ပြေးဆင်းသွားသည်။

“သီရိမာ... အချစ်၊ သီရိမာ အချစ်ကလေး”

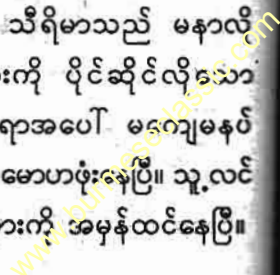
သူဌေးသားက လှမ်းခေါ်သော်လည်း မရ
တော့ပါ။

ဥတ္တရာသည်... သီရိမာ ဆင်းလာသည်ကို
မြင်လေသော်...

“ဪ... ကျေးဇူးရှင်မ သီရိမာ။ ကျေးဇူး
ကြီးလှပါပေတယ်။ သူ့ကြောင့် ငါ... ဒီလိုလှူခွင့်
တန်းခွင့်ရပေတယ်”

သီရိမာ၏ ကျေးဇူးတရားကို မြတ်နိုး
လေးစားနေမိ၏။

ထိုအချိန်တွင်... သီရိမာသည် မနာလီ
ဝန်တိုခြင်း၊ သူဌေးသားကို ပိုင်ဆိုင်လိုသော
လောဘဖြစ်ခြင်း၊ ဥတ္တရာအပေါ် မကျေမနပ်
ဒေါသကြီးခြင်းတို့ကြောင့် မောဟဖုံးနေပြီ။ သူ့လင်
ကို ကိုယ့်လင်ထင်၍ အမှားကို အမှန်ထင်နေပြီ။

စဉ်းစားဆင်ခြင်ဉာဏ်ကင်း၍ စုံလုံးကန်း သွားပြီ။ ထို့ကြောင့်... ကျိုက်ကျိုက်ဆူနေသော ထောပတ်ဆီပူများကို ယောက်ချိုကြီးတစ်ခုဖြင့် ခပ်ယူပြီး ဥတ္တရာထံ ရှေးရှု၍ သွားသည်။

“အို...”

သီရိမာ၏ တင်းမာပူလောင်သော မျက်နှာ ကို မြင်ရုံနှင့် အန္တရာယ်ကို သိမြင်လိုက်ပါသည်။

“သီရိမာ... ငါ့ကို ထောပတ်ဆီပူနဲ့ လောင်း တော့မယ်။ ကျေးဇူးရှင်မ သီရိမာ သူ့ကြောင့်သာ ငါဟာ သီလဆောက်တည်ခွင့်ရတယ်... အလှူဒါန ပြုခွင့်ရတယ်... ဘုရားရှင်နဲ့ သံဃာတော်များကို ဖူးမြင်ခွင့်ရတယ်... တရားနာရ၊ ဘာဝနာပွားများ ခွင့်ရတယ်။ ကျေးဇူးကြီးတဲ့... သီရိမာကို ငါ မေတ္တာမပျက်... ဒေါသထွက်ဘူး။ ဒေါသ ထွက်မိ လျှင် ဆီပူလောင်၍သေပါစေ... သီရိမာအပေါ်မှာ အမျက်မကွက် မေတ္တာသက်ဝင်လျှင် ဆီပူသည့် နံ့သာရည်လို အေးပါစေ”

ဥတ္တရာသည် ခုခံခြင်း၊ ရှောင်ဖယ်ခြင်း မပြုဘဲ သီရိမာကျေးဇူးကို အောက်မေ့၍ သီရိမာကို မေတ္တာပို့လျက်နေ၏။

ပူလောင်နေသော သီရိမာသည် ပူလောင်
နေသော ဆီပူဖြင့် ဥတ္တရာ၏ ဦးခေါင်းထက်သို့
လောင်းချလိုက်သည်။

သို့သော်... ဥတ္တရာ၏ သန့်စင်အေးမြသော
မေတ္တာအစွမ်းကြောင့် ကျိုက်ကျိုက်ဆူနေသော
ထောပတ်ဆီပူသည် နံ့သာရည်နှယ် အေးမြချမ်းမြေ့
သွား၏။

“ဟင်... သူ ဘာမှမဖြစ်ပါလား”

သီရိမာ အံ့ဩသွားသည်။

“ဪ... ငါယူတာ နှေးလို့ အေးသွားဟန်
တူတယ်။ ဒီတစ်ခါ သေစေရမှာပေါ့ ဥတ္တရာရယ်”

သီရိမာသည်... ထောပတ်ဆီပူအိုးဆီသို့
တစ်ခေါက် ပြန်သွားပြန်၏။ သို့သော်... ဥတ္တရာ၏
အခြွေအရံများ မြင်သွားကြပြီ။

“သီရိမာက... သခင်မလေးကို ဆီပူနဲ့
လောင်းနေပြီ”

“ထပ်လောင်းလိမ့်ဦးမယ်... သွားခပ်နေ
ပြန်ပြီ”

အခြွေအရံများ သီရိမာထံသို့ ပြေးသွား
ကြသည်။

“ပေးစမ်း... ကဲဟယ်...”

တစ်ယောက်က ယောက်ချိုကို ဆွဲလှပြီး

ဆွင့်ပစ်လိုက်သည်။

“ကျေးဇူးကန်းမ... သေပေတော့”

“အယုတ်တမာမ...”

“ပြည့်တန်ဆာမ...”

သီရိမာကို ဝိုင်း၍ထုကြ၊ ထောင်းကြသည်။

အော်ဟစ်သံ... ရိုက်ပုတ်သံတို့... ဆူဆူညံ

သွား၏။

“ဟဲ့... ဟဲ့... ငါ့ကျေးဇူးရှင်မကို မိလှစ်ကြ

ပါနဲ့”

ဥတ္တရာတောင်းပန်သော်လည်း မရ။ အခြေ

အရံများက သီရိမာကို ငါးဖယ်တေ... တေနေ

ကြပြီ။

“ဟဲ့... လွတ်ကြပါ... ဖယ်ကြပါ”

သီရိမာဆွဲသော်လည်း မရ။

“အို... ဒီလိုဆို ငါ့ကိုသာ ထုကြတော့...”

ဥတ္တရာက သီရိမာ၏ ကိုယ်ပေါ်မှာ ပစ်လို

က်ခံလိုက်သည်။

“ဟဲ့... ဟဲ့... သခင်မကို ရိုက်မိမယ်။ ဟဲ့... မလုပ်ကြနဲ့တော့ ငါတို့သခင်မကို ထိမိမယ်”

ထုရိုက်သူတို့ ဖယ်သွားကြသည်။

“အို... ညီမသီရိမာ ဘယ်နာသွားသေးလဲ ဖြစ်ရလေကွယ်... ထ... ထ မမထူပေးမယ်”

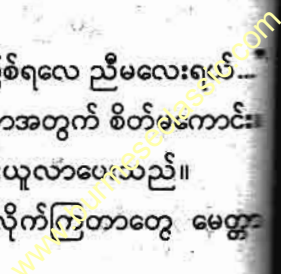
ဥတ္တရာက သီရိမာကို ဆွဲထူပေးသည်။ မြေမှုန့်အလူးလူး ပေကျံနေသည်ကို ကြင်နာစွာဖြင့် ပွတ်သပ်၍ ခါပေးသည်။

“အို... မိုက်လိုက်ကြတာ... ထုမိရိုက်မိတာ တွေ ဖူးလို့၊ ယောင်လို့ပါလား... ဟဲ့... ပဘာတို့... သုစိတ္တတို့... ရေနွေးယူခဲ့... ဆေးယူခဲ့”

အခြွေအရံများသည် သီရိမာကို မကျေနပ် သော်လည်း သခင်မလေးဥတ္တရာ၏ အမိန့်ကို မလွန်ဆန်ရဲ၍ သွားကြရသည်... ၊ ဆေးယူကြ ရသည်။

“ဪ... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ညီမလေးရယ်...” ဥတ္တရာက သီရိမာအတွက် စိတ်မကောင်း ပဘာက ရေနွေးယူလာပေးသည်။

“ဟင်... မိုက်မဲလိုက်ကြတာတွေ မေတ္တာ

ဝမ်းကြာဖြူနှင့်အဆိပ်မီး

တရားထားကြပါလို့... အတန်တန်ပြောတာ နား
မဝင်ကြဘူးကိုး”

ဥတ္တရာသည် သီရိမာ၏ ဒဏ်ရာများကို
ရေနွေးဖြင့် တယုတယသန့်စင်ပေးသည်။ ပြီးမှ...
စိတ္တယူလာသော ဆေးအဆီဖြင့် အသာအယာ
ပွတ်လိမ်းပေးသည်။

ဥတ္တရာကိုကြည့်၍ သီရိမာ အံ့သြသည်။
ဥတ္တရာ၏ အကြင်နာကြောင့် ဝမ်းနည်းကြေကွဲ
ရသည်။

သီရိမာဒဏ်ရာက မနာ၊ ဥတ္တရာကိုကြည့်၍
ရင်ထဲမှာ နာကျင်လာသည်။

“အို ညီမလေး... သီရိမာနာလိုလားကွယ်”
ဥတ္တရာမေးကာမှ သီရိမာရှိုက်၍ ငိုရပြီ။
တို့ယုံကိုယ်ကိုယ်လည်း ခွင့်မလွှတ်နိုင်အောင် ဖြစ်
ရသည်။

“ဟင် အမိုက်မ... ကျေးဇူးရှင် သူတော်
ဏောင်းကို ဖော်ကားမိပြီ... ငါမှားပြီ”

သီရိမာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ရပြီ။ ရင်ထဲမှာ
ပွတ်ပွတ်ဆူဆူ ပူလောင်ရပြီ။

“အို... ငါ့ရင်တွေ ပူနေပြီ... သူ့ကို မတောင်းပန်ဘဲနေရင် ငါ့ရင်ကွဲပြီ... သေပွဲဝင်ရ တော့မယ်”

သီရိမာ... ဆောက်တည်ရာ မရအောင် ကြောက်လန့်နေမိပြီ။

“အို... စိတ်သဘောထား ကြီးမြတ်လှတဲ့ အရှင်ဥက္ကရာ သီရိမာအမိုက်မကို ခွင့်လွှတ်တော် မူပါ”

သီရိမာသည် မာန်စွယ်ကျိုး၍ ဥက္ကရာ၏ ခြေအစုံကိုဖက်ပြီး ရှိခိုးတောင်းပန်သည်။

ဥက္ကရာရင်ထဲမှာ သီရိမာကို မတောင်းပန်နီ ကပင် ခွင့်လွှတ်ပြီးသား ဖြစ်ပါ၏။ သို့သော် အခွင့်သာခိုက်မှာ သီရိမာတစ်ခါတည်း အကျွတ် တရားရအောင် ဘုရားရှင်နှင့် တွေ့စေချင်သည်။

“အို... ညီမလေး သီရိမာ... ငါ့တွင် ဘုရားရှင်ရှိသေးသည်။ ဘုရားရှင် ခွင့်လွှတ်လျှင် ငါ့ခွင့်လွှတ်မည်”

“အို... ဘုရားရှင်တဲ့... ဘုရားရှင် ဘယ်မှာလဲ ဘုရားရှင်ကို ငါဘယ်လို ဖြစ်တွေ့ရမလဲ”

ပန်းကြာဖြူနှင့်အဆိပ်မီး

“အရှင်မဥတ္တရာ... ဘုရားရှင်ကို သီရိမာ ဖူးမြော်ပြီး တောင်းပန်ချင်ပါတယ်၊ ဖူးတွေ့ခွင့် ရအောင် အကူအညီပေးပါ... အရှင်မ”

“ကောင်းပြီသီရိမာ... ဘုရားရှင်ကို ဖူးတွေ့ ချင်ရင် မနက်ဖြန်နံနက်မှာ ဘုရားရှင် ဒီအိမ်ကို ကြွလာလိမ့်မယ်။ အဲဒီအခါမှာ သီရိမာ စေတနာ သဒ္ဓါတရားရှိသလောက် ဘုရားရှင်ကို လှူဒါန်းပါ။ ဘုရားရှင်ကိုဖူးမြင်... ဘုရားရှင်ဟောတဲ့ တရားကို နာပြီးမှ... အပြစ်ကို လျှောက်ထားပြီး... ဝန်ချ တောင်းပန်ပါ”

“ကောင်းပါပြီ... အရှင်မ။ ခုတော့... သီရိမာ ရင်ထဲမှာ ပူလောင်ပင်ပန်းနေတဲ့အတွက် အိမ်ကို ပြန်ပြီး နားခွင့်ပြုဖို့ တောင်းပန်ပါရစေ”

“ပြန်နိုင်ပါတယ်... သီရိမာ နားပါ”

x x x

ယနေ့... သီရိမာ၏ အိမ်သည် ယခင်ကနှင့် မတူ တစ်မူထူးခြားနေ၏။ ယခင်ကဆိုလျှင် အလှ ပြင်ကြ၊ အဆင်တန်ဆာ အမွမ်းအမံ အခြယ်အသ တွေ စီရင်ကြနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေကြစမြဲ။ ယနေ့တော့ သီရိမာနှင့်အတူ သူ၏အခြွေအရံများသည် ဥတ္တရာ ၏ အိမ်မှာကဲ့သို့ပင် ဆွမ်း၊ ခဲဘွယ်၊ ဘောဇဉ်တို့ကို ချက်ပြုတ်ပြင်ဆင်နေကြသည်။

သို့သော်... သီရိမာ၏ ရင်ထဲတွင် ယခုတိုင် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေဆဲ၊ ကြောက်ရွံ့စိုးရိမ်နေဆဲ ဖြစ်သည်။

“ငါဟာ... အမိုက်မ။ အို... ငါ ဘယ်လို ဆောက်တည်ရမလဲ။ ငါဟာ... ကျေးဇူးရှင်ကို ကျေးဇူးကန်းတဲ့ အယုတ်တမာမ... ။ ဪ... အရှင်မဥတ္တရာ သူတော်ကောင်းမ... သည်းခံခြင်းနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့တရားရှင်မ... သူ့အသက်ကို အသေသတ် တာတောင် ခွင့်လွှတ်နိုင်တဲ့ မေတ္တာရှင်မ... ဒါပေမဲ့... ဘုရားရှင်က ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ့မလား။”

“ဘုရားရှင်နဲ့ ရဟန်းတော်တွေကို ကပ်လှူ ပူဇော်ရမှာနော်။ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် လုပ်ကြ။ အသန့်ရှင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစားကြ...”

အခိုင်းအစေများကို စိတ်မချ၍ နေရာ တကာမှာ ကိုယ်တိုင်ပါနေရသည်။

တစ်ညလုံး မည်သူမျှ မအိပ်ကြရ။

နောက်တစ်နေ့... အရုဏ်တက်သည်နှင့် အသင့် ဖြစ်သော လှူဖွယ်တို့ကို ဆောင်ယူပြီးလျှင် အခြွေအရံများနှင့်အတူ ဥတ္တရာ၏ အိမ်သို့ သီရိမာ လာခဲ့သည်။

“အို... အရှင်မဥတ္တရာ... ။ သည်လှူဖွယ် ပစ္စည်းများကို ဘုရားရှင်နဲ့ သံဃာတော်များ

အတွက် လှူဒါန်းပေးပါ... ဘုရားရှင် ခွင့်လွှတ်
အောင်လည်း တောင်းပန်ပေးပါ”

“အို... ကောင်းပါပြီ။ ညီမငယ်... သီရိမာ
ရယ် ဘုရားရှင်ကလည်း ခွင့်လွှတ်ပါလိမ့်မယ်”

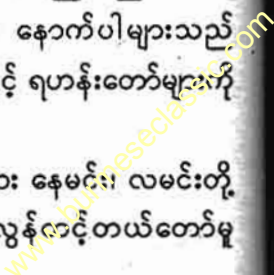
အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်တွင် နေမင်း၏
ရှေ့ပြေးရောင်ခြည်များ ကွန့်မြူးလာသည်။
ရွှေမျှင်တန်းကလေးများ ယပ်တောင်ဖြန့်လာကြပြီ။

ထိုအချိန်တွင်... နေမင်း၏ အရောင်ထက်
ပို၍တင့်တယ်သော ရောင်ခြည်တော်ခြောက်သွယ်
ကွန့်မြူးလျက် ဘုရားရှင်သည် နောက်ပါရဟန်း
သံဃာတော်များနှင့်တကွ ကြွတော်မူလာသည်။

ဥတ္တရာနှင့်အတူ သူ၏အခြွေအရံများက
ရိုသေစွာ ခရီးဦးကြို၍ ဘုရားရှင်နှင့် ရဟန်း
တော်များကို နေရာထိုင်ခင်းပေးကြသည်။

သီရိမာနှင့် သူ၏ နောက်ပါများသည်
သင့်ရာမှာနေ၍ ဘုရားရှင်နှင့် ရဟန်းတော်များကို
ဖူးမြော်နေကြသည်။

“အို... မြတ်စွာဘုရား နေမင်း၊ လမင်းတို့
ထက် အဆများစွာ သာလွန်လှင့်တယ်တော်မူ

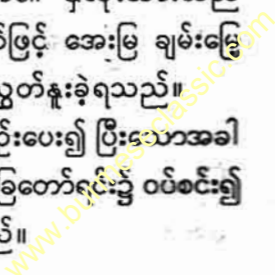
ပါပေတယ်။ အံ့ဖွယ်သရဲ ထူးကဲစွာ ကြည်ညိုစရာ ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား”

သီရိမာ၏ ရင်ထဲမှ လှိုက်လှဲသော သဒ္ဒါ စိတ်တို့၏ စေ့ဆော်မှုကြောင့် သီရိမာ၏ လက် ချောင်းဆယ်စုံသည် အလိုလိုယှဉ်ပူး၍ ကြောင့်နယ် ဖူးပြီး နဖူးပြင်သို့ တက်ရောက်နေလေပြီ။ နောက်ပါတို့လည်း သီရိမာနှင့်အတူ ကြည်ညိုစွာ လက်အုပ်ချီမိကြသည်။

ဥတ္တရာသည် ဘုရားရှင်နှင့် ရဟန်းတော် များကို ဆွမ်းကပ်ရာတွင် သီရိမာ၏ ဆွမ်းခဲ ဘောဇဉ်နှင့် လှူဖွယ်ပစ္စည်းတို့ကိုပါ ဆက်ကပ် လှူဒါန်းသည်။

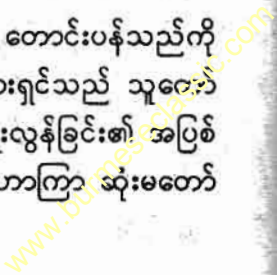
ကိလေသာနွဲ့အိုင်တွင် မာယာကွန်ယက် ဖြန့်ကျက်၍ ရမ္မက်တဏှာတို့ဖြင့် ပူလောင် ညစ်ထေးခဲ့ရသော သီရိမာ၏ နှလုံးသားသည် ဘုရားရှင်ကို ကြည်ညိုစိတ်ဖြင့် အေးမြ ချမ်းမြေ့ ခဲ့ရသည်။ သဒ္ဒါစိတ်ဖြင့် ညွတ်နူးခဲ့ရသည်။

ဘုရားရှင် ဆွမ်းဘုဉ်းပေး၍ ပြီးသောအခါ သီရိမာသည် ဘုရားရှင်၏ ခြေတော်ရင်း၌ ဝပ်စင်း၍ အကြိမ်ကြိမ် ဦးချနေမိသည်။

“အရှင်ဘုရား... တပည့်တော်ကို သနားသဖြင့် ခွင့်လွှတ်တော်မူပါဘုရား။ တပည့်တော်မသည် ကျေးဇူးရှင် သူတော်ကောင်းမ ဥတ္တရာကို မနာလို အမုန်းပွား၍ ပွက်ပွက်ဆူသော ထောပတ်ဆီပူဖြင့်လောင်းပြီး သေကြောင်းကြံစည်ခဲ့သော အမိုက်မ သီရိမာပါ ဘုရား။ ဒါပေမဲ့... တပည့်တော်မရဲ့ ဆီပူဟာ တရားရှင်မဥတ္တရာရဲ့ မေတ္တာအစွမ်းကြောင့် နဲ့သာရည်ကဲ့သို့ အေးမြ၍ ဘေးမသီရန်မခဖြစ်ခဲ့ရပါတယ် ဘုရား။ မေတ္တာရှင်မ သူတော်ကောင်းကို တပည့်တော် ဝန်ချတောင်းပန်ခဲ့ပါပြီ ဘုရား။ တရားရှင်သူတော်ကောင်းမကြီးက အဖဘုရားသခင် ခွင့်လွှတ်လျှင် ခွင့်လွှတ်မည်လို့ ဆိုပါတယ် ဘုရား။ အရှင်မြတ်ဘုရား တပည့်တော်မ၏ အပြစ်ခပ်သိမ်းကို သနားကရုဏာဖြင့် ခွင့်လွှတ်တော်မူပါဘုရား။”

သီရိမာလျှောက်ထား တောင်းပန်သည်ကို ကြားလေသော် မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် သူတော်ကောင်းတို့အား ပြစ်မှား ကျူးလွန်ခြင်း၏ အပြစ်ကြီးမားပုံကို သီရိမာအား ဟောကြား ဆုံးမတော်မူ၏။

ပြီးမှ... ဥတ္တရာအား ရှေ့တော်သို့ခေါ်၍...

“ချစ်သမီး ဥတ္တရာ... သီရိမာက ကျိုက် ကျိုက်ဆူသော ထောပတ်ဆီပူနှင့် လောင်းလိုက် သည့်အချိန်မှာ မည်သို့သော စိတ်နှလုံးထားရှိ သနည်း” ဟု မေးတော်မူ၏။

သီရိမာက ဘုရားရှင်အား ရိုသေစွာရှိခိုး၍...

“အရှင်ဘုရား... တပည့်တော်မသည် သီရိမာ၏ ကျေးဇူးကြောင့်သာ သီလဆောက်တည် ခွင့်... အလှူဒါနပြုခွင့်... ဘုရားရှင်နှင့် သံဃာတော် အရှင်မြတ်များကို ဖူးမြင်ခွင့်... တရားနာခွင့်... တရားဘာဝနာ ပွားခွင့်ရပေသည်... ။ ကျေးဇူးရှင် မသီရိမာကို မေတ္တာမပျက်၊ ဒေါသမထွက်ပါ။ ဒေါသထွက်မိလျှင် ဆီပူလောင်၍ သေပါစေ။ သီရိမာအပေါ် ဒေါသမထွက်၊ မေတ္တာမပျက်လျှင် ဤဆီပူသည် နံ့သာရေလို အေးပါစေဟု မေတ္တာ စိတ်ထားပြီး နေပါသည်ဘုရား” ဟု လျှောက် ထား၏။

“သာဓု... သာဓု... သာဓု”

မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် ဥတ္တရာကို သာဓု ခေါ်ပြီး...

အက္ကောဒေန ဇိနေ ကောဝံ

အသာရံ သာဓုနာဇိနေ

ဇိနေကဒရိယံ ဒါနေန

သစ္စေနာ လိက ဝါဒိနံ။

အဓိပ္ပာယ်ကား...

ချစ်သမီး ဥတ္တရာ...

အမျက်ဒေါသထွက်သူကို အမျက်

မထွက်ခြင်းဖြင့် အောင်မြင်ရာ၏။ ယုတ်မာ

သော အကျင့်ရှိသူကို မြတ်သောအကျင့်

ဖြင့် အောင်မြင်ရာ၏။ နှမြော ဝန်တိုတတ်

သူကို ပေးကမ်းခြင်းဖြင့် အောင်မြင်ရာ၏။

မဟုတ်မမှန်ပြောသူကို မှန်သောစကား

ဖြင့် အောင်မြင်ရာ၏

ဟု ဟောကြားတော်မူပြီးနောက်... သစ္စာလေးပါးကို

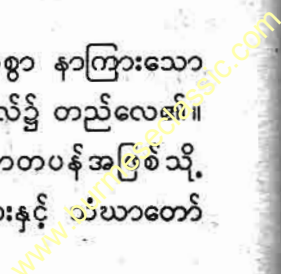
ဟောကြားတော်မူသည်။

တရားတော်ကို ရိုသေစွာ နာကြားသော

သီရိမာသည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်လေ၏။

သီရိမာသည် သောတပန်အဖြစ်သို့

ရောက်ပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားနှင့် ဝံသာတော်

ဝန်းကြွဖြူနှင့်အဆိပ်မီး

ငါးရာကို မိမိ၏အိမ်သို့ ပင့်ဖိတ်၍ ဆွမ်းခဲဖွယ်
ဘောဇဉ်တို့ကို ဆက်ကပ်လှူဒါန်း ပူဇော်ပြန်သည်။

ထိုအချိန်မှစ၍... ဘုရား၏ သာသနာ
တော်ဝင် ဥပါသိကာအဖြစ်သို့ ခံယူတော်မူသည်။
မကောင်းမှုတို့ကို ရှောင်ကြဉ်၍ ကောင်းမှုတို့ကိုသာ
ပြုသည်။

သံဃာတော်ရှစ်ပါးကိုလည်း အလှည့်ကျ
ဖြင့် နေ့စဉ် အိမ်မှာပင့်ပြီး ဆွမ်းကပ်လှူဒါန်း
လေသည်။

x x x

“အို... အချစ်ကလေး သီရိမာရယ်။ မင်း...
ငါ့ကို ဘာလို့ပစ်သွားရတာလဲကွယ်”

သူဌေးသား မောင်နန္ဒမှာ သီရိမာပျောက်
သွားသည့် အချိန်မှစ၍ ရင်ထဲမှာ ပူလောင်
နေသည်။

ထိုအပူမှ... သက်သာရာ ရလိုရငြား
သေရည်ကို သောက်သောအခါ ရမ္မက်အပူပေါ်တွင်
အရက်ပူဆင့်၍ ပိုဆိုးသောဝေဒနာကို ခံစားရ၏။

“သီရိမာရယ်... ခုတော့ မင်းကို စွဲလမ်းတဲ့
စိတ်နဲ့ သေရည်မူးပြီး အရူးကြီးဖြစ်နေရပါပြီကွယ်
အေ... ထို့”

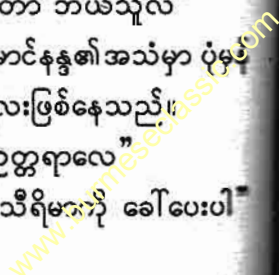
“မောင်... သတိထားပါ မောင်ရယ်”

“ဟင်... မောင်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

အမူးလွန်သော မောင်နန္ဒ၏အသံမှာ ပုံမှန်
မဟုတ်၊ အာလေး လျှာလေးဖြစ်နေသည်။

“မောင့်မယား... ဥတ္တရာလေ”

“အို... ဥတ္တရာ... သီရိမာကို ခေါ်ပေးပါ”

“သီရိမာက ဘုရားရှင်ကိုဖူးတွေ့ပြီး သစ္စာလေးပါး တရားကို နာကြားရလို့ သောတာပန်ဖြစ်သွားပြီမောင်။ ယခင်ကလို ရှက်ဖွယ်သေးနုတ်တဲ့ အလုပ်တွေကို ဘယ်တော့မှ ပြန်လုပ်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး... မောင်ရယ်”

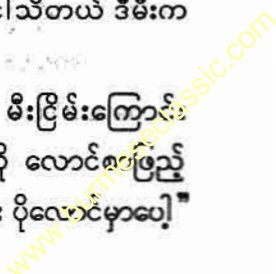
“မလိုချင်ဘူး မင်းပြောတာတွေ ငါဘာမှ နားမလည်ဘူး... ဥတ္တရာ။ ဒါဟာ... မင်းမွေးတဲ့မီး ငါ့ကိုငြိမ်းအောင် ငြိမ်းပေးပါ”

“မောင့်ရင်ထဲမှာလောင်နေတဲ့ မီးက ရမ္မက်မီးပါ မောင်... သူများငြိမ်းလို့ မငြိမ်းနိုင်ပါဘူး... ရမ္မက်တဏှာ ကိလေသာကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ငြိမ်းမှ ငြိမ်းမှာပါ”

သူဌေးသားက ခေါင်းသွက်သွက်ခါအောင် ယမ်းလိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူး ဥတ္တရာ... ငါသိတယ် ဒီမီးက သီရိမာ ငြိမ်းမှ ရမှာ...”

“မောင်ပြောနေတာက မီးငြိမ်းကြောင်း မဟုတ်ဘူး မောင်... ရမ္မက်မီးကို လောင်စာဖြည့်ပေးတာသာဖြစ်တဲ့အတွက် ပိုပူပြီး ပိုလောင်မှာပေါ့”

“အို... ပူပါစေ၊ လောင်ပါစေ သီရိမာကို မင်းခေါ် မပေးနိုင်ရင် သီရိမာရှိရာကို ငါကိုယ်တိုင် သွားမယ်။ ဟဲ့... ရထားထိန်း... ရထားထိန်း ဘယ်မှာလဲဟေ့...”

“ရှိပါတယ်... အရှင်”

ရထားထိန်း အပြေးအလွှားလာသည်။

“ရထားကို အမြန်ပြင်ပြီးယူခဲ့... သွား”

“ကောင်းပါပြီ... အရှင်”

သူဌေးသားမောင်နန္ဒမှာ သီရိမာကိုတွေ့လို ဇောဖြင့် အမောကြီး မောနေသည်။

ဥတ္တရာ သိပါ၏။ မောင်နန္ဒသွားသော် လည်း သီရိမာကို တွေ့ခွင့်ရမည်မဟုတ်။

“ဪ... သူ့ရင်ထဲမှာ တဏှာဘောဘ မီးတွေ တောက်လောင်နေတာကို မောဟဖုံးလွှမ်း နေတော့ မသိနိုင်ရှာဘူးပေါ့”

မောင်နန္ဒကိုကြည့်၍ ဥတ္တရာ ကရုဏာ သက်မိသည်။

x x x

သီရိမာ၏ အမည်သတင်းကြီးသည်ကို ကြားသိ၍ စိတ်ဝင်စားနေသော ရဟန်းတော် တစ်ပါးသည် အလှည့်ကျ သံဃာရုစ်ပါးတွင် ပါဝင်၍ သီရိမာ၏အိမ်သို့ ဆွမ်းစားကြွရသည်။

မမြဲသော အနိစ္စတရား၊ ဆင်းရဲသောဒုက္ခ တရား၊ အစိုးမရသော အနတ္တတရားတို့နှင့် အစဉ်ဆက်ဆံနေရသော သီရိမာ၏ ကိုယ်ခန္ဓာ သည်လည်း အများသူငါ သတ္တဝါတို့ နည်းတူပင် ဖောက်ပြန်ပြောင်းလဲ၍ မကျန်းမမာအိပ်ရာထဲမှာ လဲနေရှာသည်။ ထို့ကြောင့်... ရဟန်းတော်များကို သီရိမာကိုယ်တိုင် ဆွမ်းမကပ်နိုင်။

“ဘယ်မှာလဲ သီရိမာ... ဘယ်ဟာလဲ သီရိမာ”

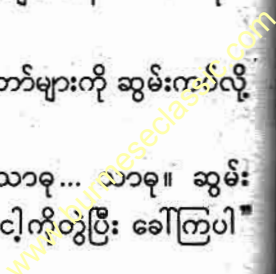
သီရိမာ၏ အမည်သတင်းကို ကြားရုံမျှနှင့် စိတ်ဝင်စားနေသော ရဟန်းတော်၏ မျက်ဝန်းများသည် သီရိမာ၏အိမ်သို့ ရောက်သည်နှင့် သီရိမာရှာပုံတော် ဖွင့်နေသည်။

“သီရိမာလို့ ခေါ်တဲ့အသံကို ဘယ်အခါမှာ ကြားရမလဲ။ အလွန်ချော၊ အလွန်လှတယ်လို့ ကျော်ကြားနေတဲ့ သီရိမာကို ဘယ်အခါမှာ မြင်ရမလဲ။ သီရိမာရဲ့အသံဟာ ဘယ်လိုသာယာပြီး ... ဘယ်လောက် ဆွဲဆောင်မှုရှိသလဲ...။ သီရိမာရဲ့ အသံလေးကို ဘယ်အခါမှာ ကြားရပါ့မလဲ”

သီရိမာ၏ အစေအပါးတို့သည် သံဃာတော်များကို ဆွမ်းကပ်၍ပြီးသော် အိမ်ခန်းအတွင်းမှ အိပ်ရာထက်တွင် လဲလျောင်းနေသော သီရိမာထံသို့ သွားကြသည်။

“အရှင်မ သံဃာတော်များကို ဆွမ်းကပ်လို့ ပြီးပါပြီ”

“အို... သာဓု... သာဓု... သာဓု။ ဆွမ်းအနုမောဒနပြုရအောင်... ငါ့ကိုတွဲပြီး ခေါ်ကြပါ”

“ကောင်းပါပြီ... အရှင်မ”

အစေအပါးတို့သည် သီရိမာကို ပွေ့ထူ တွဲမီ၍ သံဃာတော်များ အရှေ့မှောက်သို့ ခေါ်ဆောင်ခဲ့ကြသည်။

သီရိမာသည် တုန်ယင်သောကိုယ်ဖြင့်ပင် သံဃာတော်များကို ရိုသေစွာရှိခိုးလျက် ဆွမ်းအနုမောဒနာတရားကို နာကြားတော်မူသည်။

“အို... သီရိမာ အမည်သတင်းကြီးလှတဲ့ သီရိမာကို ငါမြင်ရပါပကောလား”

သီရိမာကို စိတ်ဝင်စားနေသော ရဟန်းတော်သည် ဣန္ဒြေကိုမျှ မထိန်းချုပ်နိုင်ဘဲ သီရိမာကို ကြည့်နေမိသည်။

“အင်း... အမည်သတင်းကြီးသလောက် လှပါပေတယ်။ မပြုမပြင်ပင်ကိုအတိုင်း မြင်ရတာ တောင် ဒီလောက် ယဉ်... ဒီလောက်လှနေတာ ပြုပြင် ပြင်ဆင်ထားလိုက်ရင် ဘယ်လောက်များ လှလိုက်မလဲ”

ရဟန်းတော်သည် ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်တော်ကိုပင် မငဲ့ကွက်နိုင်ဘဲ သီရိမာ၏အလှကို တပ်မက်

www.burmeseclassic.com

စိတ်ကြောင့် တဏှာရမ္မက်တို့ဖြင့် ရစ်ပတ်နှောင်ဖွဲ့မိ
လေသည်။

ဆွမ်းအနုမောဒနာပြီး၍ ကျောင်းတော်သို့
ပြန်ကြွခဲ့သော်လည်း ရဟန်းတော်၏အမြင်အာရုံ
တွင် သီရိမာ၏ ပုံရိပ်သည်သာ လွှမ်းမိုးနေခဲ့သည်။
ဖျောက်၍လည်း မပျောက်၊ ပျောက်အောင်လည်း
မပျောက်။

ကျောင်းပရိဝုဏ်အတွင်း၌ ဘယ်နေရာပဲ
ကြည့်ကြည့် နေရာတိုင်းမှာ သီရိမာ။

ရဟန်းသည် ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာ လဲလျောင်း၍
မျက်စိကို ပိတ်၏။ ပုံရိပ်ထဲမှာ သီရိမာ။

“ဟင်... ဒီလောက်တောင် ရှိလှတာ”

သင်္ကန်းကို ခေါင်းမြီးခြုံ၏။ သီရိမာက
မပျောက်။

ရဟန်းတော်၏ ရင်တွင်းမှာ ရမ္မက်မီးတို့
လောင်မြိုက်နေလေပြီ။

x x x

ပန်းချီကျော် ဝိသုတသည် သူကိုယ်တိုင် ရက်ပေါင်း၊ လပေါင်းများစွာကြာအောင် ရေးဆွဲ နေသည့် သီရိမာ၏ ပုံတူပန်းချီကားချပ်ကို မျက်တောင်မခပ်ဘဲ ငေးကြည့်နေသည်။

“အို... လှရက်တဲ့ သီရိမာရယ်။ မင်းရဲ့ မျက်လုံးလေးတွေဟာ ကြည်နေတယ်... ရယ်နေ တယ်... ပြုံးနေတယ်... အကြည့်ချင်း တစ်ခါဆုံရုံနဲ့ တစ်သက်လုံး စွဲမက်ရတဲ့ မင်းမျက်လုံးတွေကို ငါဘယ်လိုမှ မေ့လို့ရမှာမဟုတ်တော့ပါဘူး။”

www.burmeseclassic.com

“ဪ... သီရိမာရယ် မင်းနှုတ်ခမ်းလေး
 တွေက နှင်းဆီလိုပူပြီး နှင်းဆီအရောင်လို
 နီပြေတယ်။ နှင်းဆီ ပွင့်ဖတ်လို နူးညံ့တယ်။
 ဒါပေမဲ့... နှင်းဆီထက် အဆပေါင်းများစွာ သာလွန်
 ပြီး စွဲမက်စရာကောင်းလှတယ်”

အရိုး၏ အရိပ်အယောင်မျှပင်မထင်ဘဲ
 ဖြောင့်စင်းသွယ်လျနေတဲ့ နှာတံအလှ... မို.မို.
 ပြေပြေနှင့် ပန်းနုသွေးကြွနေတဲ့ ပါးပြင်ရဲ့အလှ၊
 ဝဲပျံနေသော စင်ရော်၏အတောင်သို့ ကွေးညွတ်
 ကော့သွယ်သော မျက်ခုံးအလှ... ညို.ညို.မှောင်ပြီး
 နုထွေး အိကျနေသော ဆံကေသာရဲ့အလှ...
 ဝန်းဝိုက်ပြည့်လုံးသော မေး၏အလှ... ။ အို...
 အလှ တစ်ခုချင်းတွေကို လိုက်ဖက်ညီစွာ
 ပေါင်းစပ်လိုက်တော့မှ ဘယ်အလှမှ လိုက်လို့မမီ
 အောင် ကျက်သရေရှိတဲ့ မင်းရဲ့ မျက်နှာအလှ။

ပန်းချီကျော် ဝိသုကသည် သီရိမာရ်၏
 မျက်နှာဆီသို့ တရစ်ဝဲဝဲကျရောက်နေသော သူ၏
 အလင်းတန်းနှစ်ခုကို အောက်ဘက်သို့ ရွေ့လျား
 လိုက်၏။

“ဪ... သီရိမာ သီရိမာ ဝင်းစက်တဲ့ အဲသားအရေနဲ့ ပြေပြစ်ကျော့ရှင်းတဲ့ မင်းရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာဟာလည်း အမို့အမောက် အဝှမ်းအရှိုင်း အချိုးအဆစ် ကျစ်လျစ်တင့်တယ်လှပါတယ်။”

“ဒီအလှတွေအပေါ်မှာ ထပ်ဆင့်ပြီး စွဲမက်စရာ တန်ဆာဆင်ထားတာက မင်းရဲ့ ညှို့ငင်တတ်တဲ့ မာယာအနုပညာ”

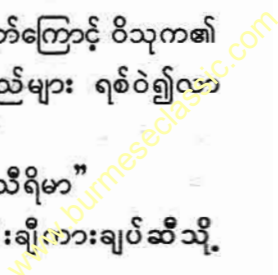
“ဪ... ပန်းချီကျော်ဖြစ်တဲ့ ငါ့ကို ရူးအောင် မူးအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်တဲ့... သီရိမာ”

“မင်းရဲ့ ပုံတူပန်းချီကို ဆွဲပြီးကတည်းက ငါ... မင်းကို အစွဲကြီးစွဲနေမိပြီ သီရိမာ။ ဒါပေမဲ့... ငါ မင်းကို နောက်ထပ်... တွေ့ခွင့်မရနိုင်တော့ပါလား။ တွေ့ချင်... မြင်ချင်စမ်းပါသေးတယ်... သီရိမာရယ်”

လွမ်းဆွတ်တမ်းတစိတ်ကြောင့် ဝိသုက၏ မျက်လုံးအစုံတွင် မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲ၍လာကြသည်။

“အို... ပန်းချီငိုရတဲ့ သီရိမာ”

ဝိသုကသည် ပန်းချီကားချပ်ဆီသို့

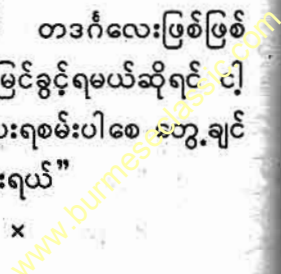
ဖြည်းညင်းစွာ ချဉ်းကပ်သွား၍ သီရိမာ၏ပုံကို လက်ဖြင့်ကြင်နာစွာ ကိုင်စမ်း တို့ထိနေမိသည်။

“သီရိမာ ချစ်ခင်စွဲလမ်းရတဲ့ သီရိမာလေးရယ်... အခုဆိုရင် ငါ့မှာ မစားရက်... မသုံးရက်... စုဆောင်းခဲ့တာ ငွေအသပြာတစ်ထောင်တိတိ ရှိနေပါပြီ... သီရိမာ”

“ဒီအသပြာတစ်ထောင်ကို မင်းရဲ့ တစ်နေ့တာအတွက် အခကြေးငွေပေးပြီး မင်းအလှနဲ့ မင်းရဲ့ အနုပညာ မာယာကွန်ရက်မှာ တစ်ခဏတာ လေးဖြစ်ဖြစ် မိန်းမောစမ်းပါရစေ... သီရိမာရယ်”

“ဒါပေမဲ့... မင်းရဲ့ အပါးမှာ မင်းသား၊ သူဌေးသား၊ သူကြွယ်သားတွေဝိုင်းရံနေလို့ ငါ့အတွက် တစ်ရက်ကလေးတောင် အချိန်မပေးနိုင်သေးပါလား... သီရိမာရယ်”

“နောက်တစ်ကြိမ် တဒင်္ဂလေးဖြစ်ဖြစ် မင်းရဲ့အလှကို တွေ့ခွင့် မြင်ခွင့်ရမယ်ဆိုရင် ငါ့အသက်ကိုပင် ပေးချင် ပေးရစမ်းပါစေ... ဘွဲ့ချင်လွန်းလှတယ် သီရိမာလေးရယ်”

ဒူ... ဟူ... ဟူ... ဟူ... ။

“အလို... မောင်းသံပါလား”

ဥတ္တရာ နားစွင့်နေမိသည်။

“တိုင်းသူပြည်သား လူအများတို့လေး...”

ဒူ... ဟူ... ဟူ... ဟူ...

“အိုမင်းမစွမ်းသူ အရွယ်မရောက်သေး

သူမှအပ အားလုံးသူသာန်သို့ လာရောက်၍
သီရိမာအား ကြည့်ကြရမည်ဖြစ်ကြောင်း ကြေညာ
မောင်းခတ်လိုက်သည်”

www.burmeseclassic.com

ဒို... ဟူ... ဟူ... ဟူ...

“မောင်ရေ... မောင်”

လေသာပြတင်းဆီသို့ကြည့်၍ ငေးမောနေသော မောင်နန္ဒကို ဥတ္တရာက လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“ဘာလဲ... ဥတ္တရာ”

မောင်နန္ဒက ငေးငိုင်လျက်မှ လှည့်မကြည့်ဘဲ မေးလိုက်သည်။

“သိရိမာကို... သုဿန်လာကြည့်ကြဖို့ မောင်းကြေးနင်းခတ်နေပြီ... မောင်”

မောင်နန္ဒ၏ မျက်ဝန်းအစုံမှာ မျက်ရည်များစီးကျလာသည်။

ဥတ္တရာလည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး မောင်ရယ်... ။ ဒါပေမဲ့... သူ့ခမျာ ဘဝပါရမီဓာတ်ခံရှိခဲ့တော့ မသေခင် ရတနာသုံးပါးကို ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်ခွင့်ရသွားရှာတယ်။ ဘုရားရှင်ထံမှာ သစ္စာလေးပါးမြတ်တရားကို နာကြားခွင့်ရပြီး သောတာပန် မိန်းမမြတ်ဖြစ်သွားရှာတယ်။ အပါယ်လေးဘုံမှ လွတ်မြောက်သွားပြီဖြစ်တဲ့ သိရိမာအတွက် အားရကျေနပ်စရာပါ... မောင်ရယ်”

သူဌေးသားက ခေါင်းကိုညှင်သာစွာ ခါလိုက်သည်။

“မကျေနပ်နိုင်ဘူး ဥတ္တရာ။ မောင် မကျေနပ်နိုင်ဘူး။ ဒီလောက်ချော... ဒီလောက်လှတဲ့ သီရိမာကို သေမင်းက ဘယ်အညှိုးနဲ့များ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်မှာ ခေါ်သွားရတာလဲ ဥတ္တရာရယ်...”

“ဪ... မောင်ရယ် အားလုံးဟာ မမြဲသော အနိစ္စတရားတွေချည်းပါပဲ။ ကွေးသောလက်မဆန့်ခင်၊ ဆန့်သောလက် မကွေးခင်ဆိုတာလို သေခြင်းတရားဟာ လူတိုင်းရဲ့ လက်တစ်ကမ်းမှာ ရှိနေပါတယ်... မောင်ရယ်။ ကြီးငယ်မဟူ သေခြင်းတရားကို မလွန်ဆန်နိုင်ကြပါဘူး။”

“အို... မဟုတ်သေးပါဘူး ဥတ္တရာရယ်။ သီရိမာရဲ့ ချောလွန်းတဲ့မျက်နှာလေးနဲ့ လှလွန်းတဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာလေးကို မောင်... နှမြောလွန်းလို့ပါ။ မောင့်မျက်စိထဲက ခုထိ လုံးဝမထွက်ဘူး။”

“ဒီလိုဆိုရင်... အတော်ပဲပေါ့မောင်ရယ် အခု... သုဿန်ကို သွားပြီး... နောက်ဆုံး

နှုတ်ဆက်တဲ့အနေနဲ့ သီရိမာရဲ့အလှကို တစ်ဝကြီး
ကြည့်ကြတာပေါ့”

“မောင်... မလိုက်တော့ဘူး ဥတ္တရာရယ်”

“အို... ဘုရင့်အမိန့်တော်ကို မောင်းစည်
လှည့်ထားတယ်လေ။ မောင်မလိုက်ရင်... ရှစ်သပြာ
ဒဏ်ဆောင်ရလိမ့်မယ်”

“ဆောင်လိုက်ပေါ့... ဥတ္တရာရယ်”

“မဟုတ်သေးဘူး... မောင်။ အသပြာ
ဆောင်နိုင်ပေမယ့် မင်းအာဏာကိုဖိဆန်ရာကျရင်
မကောင်းပါဘူး... မောင်ရယ်”

သည်လိုတော့လည်း ဥတ္တရာပြောသည်မှာ
မှန်နေ၍ မောင်နန္ဒမငြင်းသာ... ။

x x x

“ဟေ့... ဒီအိမ်ထဲက ဘယ်သူလဲကွ”

မင်းချင်းများသည် အတွင်းမှလူရိပ်လူခြည်
တွေ့ရသော အိမ်တစ်အိမ်၏ ရှေ့မှာရပ်၍ လှမ်း
မေးသည်။

“ကျုပ်... ပန်းချီဆရာ ဝိသုကလေ”

ဝိသုကအိမ်ရှေ့သို့ထွက်၍ ဂုဏ်ယူဝင့်ကြား
စွာ ပြောလိုက်သည်။

“ဪ... ပန်းချီဆရာ ဝိသုကတဲ့လား”

မောင်းစည်လှည့်တာကို သင်မကြားဘူးလား သင်
တော့... မင်းပြစ် မင်းဒဏ် သင့်ပြီ”

“ဗျာ... ဘာမောင်းစည်လဲ”

ဝိသုက ထိတ်လန့်သွားသည်။

“သင်က... ဘယ်သွားနေလို့လဲ ဒါမှ မဟုတ်ရင် ဘယ်မှာ အိပ်ပျော်နေလို့လဲ တစ်မြို့လုံး... အုတ်အော်သောင်းတင်း သွားကြ၊ လာကြ တာတောင် မသိဘူးလား”

“ကျုပ်... ဘယ်မှမသွားပါဘူးဗျာ... ဒီအိမ်ရဲ့ နောက်ဘက်မှာရှိတဲ့ ပန်းချီခန်းထဲမှာ ပန်းချီကား တစ်ချပ်ကို အချောကိုင်နေလို့ပါ”

“ဒါဖြင့်... သင်ဟာ ဘုရင့်အမိန့်တော်ကို လွန်ဆန်လို့ မင်းဒဏ်သင့်ပြီ... ရှစ်အသပြာ ပေးဆောင်ရမယ်”

“ဟင်... ရှစ်အသပြာမပေးနိုင်ဘူး ကျုပ်မှာ သီရိမာကို တစ်ရက်တာပိုင်ဆိုင်ရဖို့... အသပြာ တစ်ထောင်ရအောင် မနည်းစုထားရတာ... အဲဒီ အထဲက တစ်ပြားမှ အလျော့ခံလို့မဖြစ်ပါဘူးဗျာ”

မင်းချင်းနှစ်ယောက်က... ဝိသုက ပြောသည်ကို နားထောင်နေကြရာမှ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်ကြည့်၍ ပြုံးသည်။

“ကဲ... ဒီလိုဆိုရင်တော့... သင့်ရဲ့ ငွေ အသပြာတစ်ထောင်ကိုယူပြီး သုဿန်ကို အမြန် သွားပေးတော့...”

အကြီးလူဖြစ်သော မင်းချင်းက ပြောသည်။

“ဗျာ... သုဿန်ကို ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ဟုတ်တယ်... သီရိမာကို ပိုင်ချင်ရင် သင့်ငွေတစ်ထောင်ကိုယူပြီး သုဿန်ကို အမြန် သွားပေးတော့ သီရိမာ... သုဿန်မှာ ရှိတယ်။ မြန်မြန်သွား နောက်ကျရင် မရလိုက်ဘဲနေမယ်”

လူငယ်ဖြစ်သော မင်းချင်း၏ စကားကို ကြားတော့ ဝိသုက ယုံရအခက်၊ မယုံရအခက် ဖြစ်နေသည်။

“ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်... ကျုပ်ကို ကျီစယ် နေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ဟာ... ဒါ... ဘုရင့်အမိန့်ဗျာ... ဘုရင့်အမိန့် ကို ကျီစယ်ရင် ကျုပ်တို့ အသတ်ခံရမှာပေါ့”

အကြီးဖြစ်သူ မင်းချင်း၏ တည်ကြည်သော မျက်နှာကိုကြည့်၍ ဝိသုက တွေဝေသွားရသည်။

“ဒါ... ဒါဖြင့် ကျုပ် သုဿန်ကိုသွားရင် သီရိမာကို တကယ်တွေ့မှာလား”

“ကျုပ်တို့က... ဘုရင့်အမှုထမ်းတွေဗျ။ ဘယ်သူမှ ကိုယ့်အသက်ကို အသေခံပြီး မညာဘူး... မြန်မြန်သွား နောက်တောင်ကျနေပြီ”

“ဟုတ်... အို... ကျုပ် အခုပဲသွားမယ်”

ကျင်စွယ်မှတ်ဆိတ်များကို မနုတ်မရိတ် သောကြောင့် အရူးကြီးကဲ့သို့ဖြစ်နေသော ဝိသုက သည် အသပြာတစ်ထောင်ထုပ်ကိုပိုက်၍ သုဿန် သို့ အမြန်ဆုံးပြေးသွား၏။

မြို့ပြင်သို့ထွက်တော့ သုဿန်ဘက်မှ ပြန်လာကြသော လူအုပ်ကြီးနှင့် ဝိသုက ဆုံမိသည်။ သို့သော်... အရူးကြီးလိုဖြစ်နေသူတစ်ဦးကို ဝိသုက မှန်း မည်သူမျှ မမှတ်မိကြ။

“အသင်တို့... ဘယ်ကပြန်လာကြလဲ”

“အို... အသင်ဘာလို့ နောက်ကျနေတာလဲ သုဿန် မှာ သီရိမာကို သွားကြည့်ကြတာလေ”

“ဗျာ... တွေ့ခဲ့ကြလား”

“တွေ့ခဲ့တာပေါ့... မြန်မြန်သွား”

ဝိသုက... နောက်ထပ် မည်သူ့မျှမမေးတော့ဘဲ သုဿန်ဆီသို့သာ ခြေလှမ်းကျကြီးများဖြင့် သွက်လက်စွာလှမ်း၍ သွားနေသည်။

ဝိသုက... သဿာန်သို့ ရောက်သောအခါ လူတစ်ယောက်မျှ မတွေ့ရတော့ပါ။ သုဿန် တစ်ပြင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ခြောက်ကပ်နေသည်။ ဟိုနေရာ၊ သည်နေရာတို့တွင် ပြန်ကျဲနေသော လူရိုးများ၊ လူခေါင်းခွံများ၊ ဖျာစုတ်၊ အဝတ်စုတ်များ၊ လူသေမီးရှို့ထားသည့် တံစူးဝါးများကိုသာ ချောက်ချားဖွယ်ရာ တွေ့ရသည်။

“သီရိမာ... ဘယ်မှာလဲ သီရိမာ... သီရိမာက သုဿန်ကို ဘာလို့ရောက်နေရတာလဲ ဘုရင်က ဘာဖြစ်လို့ လူတွေကို မောင်းစည်လှည့်ပြီး ခေါ်ရတာလဲ... သီရိမာ သေသွားပြီလား... အို... မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒီလောက်ငယ်... ဒီလောက်နု... ဒီလောက်လှတဲ့ သီရိမာ... ဘယ်နည်းနဲ့မှ မသေနိုင်ဘူး”

“အို... ဟိုမှာ သုဿန်စောင့်တဲကလေး... မဟာ... သုဿန်စောင့်သုဘရာဇာ အဘိုးကြီးလည်း ခိုပါလား”

www.burmeseclassic.com

တဲငယ်လေးဆီသို့ ဝိသုက လျှောက်သွား
သည်။

အဘိုးကြီးမှာ သုဿန်စောင့်တဲရှေ့မှ ဝါး
ကွပ်ပျစ်ကလေးတွင် မလှုပ်မယှက်ငြိမ်သက်စွာ
ထိုင်နေသည်။

“ဒီမှာ... ဒီမှာ အဘိုးကြီး”

ဝိသုက... အသံပြုလိုက်သည်။ အဘိုးကြီး
က... ဖြည်းညင်းစွာ မျက်နှာကို မော့၍ကြည့်သည်။

“သင်... ဘယ်သူလဲ”

“ကျုပ်... ပန်းချီဆရာ ဝိသုက”

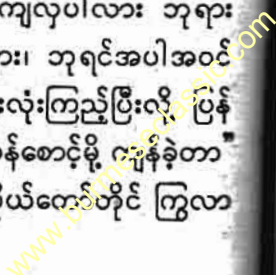
“သင်... ဘာလုပ်ဖို့လာသလဲ”

“ကျုပ်... သီရိမာကို တွေ့ချင်လို့”

အဘိုးကြီးက ဝိသုကကိုကြည့်၍ အံ့သြ
နေ၏။

“အသင်... နောက်ကျလှပါလား ဘုရား
ရှင်နဲ့တကွ ရဟန်းတော်များ၊ ဘုရင်အပါအဝင်
တိုင်းသူပြည်သားများ အားလုံးကြည့်ပြီးလို့ ပြန်
သွားကြပြီ... ကျုပ်က သုဿန်စောင့်မို့ နောက်ခံတာ”

“ဗျာ... ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင် ကြွလာ
တယ် ဟုတ်လား...”

ပန်းကြာဖြူနှင့်အဆိပ်မီး

“ဟုတ်ပါတယ်... ဘုရားရှင် အမိန့်ရှိလို့ ဘုရင်ကြီးက သီရိမာကို အသပြာတစ်ထောင်နဲ့ ယူလိုသူ အပြီးအပိုင် ယူဖို့... ကြေငြာပါတယ်”

“ဟင်... ဒါဖြင့် ဘယ်သူရသွားလဲဗျာ”

အဘိုးအိုက... ပြုံးသည် ဆိုရုံလေး တည်ကြည် လေးနက်စွာပြုံးပြီး ခေါင်းကို ခါရမ်း ပြသည်။

“ဘယ်သူမှ မယူဘူး”

“ဗျာ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒါနဲ့... ဘုရင်က ဘုရားရှင်ရဲ့ အမိန့်တော် အရ သီရိမာရဲ့အဖိုးအခကို အဆင့်ဆင့် လျှော့ချ ပေးတယ် နောက်ဆုံး... အလကားလိုချင်သူရှိရင် ယူဖို့ ပြောတယ်”

“ဟင်... ဒီလိုဆိုရင်”

အဘိုးကြီးက လက်ကာပြလိုက်သည်။

“အလကားပေးတာတောင်... ဘယ်သူမှ ယူသူ မရှိပါဘူး”

“အို... အံ့ဩစရာ... ဒါဖြင့် သီရိမာ... အခု ဘယ်မှာလဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဝိသုက... သင်... အသေ
အံ့ချာကြည့်ပါဦး... ဒါ... သီရိမာအစစ်ပါ”

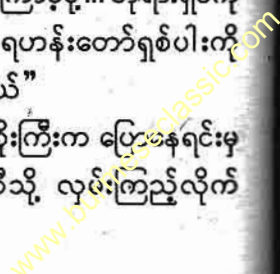
“မဟုတ်ဘူး... ကျုပ်မကြည့်ချင်ဘူး ဝေ့!...
ထို့... ရွံ့စရာကောင်းလိုက်တာဗျာ”

“ဪ... ဝိသုက ဝိသုက ဒီရာဇဂြိုဟ်ပြည်
မှာ သင်လိုလူတွေ အများကြီးပါပဲလေ။ အံ့ဩစရာ
တော့ မရှိပါဘူး... သီရိမာရဲ့ အလှအပကို
စွဲလမ်းတဲ့အထဲမှာ ရဟန်းတော်တစ်ပါးတောင်
ပါသေးတာပဲ”

“ဗျာ... ရဟန်းတော်ကလည်း သီရိမာရဲ့
အလှကို စွဲလမ်းတယ်... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်... သီရိမာဟာ မြတ်စွာ
ဘုရားရဲ့ တရားတော်ကို နာကြားရပြီးတဲ့နောက်
ရတနာသုံးပါးကို အလွန်ကြည်ညိုတဲ့ ဥပါသိကာမ
တစ်ဦး ဖြစ်သွားတယ်။ ဒါကြောင့်မို့... ဘုရားရှင်ကို
လျှောက်ထားပြီး နေ့စဉ် ရဟန်းတော်ရှစ်ပါးကို
အိမ်မှာ ဆွမ်းလုပ်ကျွေးတယ်”

သုဿန်စောင့် အဘိုးကြီးက ပြောနေရင်းမှ
သီရိမာရဲ့ ရုပ်အလောင်းဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်
သည်။

ဝိသုက အလျင်စလို မေးလိုက်သည်။

“ဒီသုဿန်စောင့် တဲကလေးရဲ့ နောက်ဘက်ကိုကွေ့ပြီး သွားလိုက်ပါ သီရိမာရိပါတယ်”

ဝိသုကသည် သုဿန်စောင့်တဲကလေးကို အမြန်ဆုံးကွေ့ပတ်ပြီး ကျော်လိုက်သည်။

“အောင်မယ်လေး... ကြောက်စရာကြီးဗျ”

ဝိသုက ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာ အော်ဟစ်လိုက်သည်။

“အို... ဝိသုက သင်ဘာကြောင့် အထိတ်တလန့် အော်ရတာလဲ”

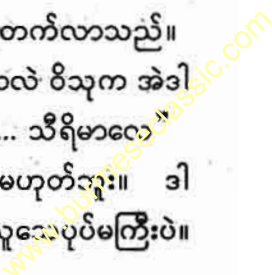
သုဿန်စောင့်အဘိုးကြီး ရောက်လာပြီး ဝိသုက ပခုံးကို ကိုင်ထားလိုက်သည်။

“ဟိုမှာ... ဟိုမှာ လူသေပုပ်မကြီး... ဝေါ့... အမလေး... ရွံ့စရာကြီး... ဝေါ့”

ဝိသုက၏ ရင်ထဲမှာ ပျို့တက်လာသည်။

“အို... ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ ဝိသုက အဲဒါ သင်တွေ့ ချင်လှပါတယ်ဆိုတဲ့... သီရိမာလေ”

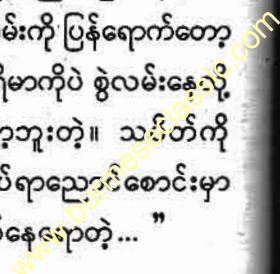
“ဘာ... မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ဘူး။ ဒါ သီရိမာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါက... လူသေပုပ်မကြီးပဲ။

“တစ်နေ့တော့... ရဟန်းတော်တစ်ပါးဟာ သူ့ အလှည့်ကျပြီး သီရိမာရဲ့အိမ်မှာ ဆွမ်းစားပင့်တဲ့ အထဲ ပါသွားတယ် ဒီအချိန်မှာ သီရိမာဟာ မကျန်းမမာဖြစ်နေရှာတယ်။ ဒါပေမဲ့... ကုသိုလ် ဒါနမှာ စိတ်အားထက်သန်တဲ့ သီရိမာဟာ အခြွေ အရံတွေကို တွဲခိုင်းပြီး ကိုယ်တိုင်ဆွမ်း တရားနာ တယ်။ ဒါကို... တွေ့ရတဲ့ ရဟန်းတော်တစ်ပါးဟာ သီရိမာကိုကြည့်မြင်ပြီး သီရိမာကို တအံ့တဩ ဖြစ်တယ်။ ဪ... မကျန်းမမာနဲ့ မပြုမပြင်နေ တာတောင် ဒီလောက်လှတယ်။ ကျန်းကျန်းမာမာနဲ့ ပြုပြင်ထားရင် ဘယ်လောက် လှလိုက်မလဲလို့ စဉ်းစားပြီး... သီရိမာရဲ့အလှကို စွဲလမ်းလာခဲ့တယ်”

ဝိသုကသည်... အဘိုးအို ပြောသည်ကို နားထောင်ရင်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြစ်နေ၏။

“ဒါနဲ့... ကျောင်းသခံမ်းကို ပြန်ရောက်တော့ လည်း ရဟန်းတော်ဟာ သီရိမာကိုပဲ စွဲလမ်းနေလို့ ဆွမ်းတောင် မစားနိုင်တော့ဘူးတဲ့။ သန့်တိကို သင့်ရာမှာတင်ထားပြီး အိပ်ရာညောင်စောင်းမှာ သင်္ကန်းကိုခေါင်းမြီးခြုံ အိပ်နေရောတဲ့... ”

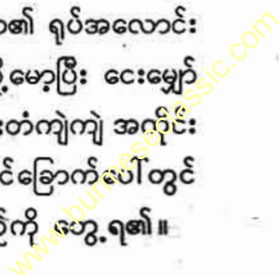

ဝိသုကသည် သူ၏ မုတ်ဆိတ်များကို ကိုင်စမ်းနေမိသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်သည် သီရိမာကို တွေ့ရပြီးကတည်းက ကျင့်စွယ်မုတ်ဆိတ်ကိုပင် ရိတ်ပယ်နိုင်ခြင်းမရှိ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

အနောက်ဘက်ကောင်းကင်တွင် နေဝင် ခါနီးလေပြီ။ အဘိုးအိုက သူ့စကားကိုဆက်၍ ပြော၏။

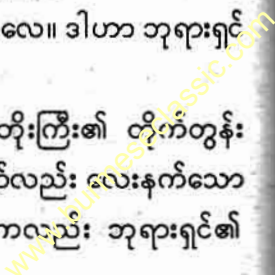
“အဖော်ရဟန်းတွေက... ဆွမ်းစားဖို့ ဖျောင်းဖျ ပြောပေမယ့်လည်း မရဘူးတဲ့။ သင်္ကန်း ကို ခေါင်းမြီးခြုံထားရာက သီရိမာရဲ့ မျက်နှာ ကလေးကိုသာ တရေးရေးမြင်ပြီး ရာဂစိတ်တွေ ပွားနေတယ်တဲ့။ ဒီအချိန်မှာပဲ... သီရိမာဟာ သူ့မှာ စွဲကပ်နေတဲ့ ရောဂါဝေဒနာနဲ့ ကွယ်လွန်သွားရှာ ခဲ့တယ်”

ဝိသုကသည်... သီရိမာ၏ ရုပ်အလောင်း ဆီသို့ မကြည့်ချင်၍ အပေါ်သို့မော့ပြီး ငေးမျှော် လိုက်သည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ရိုးတံကျဲကျဲ အဂ္ဂိုင်း မည်းမည်းဖြစ်နေသော ဂျပ်ပင်ခြောက်ပေါ်တွင် လင်းတနှစ်ကောင် နားနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

“သီရိမာကွယ်လွန်ကြောင်းကို ဗိမ္ဗိသာရ
မင်းကြီးက မြတ်စွာဘုရားထံ သွားလျှောက်တယ်။
အဲဒီတော့... မြတ်စွာဘုရားက သီရိမာရဲ့ ရုပ်
အလောင်းကို သဂြိုဟ်ခြင်းမပြုဘဲ သုဿန်မှာ
ကျီးမထိုး၊ လင်းတမဆွဲ၊ ခွေးမစားအောင် စောင့်
ရှောက်ထားဖို့ ပြောလို့ ဒီတာဝန်ကို ကျုပ်က...
ယူရတယ်လေ။ ဒီနေ့လေးရက်မြောက်မှ မြတ်စွာ
ဘုရားက ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးကို မောင်းစည်လှည့်
စေပြီး သီရိမာကို လာကြည့်ဖို့ ဆင့်ခေါ်ခိုင်းတယ်...
သူမနသူဌေးသား မောင်နန္ဒနဲ့ သီရိမာကို စွဲလမ်း
တမ်းတနေတဲ့ ရဟန်းတော်အပါအဝင် သုဿန်ကို
လူအားလုံးလာကြည့်ကြတယ်။ အို... အသင်ပန်းချီ
ကျော် ဝိသုက... ဒါဟာ သီရိမာအစစ်ပါ။ အသင်
စွဲလမ်းခဲ့တဲ့ သီရိမာကိုကြည့်ဖြစ်အောင် အသေ
အချာ ကြည့်လိုက်စမ်းပါဦးလေ။ ဒါဟာ ဘုရားရှင်
ရဲ့ ဆန္ဒတော်ပါ”

သုဿန်စောင့် အဘိုးကြီး၏ တိုက်တွန်း
ပြောဆိုသံက ညင်သာသော်လည်း လေးနက်သော
အင်အား ပါနေ၏။ ဝိသုကလည်း ဘုရားရှင်၏

ဝန်းကြွဖြူနှင့်အဆိပ်မီး

၁၅၁

ဆန္ဒတော်ကို ရိုသေလေးစားစွာဖြင့် သီရိမာ၏ ရုပ်အလောင်းဆီသို့ မဝံ့မရဲလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“အို... ဘုရား... ဘုရား စက်ဆုပ်ဖွယ်ရာ ကြောက်စရာအတိပါလား။”

ဝိသုက၏ ရင်ထဲနှလုံးထဲမှာပင် နောက်ကျိ၍ လာ၏။

တစ်ချိန်က... အလွန်လှပခဲ့သော သီရိမာ၏ ညှို့မျက်ဝန်းတို့သည် ယခုအခါတွင် မည်းနက်ပြီး အပြင်သို့ပြူးထွက်နေ၍ အရိအရွဲများ စီးကျနေသည်မှာ ရွံ့ဖွယ်လိလိဖြစ်နေ၏။

အလွန်လှ၍ အချိုးကျသည်ဟု ချီးကျူးခဲ့သော နှုတ်ခမ်းအစုံတို့မှာလည်း ညိုမည်းတွဲကျပြီး သွားဖြူ၍ ခြောက်လှန့်နေသည်လို့ ကြောက်စရာကောင်းလှသည်။

တစ်ချိန်က ဖြောင့်စင်းသွယ်တန်း၍ အလွန်လှပသော နှာတံသည် ယခုအခါမှာ ညိုမည်းပုတ်ပွ၍ နှာခေါင်း ပေါက်မှသွေးပြည်တို့ စီးဆင်းနေသည်မှာ ရွံ့စရာကောင်း လှသည်။

“အို... သီရိမာ သင့်ရဲ့ ကျေးရှင်းလှပတဲ့

ကိုယ်ခန္ဓာဆိုတာလည်း မရှိတော့ပါလား။ ညိုမည်း
ကိုင်းပြီး အရည်တစို့စို့နှင့် စက်ဆုပ်ဖွယ်အတိ
ပါလား။

သီရိမာ၏အလောင်းကိုကြည့်ပြီး ဝိသုက
ပျို့အန်ချင်စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ထားရသည်။

“အို... ပန်းချီကျော်ဝိသုက သီရိမာကို
အသင်ယူလိုက ယူပါ”

သုဿာန်စောင့်အဘိုးအိုက... ရက်ရောစွာ
ပေးနေသည်။

“ဟာ... မယူချင်ပါဘူးဗျာ ကြည့်တောင်
မကြည့်ချင်တော့ဘူး”

ဝိသုက အလျင်အမြန်ငြင်းပယ်လိုက်သည်။

“အင်း... သင့်လိုပဲ တစ်ချိန်က သီရိမာကို
စွဲလန်းသူတွေ အများကြီး။ ဟာ... အခုတော့
သီရိမာကို ဘယ်သူမှ မယူချင်ကြတော့ဘူး။
တစ်ခါက သီရိမာကို စွဲလန်းခဲ့တဲ့ ရဟန်းတော်
အပါအဝင်ပေါ့”

“ဗျာ... ရဟန်းတော်ကလဲ...”

“ဟုတ်တယ်... အဲဒီရဟန်းလည်း မနက်ပိုင်း

ဝမ်းကြောဖြူနှင့်အဆိပ်မီး

က ရောက်လာတယ်။ သီရိမာရဲ့ ရုပ်အလောင်းကို မြင်ရပြီး... ဘုရားရှင်ရဲ့ တရားတော်ကို နာကြားရ တာနဲ့ တရားရသွားပါပြီ”

“ဪ... သာဓု... သာဓု... သာဓု”

ဝိသုက... သာဓုခေါ်မိသည်။

သီရိမာနဲ့ ဆယ်ရက်လောက် ပေါင်းခဲ့ဖူးတဲ့ သူဌေးသား နန္ဒလည်း မနက်ကပဲ သီရိမာရဲ့ ရုပ်အလောင်းကိုကြည့်ရင်း ဘုရားရှင်ရဲ့ တရား တော်ကို နာကြားရတာနဲ့ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိကနေ သမာ ဒိဋ္ဌိဖြစ်ပြီး ရတနာသုံးပါးကိုးကွယ် ဆည်းကပ်သူ ဖြစ်သွားပြီ။

“အို... ဝမ်းသာစရာဗျာ။ သာဓု... သာဓု... သာဓု...”

ဝိသုက... သာဓုခေါ်ရပြန်သည်။

“သတ္တဝါတွေ အကျိုးများအောင်လို့ ဘုရား ရှင်က သီရိမာရဲ့ ရုပ်အလောင်းကို သက်သေထားပြီး လက်တွေ့မျက်မြင် တရားပြခဲ့တာပေါ့”

သုဿန်စောင့် အဘိုးအို၏ လေသံက အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ တစ်ဆင့်ကြား တရားပြနေ သယောင်...

www.burmeseclassic.com

‘ဘုရားရှင်ကျေးဇူး ကြီးလှပါပေတယ်”

ဝိသုကသည် ဘုရားရှင်၏ ကျောင်းတော် ရှိရာသို့ရည်မှန်း၍ ဦးသုံးကြိမ်ချလိုက်သည်။

သုဿန်တစ်ခုလုံးမှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် လျက်...။

သီရိမာ၏ ရုပ်အလောင်းပေါ်မှာ ယင်မည်း တစ်အုပ် တလှုပ်လှုပ်နှင့် အပုပ်ရည်များကို စားသောက်နေကြ၏။

သုဿန်စောင့်အဘိုးအိုက ခဲသေးသေး တစ်လုံးကို သီရိမာ၏ကိုယ်ပေါ်သို့ ပစ်တင် လိုက်သည်။

ယင်မည်းတစ်အုပ် ဝေါခနဲပျံတက်သွား ကြ၏။

သီရိမာ၏ဘက်သို့ ဝိသုက တစ်ချက်လှည့် ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဝိသုက သီရိမာရဲ့အလှကို သင်တွေ့ပါသလား”

မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားသော ဗုဒ္ဓဘုရား တော်ကို နာကြားလိုက်ရသော သုဿန်စောင့် အဘိုးအိုသည် ဝိသုကကို လှမ်းဖော်လိုက်၏။

www.burmeseclassic.com

ဝိသုကခေါင်းရမ်းပြသည်။

“ဒါဖြင့်... အသင် ဘာကိုတွေ့သလဲ”

“မမြဲတဲ့အနိစ္စတရား ရုပ်နာမ်ခန္ဓာတို့ရဲ့
ဖောက်ပြန် ပျက်စီးခြင်းတရားကိုသာ တွေ့ရ
ပါတယ်”

သုဿန်စောင့် အဘိုးအိုက ဝိသုကကို
ခေါင်းညိတ်ပြ၍ သာဓုသုံးကြိမ် ခေါ်ဆိုလိုက်
ပါသည်။

သာဓု... သာဓု... သာဓု။

လယ်တွင်းသားစောချစ်

မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူသောတရားကို နာကြားရခြင်းဖြင့် ဥတ္တရာ၏ခင်ပွန်း မောင်နန္ဒသည် မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိမှ သမ္မာဒိဋ္ဌိအဖြစ်သို့ရောက်ပြီး သတိသံဝေဂရ၍ ရမက်ကျွန်အဖြစ်မှ တော်လှန်နိုင်ခဲ့သည်။

ဥတ္တရာသည် ငါ့အား အလွန်ကျေးဇူးကြီးပေ၏။

ဥတ္တရာကြောင့် ငါသည် ဤနေရာသို့ရောက်လာပြီး မြတ်စွာဘုရား၏တရားတော်ကို နာကြားရသဖြင့် ဆင်းရဲ အပေါင်း၏ကင်းရာလမ်းကို မြင်ရပေသည်” ဟု ဥတ္တရာ အပေါ်တွင် အလွန်နှစ်သက် ရိုသေစိတ်ဖြစ်ပေါ်သည့် အလျောက် ဥတ္တရာသည် ငါ့အားကောင်းမြတ်သော လမ်းကို ညွှန်ပြပေသည်။ ကျေးဇူးကြီးလှပါသည်။

ယနေ့မှစ၍ သင့်အား အမိအရာထား၍ သင်ဆုံးမ သမျှကို ငါလိုက်နာပါတော့မည်” ဟု ဝန်ချတောင်းပန်၏။

ထိုအခါမှစ၍ ဥတ္တမ၏အမည်သည် “နန္ဒမာတာ” မောင်နန္ဒ၏မိခင်ဟု တွင်လေသည်။ နန္ဒမာတာ ဥတ္တရာ သည် အသက်အန္တရာယ်ပြုသူ သီရိမာကို မေတ္တာဈာန်ဝင် စား၍ သည်းခံနိုင်စွမ်းကြောင့် ဈာန်ဝင်စားလေ့ရှိသော အရာဝယ် အသာဆုံး၊ အမြတ်ဆုံးအဖြစ် မြတ်စွာဘုရား ချီးကျူးသော တေဒဂ်ဘွဲ့ကိုလည်း ရရှိခဲ့လေသည်။

ဓမ္မပဒကောဝေဂ်၊ ဓမ္မပဒဇရာဝဂ်၊ ဇိနတ္ထဝိကာသနီ တို့ကို အခြေပြုဖို့ငြိမ်းကိုးကား၍ ရေးဖွဲ့ကြောင်း ဖော်ပြ အပ်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com